SNICKET

***

Talihsiz Serüvenler Dizisi

*****

2

*****

SÜRÜNGEN ODASI

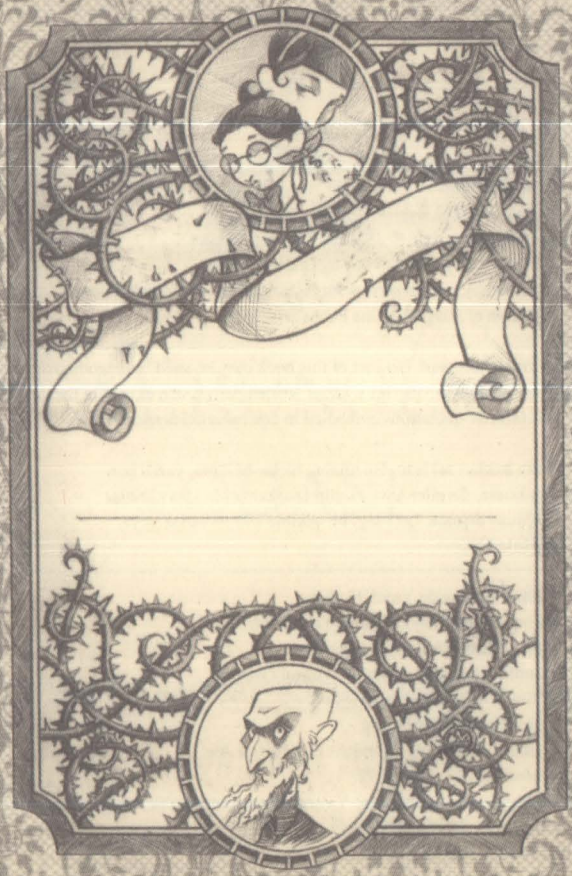
***

5. BASKI

SÜRÜNGEN ODASI

Güneşin

*

Sürüngen Odası
Orijinal adı: The Reptile Room
Metinler: Copyright © 1999 by Lemony Snicket
Çizimler: Copyright © 1999 by Brett Helquist
Published by arrangement with HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollins Publishers, Inc.

All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsover without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles and reviews.

Bütün hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazılı izin olmaksızın, dergilerde ve eleştirel makalelerde kısa alıntılar yapılması dışında, herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

© 2002 Türkiye'de Yayın Hakları:
Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Akçalı Ajans aracılığıyla alınmıştır.
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Nizami Özçelik
Üretim Müdürü: Zeynep Yağız .
Çeviri: Nurettin Elhüseyni
Yayına Hazırlayanlar: Nevin Avan, Havva Alp
Telefon: (0 212) 505 68 92
Basıldığı Yer: Doğan Ofset Yayıncılık ve Matbaacılık A.Ş.
5. Baskı: İstanbul, 2005.
ISBN: 975-323-583-6

*

* TALİHSİZ SERÜVENLER DİZİSİ *

İkinci KİTAP

SÜRÜNGEN ODASI

LEMONY SNICKET

Resimleyen Brett Helquist

Çeviren Nurettin Elhüseyni

DOĞAN EGMONT YAYINCILIK
DE

Beatrice için-
Sen artık yaşamasan bile,
sana olan aşkım kalbimde
hep yaşayacak.

BÖLÜM
Bir

Şehirden çıkarak Puslu Liman'ın yanından geçen ve Tedia kasabasına doğru giden yol şeridi belki de dünyanın en sevimsiz yoludur. İşte bu yüzden Çirkef Patika adıyla anılır. Mide bulandıracak kadar boz renkli tarlalar arasında ilerler bu yol. Tarlalarda, şöyle bir bakınca bile insanı hasta edecek kadar ekşi elmaların yetiştiği bir avuç çarpık çurpuk ağaç vardır. Çirkef Patika onda dokuzu çamurlu sulardan oluşan ve son derece göz korkutucu balıklar barındıran Delibalta Irmak üzerinden geçer. Ayrıca bütün yöreye keskin ve ağır kokular salan bir yaban turpu fabrikasının etrafından dolanır.

Bu öykünün Baudelaire öksüzlerinin böylesine can sıkıcı bir yoldaki seyahatiyle başladığını

ve o andan itibaren olayların daha da kötüye gittiğini üzülerek belirtmeliyim size. Dünya üzerinde perişan bir hayat süren bütün insanlar arasında, ki bunların epeyce çok olduğunu bildiğinize eminim, Baudelaire kardeşler kadar bahtı kara olanı zor bulunur. Bahtı kara deyimiyle başlarından akla hayale gelmeyecek korkunç olayların geçtiğini anlatmak istiyorum. Onların talihsizliği evlerini yakıp kül eden ve sevecen anne babalarını ellerinden alan çok büyük bir yangınla başlamıştı. Bu kayıp bir ömür boyu sürmeye yetecek ölçüde üzüntü vericidir zaten. Ama üç çocuğun hayatında yalnızca kötü günlerin bir başlangıcı oldu bu. Yangından sonra üç kardeş korkunç ve açgözlü bir adam olan Kont Olaf adlı uzak bir akrabanın yanına gönderildi. Anne babaları olağanüstü bir servet bırakmıştı onlara, ama bu servete ancak Violet on sekiz yaşına geldiğinde sahip olacaklardı. Böyle bir parayı kirli elleriyle kendi cebine indirmek için yanıp tutuşan Kont Olaf, bugüne kadar uykularımı karabasanlarla, yani korkulu rüyalarla bölen şeytanca bir plan kurdu. Tam sonuca varmak

üzereyken yakalandı, ama kaçma yolunu buldu ve ileride bir gün Baudelaire servetine konmaya yemin etti. Violet, Klaus ve Sunny onun çirkin mi çirkin parıltılarla yanıp sönen gözlerinin, çatıklarla dolu iğrenç tek kaşının ve hepsinden daha korkuncu ayak bileğindeki göz dövmesinin canlanıp durduğu karabasanlar görüyorlardı hala. Göz biçimindeki bu dövme sanki Baudelaire öksüzlerini gittikleri her yerde izliyor gibiydi.

Dolayısıyla size şunu baştan söyleyeyim. Eğer bu kitabı zavallı çocukların daha sonra mutlu bir hayat geçirdiklerini görme umuduyla açtıysanız, hemencecik kapatma ve başka bir şey okuma şansınız var. Çünkü küçük ve sıkışık bir arabanın içinde oturarak camdan Çirkef Patika'yı dalgın gözlerle seyretmekte olan Violet, Klaus ve Sunny daha da büyük mutsuzluğa ve üzüntüye doğru yol alıyorlardı. Delibalta Irmak ve yaban turpu fabrikası, bu çocukları ne zaman düşünecek olsam suratımın asılmasına ve gözlerimin yaşlarla dolmasına yol açan trajik ve tatsız olaylar dizisinin ilk sahnesiydi sadece.

Arabayı süren kişi Bay Poe'ydu, hani şu bir

bankada çalışan ve her zaman öksürüp duran aile dostu. Bu adam öksüzlerin işlerini çekip çevirmekten sorumluydu; bu yüzden Kont Olaf'la yaşanan bütün o tatsızlıktan sonra çocukların kırsal kesimdeki bir uzak akrabanın yanına yerleştirilmesine karar veren de oydu.

"Sıkışık oturuyorsanız kusura bakmayın," dedi Bay Poe, ağzına tuttuğu bir beyaz mendile öksürerek. "Ama yeni aldığım bu araba çok fazla insan almıyor. Valizlerinizi bile bir türlü sığdıramadık. Bir haftaya kadar tekrar buraya gelerek, yanımda getiririm onları."

"Teşekkür ederiz," dedi Baudelaire kardeşlerin en büyüğü olan on dört yaşındaki Violet. Onu yakından tanıyan herkes aklının aslında Bay Poe'nun sözlerinde olmadığını kolaylıkla anlayabilirdi; gözlerine girmemesi için uzun saçlarını bir kurdeleyle yukarıdan bağlamıştı çünkü. Violet bir mucitti ve icatlara kafa yorduğunda saçlarını bu şekilde bağlamaktan hoşlanırdı. Yarattığı şeylerin çoğunda kullanılması gereken düzenekler, teller ve halatlar üzerinde duru bir kafayla düşünmesine yarıyordu bu saç bağlama biçimi.

"Şehirde bu kadar uzun süre yaşadıktan sonra," diye devam etti Bay Poe, "sanırım kırsal alan sizin için hoş bir değişiklik olacak. Ah, işte dönemeç burada. Neredeyse varıyoruz."

"İyi," dedi Klaus sakince. Araba gezintisine çıkan birçok kimse gibi Klaus'un da canı sıkılıyordu ve yanına bir kitap almadığı için üzülüyordu. Okumayı seven bir çocuktu ve aşağı yukarı on iki yaşında olmasına karşın, birçok insanın bütün ömrü boyunca okuduğundan daha fazla kitap okumuştu. Kimi zaman gecenin geç saatlerine kadar okuduğu olurdu; sabahleyin onu elinde kitabıyla ve gözlerinde gözlüğüyle uykuya dalmış halde bulmak mümkündü.

"Sanırım Dr. Montgomery'yi sizler de seveceksiniz," dedi Bay Poe. "Epey dolaşıp gezmiş biri, bu nedenle anlatacağı bir sürü öykü var. Evinin gezip gördüğü yerlerden getirdiği şeylerle dolu olduğunu duymuştum."

"Bığı!" diye çığlık attı Sunny. Baudelaire öksüzlerinin en küçüğü olan Sunny, bebeklere özgü bu alışkanlıkla çoğu zaman böyle konuşurdu. Aslına bakılırsa, etrafındaki şeyleri çok keskin

dört dişiyle ısırma dışında, zamanının büyük bölümünü bu tür kırık dökük kelimeler söyleyerek geçiriyordu Sunny. Ne demek istediğini anlamak çoğu kez zordu. O sırada büyük olasılıkla, "Yeni bir akrabayla tanışmak sinirimi bozuyor," gibisinden bir şey söylemek istiyordu. Her üç çocuk da sinirliydi.

"Şu Dr. Montgomery'nin bizimle akrabalığı tam olarak ne?" diye sordu Klaus.

"Dr. Montgomery, durun bir düşüneyim, evet, merhum babanızın kuzeninin karısının kardeşi. Sanırım öyle olsa gerek. Bir tür bilim adamı ve devletten yüklüce para alıyor." Bir bankacı olarak Bay Poe her zaman paraya ilgi duyan biriydi.

"Ona nasıl hitap etmemiz gerekiyor?" diye sordu Klaus.

"Ona Dr. Montgomery demelisiniz," diye karşılık verdi Bay Poe, "tabii sizden Montgomery diye seslenmenizi istemediği sürece. Hem ön adı hem de soyadı Montgomery, bu nedenle pek fark etmez aslında."

"Yani tam adı Montgomery Montgomery mi?" diye sordu Klaus gülümseyerek.

"Evet ve bu konuda çok alıngan olduğuna eminim. Sakın ha, onunla dalga geçmeye kalkmayın," dedi Bay Poe, mendiline bir kez daha öksürerek. "Dalga geçmeyin, yani onu alaya almayın."

Klaus bir of çekerek, "Dalga geçmenin ne anlama geldiğini *biliyorum*," dedi. Bir kimsenin adını şaka konusu yapmamak gerektiğini de haliyle bildiğini eklemeye gerek duymadı. Böyle işte, sırf talihsiz oldukları için öksüzlerin beyinsiz olduklarını sananlar da çıkıyordu ara sıra.

Violet de of çekti ve kurdeleyi başından çıkardı. Yaban turpu kokusunun insan burnuna ulaşmasını önleyecek bir icat üzerine düşünmeye çalışıyordu, ama Dr. Montgomery'yle tanışacak olmaları bu konuya kendini tam veremeyecek kadar sinirini bozuyordu. "Ne tür bir bilim adamı olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu. Dr. Montgomery'nin evinde işine yarayacak bir laboratuar olabilir mi acaba, diye geçiriyordu aklından.

"Ne yazık ki bilmiyorum," dedi Bay Poe açık yüreklilikle. "Siz üçünüzün durumunu ayarla-

makla çok meşgul olduğum için, öyle havadan sudan konuşmaya pek fazla zaman bulamadım. Oo, eve giden ara yol buradaymış. İşte geldik."

Bay Poe arabanın yönünü çakıl kaplı dik bir yola çevirdi ve koca bir taş binaya doğru ilerledi. Evin koyu renkli ahşaptan yapılma ve kare biçimli bir ön kapısı vardı; üstü kapalı giriş yerinde birkaç sütun yükseliyordu. Kapının her iki yanında sabah olmasına karşın ışıl ışıl yanan meşale biçimli lambalar asılıydı. Daha yukarıda bir dizi sıra oluşturan kare biçimli pencereler görülüyordu; pencerelerin çoğu hafif esintiyi içeriye bırakacak şekilde açıktı. Ama asıl olağandışı manzara evin ön tarafındaydı. Geniş ve bakımlı bir çimenlik alanda dikkat çekici şekiller verilmiş uzun ve ince çalılar yükseliyordu. Bay Poe'nun arabasının durmasıyla birlikte, Baudelaire kardeşler çalıların birer yılanı andıracak şekilde kesilip yontulduğunu gördü. Her çit farklı bir yılan türüne benziyordu; kimisi uzun, kimisi kısaydı, kimisinin dili dışarıdaydı, kimisinin de ağzı ürkütücü yeşil dişleri görünecek şekilde açıktı. Epey korku uyandıran bir görüntüsü vardı yılanların.

Bu nedenle Violet, Klaus ve Sunny eve varmak üzere bu çitlerin yanından yürüyerek geçme konusunda bir parça duraksadılar.

Önlerinde yürüyen Bay Poe sanki çitlerin farkına hiç varmamış gibiydi; bunun nedeni de herhalde çocuklara nasıl davranacaklarına ilişkin öğütler vermekle meşgul olmasıydı. "Bana bak, Klaus, öyle pat diye çok fazla soru sorma. Violet, başındaki kurdeleye ne oldu bakayım? Bana kalırsa bu kurdeleyle çok değişik bir havan vardı. Ve de biriniz lütfen Sunny'ye göz kulak olun, Dr. Montgomery'yi ısırmasına fırsat vermeyin. Böylece iyi bir ilk izlenim bırakmış olursunuz."

Bay Poe basamakları çıkarak kapıya ulaştı ve kapı zilini çaldı. Zilden çocukların o zamana kadar işittiği en gürültülü ses çıktı. Kısa bir süre sonra yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Violet, Klaus ve Sunny birbirlerine baktılar. Şanssız bir ailenin çocukları olarak çok geçmeden daha büyük talihsizlikler yaşayacaklarını bilmelerine elbette olanak yoktu, ama yine de içlerini kemiren bir tedirginlik vardı. *Acaba Dr. Montgomery*

sevecen bir kişi çıkacak mıydı? En azından Kont Olaf'a göre daha iyi biri miydi acaba? Yoksa ondan bile daha beter olabilir miydi?

Kapı gıcırtıyla yavaşça açıldı ve soluklarını tutmuş durumda olan Baudelaire öksüzleri karanlık hole gözlerini diktiler. Döşemeye serilmiş koyu kırmızı şarap renginde bir halı gördüler. Tavandan sarkan kristal camlı bir avize gördüler. Duvara asılı olmuş olan ve birbirine sarılmış halde iki yılanı tasvir eden büyük bir yağlı tablo gördüler. Peki ama, Dr. Montgomery neredeydi?

"Merhaba," diye seslendi Bay Poe. "Kimse yok mu?"

"Merhaba, merhaba, merhaba!" diyerek gürleyen yüksek bir ses geldi ve kapının arkasından toparlak, kırmızı suratlı, kısa boylu ve tombulca bir adam beliriverdi. "Ben Monty Amcanız ve gerçekten harika bir zamanlama bu! Sizin için bir hindistancevizi kremalı pastayı daha yeni fırından çıkardım."

BÖLÜM
İki

"*Sunny* hindistancevizi sevmiyor mu yoksa?" diye sordu Monty Amca. O, Bay Poe ve Baudelaire öksüzleri hep birlikte parlak yeşil bir masanın etrafında oturuyorlardı; hepsinin önünde Monty Amca'nın pastasından birer dilim duruyordu. Hem mutfakta hem de pastada fırının sıcaklığı hala tütüyordu. Pasta muhteşem bir şeydi, bol malzemeliydi ve uygun miktarda hindistancevizi içeren kremayla kaplıydı. Violet, Klaus ve Monty Amca parçalarını neredeyse bitirmişlerdi; Bay Poe ve Sunny ise dilimlerinden sadece küçük birer lokma almışlardı.

"Doğrusunu söylemek gerekirse," dedi Violet, "Sunny yumuşak şeyleri yemekten pek hoşlanmaz aslında. Çok sert yiyecekleri yeğ tutar."

"Bir bebek için ne kadar tuhaf bir durum," dedi Monty Amca, "ama birçok yılan için hiç de tuhaf değil bu. Örneğin, Barbar Çiğneyici dediğimiz bir yılanın ağzında her zaman bir şeyler olması gerekir, yoksa kendi ağzını yemeye başlar. Kafeste tutulması çok zor bir yılandır. Çiğ bir havuç herhalde Sunny'nin hoşuna gider, ha, ne dersiniz? Bir hayli serttir."

"Çiğ bir havuç ona tam uyar, Dr. Montgomery," diye karşılık verdi Klaus.

Çocukların yeni yasal vasisi ayağa kalkıp buzdolabına doğru yürüdü, ama birden geri dönüp Klaus'a doğru parmağını salladı. "Şu 'Dr. Montgomery' lafını bir daha duymayayım," dedi. "Böyle seslenmek bana çok soğuk geliyor. Monty Amca deyin bana! Yahu, meslektaşım herpetologlar bile benimle konuşurken Dr. Montgomery demiyorlar."

"Herpeteloglar ne iş yapar?" diye sordu Violet.

"Peki, onlar ne diyor size?" diye sordu Klaus.

"Çocuklar, çocuklar," dedi Bay Poe sertçe.

"Bu kadar çok soru sormayın bakayım."

Monty Amca öksüzlere gülümseyerek baktı. "Hiç sakıncası yok bunun," dedi. "Sorular meraklı bir kafanın işaretidir. 'Meraklı' sözüyle demek istediğim şey..."

"O sözün anlamını biliyoruz," dedi Klaus. "Kafanın sorularla dolu olması yani."

"Pekala, madem bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," dedi Monty Amca, bir yandan Sunny'nin eline büyük bir havuç tutuştururken, "öyleyse herpetolojinin ne demek olduğunu da biliyor olmalısın."

"Bir bilim dalıdır," cevabını verdi Klaus. "Bir kelimede *-oloji* takısı geçiyorsa, bir şeyleri inceleyen bilim demektir."

"Yılanlar!" diye bağırdı Monty Amca. "Yılanlar, yılanlar, yılanlar! Benim inceleme alanım bu! Yılanlara aşığım ben, hem de her türüne. Burada kendi laboratuarımda incelemek üzere, bütün yerküreyi baştan başa dolaşarak farklı yılan türlerini ararım! İlginç değil mi bu?"

"İlginç ne kelime," dedi Violet, "çok ilginç. Ama tehlikeli bir iş değil mi bu?"

"Değil, tabii önemli ayrıntıları biliyorsanız,"

dedi Monty Amca. "Bay Poe, siz de çiğ bir havuç istemez miydiniz? Pastanıza neredeyse hiç dokunmamışsınız."

Bay Poe bir anda kızardı ve cevap vermeden önce mendiline uzunca bir süre öksürdü. "Hayır, teşekkür ederim, Dr. Montgomery."

Monty Amca çocuklara göz kırptı. "Eğer hoşunuza giderse, siz de bana Monty Amca diyebilirsiniz, Bay Poe."

"Teşekkürler, Monty Amca," dedi Bay Poe soğuk bir tavırla. "Şimdi, sizce bir sakıncası yoksa, *benim* bir sorum var size. Bütün yerküreyi dolaştığınızı belirttiniz. Siz yılan türleri toplamakla uğraşırken, eve gelip çocuklara göz kulak olacak birileri var mı acaba?"

"Kendi başımıza evde kalacak kadar büyüğüz," dedi Violet çarçabuk, ama içinden buna o kadar emin değildi. Monty Amca'nın uğraş alanı kulağa ilginç gelmesine geliyordu, ama yılanlarla dolu bir evde kardeşleriyle birlikte yalnız kalmaya hazır olduğunu tam güvenle söyleyecek durumda değildi.

"Böyle bir şeyi duymamış olayım," dedi Monty Amca. "Siz üçünüz benimle birlikte gel-

melisiniz. On gün içinde Peru'ya doğru yola çıkıyoruz ve cangıl ormanlarını dolaşırken siz çocukları hemen yanı başımda görmek istiyorum."

"Sahi mi?" dedi Klaus. Gözlüğünün arkasında gözleri heyecanla ışıldıyordu. "Bizi sahiden Peru'ya götürecek misiniz?"

"Sizden yardım görmek beni memnun edecek," dedi Monty Amca, bir yandan da çatalını uzatıp Sunny'nin pasta parçasından bir lokma alarak. "Baş asistanım Gustav tam da dün beklenmedik bir istifa mektubu bırakarak çekip gitti. Onun yerine geçmesi için işe aldığım Stephano adında bir adam var, ama onun eve gelişi bir haftayı falan bulacak. Bu yüzden araştırma seferi için hazırlıklarda biraz geri kalmış sayılırım. Birilerinin bütün yılan kapanlarının çalışır durumda olup olmadığına bakması gerekiyor. Böylece toplayacağım yılan örneklerinden hiçbirinin canı yanmamış olur. Cangıl ormanlarında bir sorunla karşılaşmadan yol alabilmemiz için de birilerinin Peru'nun coğrafi yapısı üzerine kitaplar okuması gerekiyor. Ve yine birilerinin upuzun bir koca halatı küçük ve işe yarar parçalar halinde dilimlemesi gerekiyor."

"Mekanik benim ilgi duyduğum bir konu," dedi Violet çatalını yalayarak, "bu nedenle yılan kapanları hakkında bilgi edinmek beni mutlu eder."

"Ben de rehber kitaplarına bayılırım," dedi Klaus ağzını bir peçeteyle silerek, "bu nedenle Peru'nun coğrafi yapısı üzerine bir şeyler okumak hoşuma gider."

"İpoci!" diye çığlık attı Sunny havuçtan bir ısırık koparark. Bu bağırtıyla "Upuzun bir koca halatı dişleyerek küçük ve işe yarar parçalara ayırmak bana büyük heyecan verir," gibi bir şey demek istiyordu herhalde.

"Harika!" diye bağırdı Monty Amca. "Böyle coşkulu olmanız beni sevindirdi. Gustav olmadan işleri yürütmemiz kolaylaşacak demek ki. Böylesine ayrılıp gitmesi çok tuhaf. Onu kaybetmek benim için şanssızlık oldu." Monty Amca'nın yüzünde bir gölge dolaştı, yani aklına kötü talihinin gelmesiyle neşesinin kaçtığını gösteren hafif bir karanlık bakış belirdi yüzünde. Oysa kendisini yakında ne kadar kötü bir talihin beklediğini bilmiş olsaydı, bir saniyesini bile Gustav'ı düşünmekle boşa geçirmezdi. Ah, keşke zaman içinde geriye dönüp onu uyarmak

mümkün olsaydı - eminim sizin içinizden de aynı düşünce geçiyor olmalı. Gelin görün ki böyle bir şey yapamayız ve olan bir kere olmuştu. Aklındaki sıkıntılı düşünceleri silerek başını sallayan ve gülümseyen Monty Amca da olan artık olmuş diye düşünür gibiydi sanki. "Eh öyleyse, hemen işe koyulalım bari. Bugünün işini yarına bırakma, derim ben her zaman. Haydi bakalım, Bay Poe'yu arabasına götürüp uğurlasanıza. Daha sonra size Sürüngen Odası'nı göstereceğim."

Yılan biçimli çitler arasından ilk kez geçerken epey tedirginlik duyan Baudelaire kardeşler, otomobiline doğru giden Bay Poe'ya eşlik ederken aynı çitler arasında bu kez güven kazanmış olarak koşturuyorlardı.

"Şimdi, çocuklar," dedi Bay Poe mendiline öksürerek, "bir haftaya kalmaz eşyalarınızla birlikte yeniden buraya geleceğim ve her şeyin yolunda olup olmadığına bakacağım. Dr. Montgomery'nin gözünüzü bir parça korkutmuş olabileceğinin farkındayım, ama eminim ki zamanla ona alışarak..."

"Hiç de göz korkutucu görünmüyor," diye sözünü kesti Klaus. "Onunla çok kolay dost

olacakmışız gibi görünüyor."

"Sürüngen Odası'nı görmek için çok sabırsızlanıyorum," dedi Violet heyecanla.

"Oşke!" dedi Sunny, büyük olasılıkla "Hoşça kal, Bay Poe, bizi arabanızla getirdiğiniz için teşekkürler," anlamında bir çığlıkla.

"Haydi, hoşça kalın," dedi Bay Poe. "Unutmayın, buradan şehre inmek için kısa bir araba yolculuğu yeter. Başınız derde falan girecek olsa, benimle veya Kazıkçı Para Yönetimi Bankası'nda görevli başka biriyle temasa geçin lütfen. Yakında görüşmek üzere." Mendilini güçlükle hafifçe sallayarak öksüzlere veda selamı verdi, küçük arabasına bindi ve Çirkef Patika'ya doğru giden çakıl kaplı yolda arabasını bayır aşağı sürdü. Violet, Klaus ve Sunny ona doğru ellerini salladılar, bu arada yaban turpunun pis kokusunun iyice dayanılmaz hale gelmemesi için arabanın camlarını yukarıya çekmeyi unutmayacağını da umarak.

"Bambini!" diye bağırdı Monty Amca ön kapıdan. "Yanıma gelin bakalım, bambini!"

Budelaire öksüzleri çitler arasında bir daha yarış yaparcasına koşarak yeni vasilerinin onları beklediği kapıya vardılar. "*Violet,* Monty

Amca," dedi Violet. "Benim adım Violet, erkek kardeşiminki Klaus ve bu da küçük kız kardeşimiz Sunny. Hiçbirimizin adı Bambini değil."

"Yok canım, 'bambini' aslında 'çocuklar' anlamına gelen İtalyanca bir kelime," diye açıkladı Monty Amca. "Birden biraz İtalyanca konuşmak geldi içimden. Üçünüzün burada benimle birlikte olması öylesine heyecan verici ki. Abuk sabuk sözlerle konuşmadığım için şanslı sayılırsınız yine."

"Kendi çocuğunuz olmadı mı hiç?" diye sordu Violet.

"Neyleyeyim ki hayır," dedi Monty Amca. "Bir kadınla evlenip aile kurma niyetini hep taşıdım, ama bu düşünce aklımın köşesinden geçerken öylece uçup gitti her seferinde. Sürüngen Odası'nı göstereyim mi size?"

"Evet, lütfen," dedi Klaus.

Monty Amca çocukları holdeki yılan tablosunun yanından geçirerek, gösterişli bir merdivene açılan ve çok, ama çok yüksek tavanları olan geniş bir salona götürdü. "Sizin odalarınız işte orada," dedi Monty Amca merdivenlerin yukarısını işaret ederek. "Hoşunuza giden odayı seçebilir

ve zevkinize uygun olarak mobilyaların yerini değiştirebilirsiniz. Anladığım kadarıyla Bay Poe o minnacık arabasıyla eşyalarınızı daha sonra getirecek. Onun için ihtiyaç duyabileceğiniz şeylerin bir listesini çıkarın. Yarın kasabaya gittiğimde hepsini alırım. Böylece birkaç günü aynı iç çamaşırlarla geçirmek zorunda kalmazsınız."

"Her birimizin ayrı bir odası mı olacak sahiden?" diye sordu Violet.

"Elbette," dedi Monty Amca. "Öylesine kocaman bir evim varken, hepinizi tek bir odaya tıkacağımı sanmıyorsunuz herhalde, öyle değil mi? Böyle bir şeyi yapmaya kalkan nasıl bir kişi olabilir ki?"

"Kont Olaf öyle yapmıştı," dedi Klaus.

"Ah, doğru ya, Bay Poe anlatmıştı," dedi Monty Amca, sanki az önce berbat bir şeyi tatmış gibi yüzünü ekşiterek. "Kont Olaf'ın korkunç bir kişi olduğu anlaşılıyor. Umarım, günün birinde vahşi hayvanlar onu paramparça eder. Ona böylesi yaraşmaz mı, ha? Oo, bakın, işte geldik. Sürüngen Odası burası."

Monty Amca ortasında büyük bir kapı tokmağı bulunan çok yüksek bir ahşap kapının önüne

gelmişti. Tokmak o kadar yukarıdaydı ki ancak parmak uçlarına basarak açabildi kapıyı. Gıcırtılı menteşelerinin dönmesiyle kapı ardına kadar açıldığı zaman, gördükleri oda karşısında şaşkınlıktan ve sevinçten her üç kardeşin de soluğu kesildi.

Sürüngen Odası baştan başa camdan yapılmıştı. Duru cam duvarları ve tıpkı bir kubbeye benzeyen yüksek bir cam tavanı vardı. Saydam duvarların dışındaki ot ve çalılarla kaplı parlak yeşil alan tamamen görülebiliyordu. Öyle ki Sürüngen Odası'na giren bir kişi aynı anda hem içeride hem dışarıda durur gibi oluyordu sanki. Ama yapısıyla çarpıcı olması bir yana, odanın içindeki şeyler çok daha heyecan vericiydi. Odanın bir ucundan öteki ucuna kadar dört düzgün sıra halinde uzanan tahta masaların üstündeki kilitli metal kafeslerin içi sürüngenlerle doluydu. Tahmin edeceğiniz gibi kafeslerde her türden yılan, ama ayrıca kertenkeleler, kara kurbağaları ve çocukların daha önce resimlerde veya hayvanat bahçesinde bile görmediği çeşitli başka hayvanlar duruyordu. Sırtında iki kanat bulunan çok şişko bir kurbağa ve karnında parlak sarı şeritler bulunan iki başlı bir

kertenkele vardı. Üst üste duran üç ağızlı bir yılan ve sanki ağzı yokmuş gibi görünen bir başka yılan vardı. Kafesinde üzerine tünediği kütükten, çocukları iri gözleriyle süzen ve bir baykuşu andıran bir kertenkele ve vitray camına benzer gözleriyle tıpkı bir kiliseye benzeyen bir kurbağa vardı. Ve de beyaz bir bezle örtüldüğünden içinde ne olduğu görülemeyen bir başka kafes vardı. Kafesler arasındaki koridorlarda yürüyen çocuklar, dillerini yutmuşçasına bir suskunlukla hayvanların her birini dikkatle gözden geçirdiler. Yaratıklardan bazıları dostça bakarken, bazıları ürkek bakışlar fırlatıyordu; ama hepsinin de insanı büyüleyen bir görüntüsü vardı. Baudelaire kardeşler her birini uzun uzadıya ve dikkatle seyrediyordu. Bu arada Klaus kafeslerin içini görebilmesi için Sunny'yi elleriyle yukarıda taşıyordu.

Öksüzlerin kafeslere duyduğu ilgi o kadar yoğundu ki, her koridoru boydan boya dolaşana kadar, Sürüngen Odası'nın öteki ucunda neyin bulunduğunu fark etmediler bile. Ama bu uca vardıkları zaman, şaşkınlıktan ve sevinçten bir kez daha solukları kesildi. Kafes sıralarının bittiği yerde kitap raflarının oluşturduğu sıralar

başlıyordu. Rafların hepsi farklı boy ve biçimlerde kitaplarla doluydu. Bir köşede ise kümelenmiş bir dizi masa, iskemle ve okuma lambası vardı. Eminim ki Baudelaire ailesinin olağanüstü büyük bir kitap koleksiyonu olduğunu, öksüzlerin bu kitapları sevgiyle ve müthiş bir özlemle andıklarını ve o korkunç yangından beri kendileri gibi kitaplardan hoşlanan insanlarla karşılaşmaktan her zaman sevinç duyduklarını hatırlıyorsunuzdur. Violet, Klaus ve Sunny kitapları da sürüngen kafesleri kadar dikkatle incelediler; kitaplardan çoğunun yılanlar ve öbür sürüngenler üzerine olduğunu derhal kavradılar. Raflarda *İri Kertenkeleleri Tanımak İçin Bir Giriş*'ten *İki Cinsiyetli Kobranın Bakımı ve Beslenmesi*'ne kadar sürüngenler hakkında yazılmış hemen her kitap sıralanmış gibiydi. En başta Klaus olmak üzere her üç kardeş de Sürüngen Odası'nda bu yaratıklarla ilgili kitapları okumayı iple çekiyordu, yani bu yönde büyük bir istek duyuyordu.

"Burası acayip güzel bir yer," dedi Violet, uzun suskunluğu sonunda bozarak.

"Teşekkürler," dedi Monty Amca. "Bunları

bir araya getirmem bir ömrü aldı."

"Yani, buraya girmemize sahiden izin verecek misiniz?" diye sordu Klaus.

"İzin mi?" diye tekrarladı Monty Amca. "Tabii ki izin yok! Sizden buraya gelmenizi rica edeceğim, evladım, *rica!* Yarın sabahtan itibaren ilk iş olarak, Peru seferine hazırlık için hepimiz her gün burada bulunmak zorundayız. Violet, kapanlar üzerinde çalışmak üzere şu masalardan birini senin için temizleyeceğim. Klaus, senin Peru'yla ilgili olarak elimde bulunan bütün kitapları okumanı ve notlar almanı bekliyorum. Ve de Sunny yerde oturup halatı ısırabilir. Akşam yemeğine kadar gün boyu çalışacağız ve yemekten sonra sinemaya gideceğiz. Bir itirazı olan var mı?"

Violet, Klaus ve Sunny karşılıklı bakışıp sırıttılar. Bir *itiraz* mı? Baudelaire öksüzleri daha bir süre öncesine kadar kendi servetlerini çalmak için planlar kurarken, onlara odun biçtiren ve sarhoş konuklarının ardından ortalığı süpürten Kont Olaf'la birlikte yaşamışlardı. Oysa Monty Amca insanın hoşça geçireceği bir yaşantıyı anlatıyordu. Böyle bir yaşantıyı dört gözle bekleyen çocuklar gülümseyerek baktılar

ona. Bir itiraz olamazdı pek tabii ki. Violet, Klaus ve Sunny gözlerini Sürüngen Odası'nda gezdirdiler ve hayatlarını Monty Amca'nın gözetimi altında sürdürmeye başlamalarıyla birlikte dertlerinin nasıl sona ereceğini canlandırdılar kafalarında. Kötü talihlerinin artık geride kaldığını düşünürken hiç kuşkusuz yanılıyorlardı; ama o an için üç kardeş umutlu, heyecanlı ve mutluydu.

"Yo, yo, yo!" diye bağırdı Sunny, Monty Amca'nın sorusuna cevap olduğu besbelli bir şekilde.

"Güzel, güzel, güzel," dedi Monty Amca gülümseyerek. "Şimdi, gidip kimin hangi odayı alacağına karar verelim."

"Monty Amca?" diye seslendi Klaus utangaç bir tavırla. "Tek bir sorum olacak size."

"Neymiş bakayım o?" dedi Monty Amca.

"Bezle örtülü şu kafesin içinde ne var?"

Monty Amca önce kafese ve ardından çocuklara baktı. Katıksız neşeyle dolu bir gülümseme yüzünü aydınlattı. "O kafesin içinde, yavrucuklarım, son yolculuğumda getirdiğim yeni bir yılan var. Gustav ve ben bu yılanı görmüş tek insanlarız. Önümüzdeki ay onu yeni bir buluş ola-

rak Herpetoloji Derneği'ne sunacağım; ama bu arada ona bakmanıza izin vereceğim. Gelin bakayım benimle."

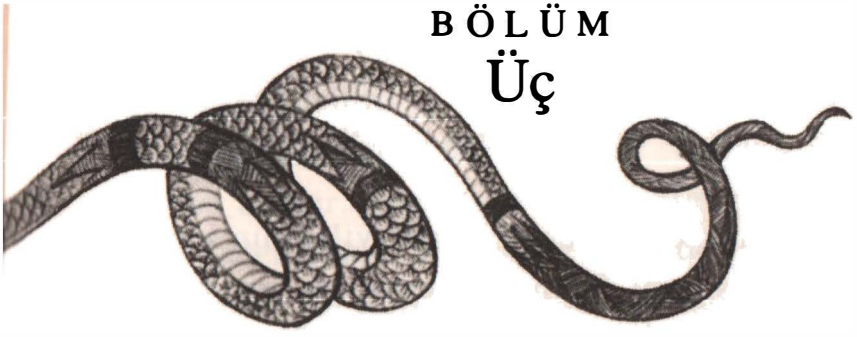
Baudelaire öksüzleri Monty Amca'nın peşinden bezle örtülü kafese doğru gittiler. Monty Amca sihirbazlar gibi hokus pokus yaparcasına gösterişli bir el hareketiyle kafesin üzerindeki bezi çekip aldı. Kafesin içinde iri bir siyah yılan, kömür kadar kara renkli ve kanalizasyon borusu kadar kalın bir yılan parlak yeşil gözleriyle dosdoğru öksüzlere bakıyordu. Kafesin üzerindeki bezin kalkmasıyla birlikte çöreklenmiş halinden çıkarak yuvasının etrafında kıvrılmaya başladı.

"Onu bulan kişi ben olduğumdan," dedi Monty Amca, "adını koymak da bana düştü."

"Peki, adı ne?" diye sordu Violet.

"İnanılmaz Öldürücü Engerek," diye karşılık verdi Monty Amca ve tam o anda ilginizi çekeceğine emin olduğum bir şey oldu. Yılan bir kuyruk darbesiyle kafesinin kapısındaki mandalı açtı ve masanın üstüne doğru kayarak ilerledi. Monty Amca'nın ve Baudelaire öksüzlerinden birinin bir şey söylemesine bile fırsat kalmadan, yılan ağzını açıp Sunny'yi tam çenesinden ısırıverdi.

BÖLÜM
Üç

Öyküyü birden keserek sizi merakta bırakacağım için çok, ama çok üzgünüm. Ne var ki, Baudelaire kardeşlerin yaşadıkları bu olayı yazarken, gözüm tesadüfen saate takıldı ve Madam diLustro adlı bir dostumun verdiği resmi akşam yemeği partisine geç kaldığımı fark ettim. Madam diLustro hoş bir arkadaş, dört dörtlük bir dedektif ve çok iyi bir aşçıdır; ama davetiyede belirtilen zamanı beş dakika bile geçirirseniz öfkeden kudurarak küplere biner. Bu nedenle, anlayacağınız, hemen birkaç kelime çiziktirip cümleyi bağlamak zorunda kaldım. Önceki bölümün sonunu okurken, Sunny'nin öldüğünü ve Monty Amca'nın evinde Baudelaire kardeşlerin başına gelen korkunç şeyin bu olduğu-

nu düşünmüş olmalısınız herhalde. Rahat bir nefes alın, size söz veriyorum, Sunny bu anlattığım olaydan sağ kurtulacak. Yaşamını kaybeden kişi ne yazık ki Monty Amca olacak, ama henüz değil.

İnanılmaz Öldürücü Engerek yılanının uzun ve sivri dişlerini Sunny'nin çenesine geçirmesiyle birlikte, Violet ve Klaus küçük kardeşlerinin ufacık gözlerinin kapanışını ve yüzünde durgun bir ifadenin belirişini dehşet içinde seyrettiler. Derken aynen yılan gibi birdenbire harekete geçen Sunny, şen bir havayla gülümseyerek ağzını açtı ve yılanın pullarla kaplı minicik burnunu dişledi. Yılan küçük kızın çenesini bıraktı ve Violet ile Klaus çenesinde belli belirsiz bir iz kaldığını rahatça gördüler. Abla ve ağabeyin bakışları Monty Amca'ya çevrildi. Monty Amca da onlara bakarak kahkahayı bastı. Gümbürtüye benzer bu kahkaha Sürüngen Odası'nın cam duvarlarında yankılandı.

"Monty Amca, ne yapabiliriz?" diye sordu Klaus çaresizlik içinde.

"Ah, kusura bakmayın, yavrucuklarım," dedi

Monty Amca, gülmekten yaşaran gözlerini elleriyle silerek. "Çok korkmuş olmalısınız herhalde. Oysa İnanılmaz Öldürücü Engerek hayvanlar aleminde *en az tehlikeli* ve *en dostça* yaratıklardan biridir. Sunny'nin endişe etmesi için hiçbir neden yok, aynı şekilde sizin de."

Klaus hala kolları arasında duran küçük kız kardeşinin eğlenerek yılanın koca gövdesine sarılışına baktı ve Monty Amca'nın sözlerinin kesinlikle doğru olduğunun farkına vardı. "Peki ama, ne diye İnanılmaz Öldürücü Engerek gibi bir adı var?"

Monty Amca bir kez daha kahkahalarla güldü. "Bu yanıltıcı bir ad," dedi. "Onu bulan kişi olarak adını koymanın bana düştüğünü söylemiştim, hatırladınız mı? İnanılmaz Öldürücü Engerek hakkında kimseye bir şey söylemeyin, e mi? Çünkü onu Herpetoloji Derneği'ne sunacağım ve tamamen zararsız olduğunu açıklamadan önce oradaki insanları bir güzel korkutmak istiyorum. Adımdan dolayı beni ne kadar çok alaya aldıklarını bir bilseniz. "Merhaba, merhaba, Montgomery Montgomery," diyorlar. "Nasılsı-

nız, nasılsınız, Montgomery Montgomery?" Ama bu yılki konferansta böyle bir muziplik yaparak onlardan bunun öcünü alacağım." Monty Amca şöyle bir yaylanıp iyice dikildi ve gülünç bir bilimsel havayla konuşmaya başladı. "Kürsüye çıktığımda, 'Sayın meslektaşlarım,' diyeceğim onlara, 'size İnanılmaz Öldürücü Engerek adlı yeni bir yılan türünü sunmak istiyorum. Bir ormanlık alanda dolaşırken bulduğum bu yılan önümdeki kutuda... Aman Tanrım! Kaçmış!' Ve daha sonra orada bulunan bütün herpetolog arkadaşlarım zıplayıp koltuklara ve masalara çıktığı zaman, yılanın bir sineği bile incitmeyeceğini anlatacağım onlara! Ne kadar matrak bir durum olacak, öyle değil mi?"

Violet ile Klaus birbirlerine baktılar ve ardından gülmeye başladılar. Biraz kız kardeşlerinin hiç zarar görmemiş olmasının yarattığı rahatlıktan, biraz da Monty Amca'nın muzipliğinin güzel bir oyun olacağını düşünmenin uyandırdığı eğlenceden kaynaklanan bir gülüştü bu.

Klaus küçük kız kardeşini yere indirdi. Kuyruğunu sevecen bir şekilde Sunny'nin etrafına

dolayan İnanılmaz Öldürücü Engerek de onunla birlikte yerde buldu kendini. Yılanın bu hareketi tıpkı insanın çok düşkün olduğu birini koluyla kucaklamasına benziyordu.

"Bu odada gerçekten tehlikeli olan yılanlar da var mı peki?" diye sordu Violet.

"Elbette," dedi Monty Amca. "Kırk yıl yılanları inceleyen birisinin bazı tehlikeli türlerle karşılaşmaması olanaksızdır. İnsanlarca bilinen bütün zehirli yılanlardan alınmış zehir örnekleriyle dopdolu bir dolabım var. Böylece bu tehlikeli yılanların nasıl etkide bulunduğunu inceleyebiliyorum. Bu odada, sizi soktuğunu anlamanıza daha zaman kalmadan kalbinizi durduracak kadar öldürücü zehri olan bir yılan var. Hepimizi bir arada tek bir lokma gibi yutacak kadar ağzını açabilen bir yılan var. Araba kullanmayı öğrenmiş olan ve üstelik caddede size çarptıktan sonra durup özür dilemeyecek kadar pervasızca araba sürebilen bir çift yılan var. Ama bu yılanların hepsi çok daha sağlam kilitleri olan kafeslerin içinde. Üstelik hepsi de güvenli bir şekilde elle tutulabilir, tabii onları yeterince incelemiş

olmak koşuluyla. Size şu sözü kesin olarak verebilirim. Önemli ayrıntıları öğrenmeye zaman ayırırsanız, Sürüngen Odası'nda size hiçbir zarar gelmeyecektir."

İnsanların çok sık karşılaştığı, Baudelaire öksüzleriyle ilgili öykünün bu noktasında da karşımıza çıkan ve 'kaderin acıklı cilvesi' dediğimiz bir durum vardır. Basit bir şekilde belirtmek gerekirse, 'kaderin acıklı cilvesi' bir kişinin zararsız gibi görünen bir şeyler söylemesi, ama konuşmasını duyan başka bir kişinin buna farklı ve genellikle tatsız bir anlam kazandıracak bir şeyler bilmesidir. Örneğin; bir lokantada otururken, "Ismarladığım dana rostosu gelsin artık, bir an önce yemek istiyorum!" diye yüksek sesle söylenirseniz ve çevrenizde bu yemeğin zehirli olduğunu ve daha bir lokma alır almaz öleceğinizi bilen insanlar varsa, düştüğünüz durum kaderin acıklı cilvesi olacaktır. Kaderin acıklı cilvesi acımasız bir olaydır, hemen her zaman insanın hayatını altüst eder. Bu öyküde ortaya çıktığını söylemek beni üzüyor, ama elimden bir şey gelmiyor. Violet, Klaus ve Sunny'nin öyle-

sine talihsiz bir hayatı vardı ki, kaderin acıklı cilvesinin çirkin başını çıkararak peşlerinden gelmesi sadece bir an meselesiydi.

Sizler ve ben üç Baudelaire öksüzüne Sürüngen Odası'nda asla bir zarar görmeyeceklerini anlatan Monty Amca'nın sözlerini dinlediğimizde, kaderin acıklı cilvesinin ortaya çıkışına eşlik eden garip duyguya kapılmak durumundayız ister istemez. Bu duygu birdenbire aşağıya doğru inen bir asansör içindeyken veya yataktaki sıcacık uykuyu bölecek bir şekilde dolap kapısının birdenbire gıcırdayarak açılmasıyla orada saklanmış birisini görürken insanın midesinde meydana gelen kasılmadan pek faklı değildir. Üç çocuk ne kadar güvenli ve mutlu bir hava içinde olursa olsun, Monty Amca'nın sözleri ne kadar iç rahatlatıcı olursa olsun, sizler ve ben biliyoruz ki, Monty Amca kısa bir süre sonra ölmüş olacak ve Baudelaire kardeşler bir kez daha perişan duruma düşecek.

Bununla birlikte izleyen hafta boyunca Baudelaire kardeşler yeni yuvalarında harika zaman geçirdiler. Kendi seçtikleri ve zevklerine

uygun mobilyalarla döşedikleri odalarında tek başına yatmanın rahatlığıyla uyanıp giyiniyorlardı her sabah. Violet kocaman penceresinden dışarıya bakınca evin önündeki çimenlik alanın yılan biçimli çitlerini görebildiği bir oda seçmişti. Böyle bir manzaranın icatlar yaparken kendisine ilham vereceğini düşünüyordu. Monty Amca her duvara büyük beyaz kağıt parçaları iliştirmesine izin vermişti; böylece aklına gece yarısı gelen fikirleri bu kağıtlardan birine çiziktirebiliyordu. Klaus rahat ve sıcacık bir çıkmalı bölmesi olan bir oda seçmişti. Bu da neyin nesi diyecek olanlar için açıklayayım. Çıkmalı bölme tam da oturup kitap okumaya uygun küçük, ama çok küçük bir köşedir. Monty Amca'dan aldığı izinle, Klaus oturma odasından minderli büyük bir koltuğu odasına taşımış ve dosdoğru çıkmalı bölmenin içine, pirinç denen bakır-çinko alaşımından yapılmış ağır bir okuma lambasının altına yerleştirmişti. Her gece yatağa uzanıp yatmak yerine, Monty Amca'nın kütüphanesinden aldığı bir kitapla bu koltuğa kıvrılıyordu. Kimi zaman sabaha kadar orada kalıyordu. Sunny ise

tam kardeşlerinin odaları arasında kalan bir oda seçmiş ve içini evin her tarafından topladığı küçük, sert nesnelerle doldurmuştu. Böylece ne zaman canı çekse, bunlardan birini ısırabiliyordu. Ayrıca İnanılmaz Öldürücü Engerek için türlü çeşitli oyuncaklar vardı; küçük bebek ve yılan akla uygun olmak koşuluyla istedikleri zaman bunlarla oynayabiliyorlardı.

Ama Baudelaire öksüzlerinin en çok hoşlandıkları şey Sürüngen Odası'nda bulunmaktı. Her sabah kahvaltıdan sonra, yakında çıkılacak seferle ilgili çalışmalara çoktan başlamış olan Monty Amca'ya katılıyorlardı. Violet değişik yılan kapanlarını oluşturan halat, düzenek ve kafeslerle dolu bir masanın başına geçerek bunların nasıl çalıştığını öğreniyor, bozulmuş olanları onarıyor ve kimi zaman da yılanların Peru'dan Monty Amca'nın evine kadar yapacakları uzun yolculukta daha rahat etmeleri için kapanları geliştirecek ekler yapıyordu. Yanı başında oturan Klaus kütüphanede bulduğu Peru'yla ilgili kitapları okuyor ve bir deste kağıda gezi sırasında yararlanacakları notlar alıyordu. Sunny yerde

oturarak upuzun bir halatı büyük bir coşkuyla dişleyip küçük parçalara ayırıyordu. Baudelaire kardeşlerin en çok hoşuna giden şey ise Monty Amca'yı dinleyerek sürüngenler hakkında her türlü şeyi öğrenmekti. Çocuklar bir yandan çalışırken, Monty Amca lezzetli süt üreten uzun bir yeşil yaratık olan Kanada İnek Kertenkelesi'ni gösteriyordu onlara. Kulağı tırmalayıcı sesiyle insan konuşmasını taklit edebilen Bozuk Ahenkli Kurbağa tanıdıkları bir başka hayvandı. Monty Amca derisinden çıkan siyah boyayı parmaklarını bulaştırmadan Mürekkep Semenderi'ni nasıl ellerinde tutacaklarını, Asabi Piton yılanının ne zaman hırçınlaştığını ve bu yüzden de kendi başına bırakılması gerektiğini nasıl anlayacaklarını öğretti çocuklara. Ayrıca Yeşil Matkap Kurbağası'na çok fazla su vermemek gerektiğini ve Virginia Kurt Yılanı'nı bir daktiloya asla, hiçbir koşulda yaklaştırmamak gerektiğini öğretti.

Monty Amca değişik sürüngenler hakkında bilgi verirken çoğu kez daldan dala atlıyordu, yani birden konunun dışına çıkarak yolculuklarıyla ilgili öykülere geçiyor, dünyayı dolaşırken

tanıdığı adamları, yılanları, kadınları, kurbağaları, çocukları ve kertenkeleleri anlatıyordu. Ve bu sohbetin akışı içinde bir süre sonra Baudelaire öksüzleri de Monty Amca'ya daha önce yaşadıkları hayattan söz etmeye başlıyorlardı; konuşmaları dönüp dolaşıp sonunda anne babalarına ve onları ne kadar çok özlediklerine geliyordu her zaman. Monty Amca anlattığı şeylere çocukların gösterdiği ilgiden aşağı kalmayan bir merakla bu öyküleri dinliyordu. Kimi zaman konuşmaya o kadar uzun süre dalıyorlardı ki, akşam yemeğini çalakaşık yedikten sonra Monty Amca'nın küçük cipine aceleyle tıkışarak sinemaya doğru yol almaya zar zor yetişiyorlardı.

Ancak bir sabah kahvaltılarını bitirip Sürüngen Odası'na geçen üç kardeş, orada Monty Amca yerine onun bıraktığı bir notu buldular. Notta şunlar yazılıydı:

Tatlı Bambini,

Sefer için gerek duyacağımız son birkaç şeyi satın almak üzere kasabaya iniyorum: Peru eşekarısı kovucu spreyi, diş fırçaları, şeftali konserveleri ve

yanmaz bir kano. Şeftali konservesi bulmak zaman alacak, bu nedenle akşam yemeğine kadar beni beklemeyin.

Gustav'ın yerine işe aldığım Stephano bugün taksiyle eve gelecek. Lütfen, onu iyi ağırlayın. Bildiğiniz gibi, sefere sadece iki günümüz kaldı. Bugün çok sıkı çalışmaya bakın.

Havai amcanız
Monty

"Şu 'havai' kelimesinin anlamı ne?" diye sordu Violet, kardeşiyle birlikte notu okuduktan sonra.

"Dağınık ve heyecanlı," dedi Klaus. Bu kelimeyi birinci sınıfta okuduğu bir şiir derlemesinden öğrenmişti. "Sanırım, Peru'ya gitmenin kendisini heyecanlandırdığını anlatmak istiyor. Kim bilir, belki de yeni bir asistana kavuşmak ona heyecan veriyordur."

"Bizim yanına gelişimiz de ona heyecan vermiş olabilir," dedi Violet.

"Hivi!" diye çığlık attı Sunny, büyük olasılıkla, "Olup bitenlerin hepsi ona heyecan vermiş olabilir," demek isteyerek.

"Bende de biraz havailik var," dedi Klaus. "Monty Amca'yla birlikte yaşamak gerçekten eğlenceli."

"Kesinlikle öyle," diyerek bu görüşe katıldı Violet. "O yangından sonra, bir daha asla mutlu olamayacağımı sanıyordum. Oysa şimdiye kadar burada geçirdiğimiz zaman harika."

"Yine de anne babamızı özlüyorum hala," dedi Klaus. "Monty Amca ne kadar sevimli biri olursa olsun, keşke şimdi de kendi evimizde yaşıyor olsaydık."

"Tabii ki," dedi Violet çarçabuk. Biraz durdu ve son birkaç günle ilgili olarak düşünmüş olduğu şeyleri yüksek bir sesle yavaş yavaş dile getirdi. "Anne babamızı her zaman özleyeceğiz, sanırım. Ama bence sürekli mutsuzluk duymadan da onları özlememiz mümkün. Ne de olsa, bizi mutsuz görmek onların da hoşuna gitmezdi."

"Hani, hatırlıyor musun," dedi Klaus gözleri üzüntüyle dalarak, "yağmurlu bir öğleden sonra canımız çok sıkılınca, hepimiz parlak kırmızı ojeyle ayak tırnaklarımızı boyamıştık."

"Evet," dedi Violet sırıtarak, "ve de ben bir

parça ojeyi sarı koltuğa dökmüştüm."

"Eyçi!" dedi Sunny sakince. Bu sözle, "Üstelik leke hiçbir zaman tam çıkmadı," gibi bir şey söylemek istiyordu herhalde. Baudelaire öksüzleri gülümseyerek birbirlerine baktılar ve tek kelime etmeden o günkü işleri yapmaya koyuldular. Bütün sabah boyunca hiç ara vermeden sessizce çalıştılar. Evet, Monty Amca'nın evinde yaşamaktan duydukları hoşnutluk, anne babalarını kaybetmiş olmanın acısını bir türlü silemiyordu; ama en azından uzun bir süre çektikleri üzüntüden sonra biraz rahatlatıcı geliyordu onlara.

Çocukların böyle sessiz ve mutlu bir anı oldukça uzun bir süre daha yaşayamayacak olması hiç kuşkusuz talihsiz bir durum, ama bu konuda şimdilik kimsenin yapabileceği bir şey yok. Baudelaire kardeşler tam öğle yemeğini düşünmeye başladıkları sırada, bir arabanın evin önüne yanaşarak kornasını çaldığını duydular. Çocuklar için Stephano'nun geldiğinin işaretiydi bu. Bizim için ise yeni mutsuzlukların işareti olsa gerek.

"Sanırım, yeni asistan olmalı bu," dedi Klaus, okuduğu *Küçük Peru Yılanları Üzerine*

Büyük Peru Kitabı'ndan başını kaldırırken. "Umarım, Monty kadar sevimli biridir."

"Ben de," dedi Violet, düzgün işlediğine emin olmak için bir kurbağa kapanını açıp kapatırken.

"Göci!" diye çığlık attı; büyük olasılıkla, "Haydi öyleyse, gidip Stephano'nun nasıl biri olduğunu görelim!" gibi bir şey söylemek isteyerek.

Baudelaire kardeşler Sürüngen Odası'ndan çıkarak ön kapının dışına vardıklarında, yılan biçimli çitlerin yanında park etmiş bir taksi gördüler. Arka koltuktan çok uzun ve cılız bir adam indi. Uzun bir sakalı olan ve gözlerinin yukarısında kaş diye bir şey bulunmayan adamın elinde parlak gümüş asma kilitli siyah bir valiz vardı.

Taksi şoförünü azarlayarak konuşan sakallı adam "Sana bahşiş falan vermeyeceğim," dedi. "Çok fazla gevezelik ediyorsun çünkü. Yeni doğan bebeğinle ilgili lafları duymaya herkesin can atacağını sanma öyle, tamam mı? Vay, merhaba çocuklar. *Ben* Stephano, Dr. Montgomery'nin yeni asistanı. Nasılsınız?"

"Siz nasılsınız?" dedi Violet ve adama doğru

yaklaşırken, hırıltılı sesinde belli belirsiz tanıdık gelen bir şey varmış gibi bir duygu uyandı içinde.

"Nasılsınız?" dedi Klaus ve Stephano'ya doğru bakarken, parlak gözlerinde oldukça tanıdık gelen bir şey varmış gibi bir duygu uyandı içinde.

"Nosiz!"diye çığlık attı Sunny. Stephano'nun ayaklarında çorap yoktu. Yerde emekleyen Sunny, onun pantolon paçası ile ayakkabısı arasındaki çıplak ayak bileğini görebiliyordu. Ayak bileğinde çok daha tanıdık gelen bir şeyler vardı.

Her üç Baudelaire öksüzü de aynı anda aynı şeyin farkına vardı ve hırlayan bir köpekle karşı karşıya gelmişçesine bir adım geriye attı. Kendine verdiği ad ne olursa olsun, bu adam Stephano değildi. Üç çocuk Monty Amca'nın yeni asistanını tepeden tırnağa süzdü ve Kont Olaf'tan başkası olmadığını şıp diye anladı. Tek uzun kaşını kazıtmış ve eğri büğrü çenesini örtecek bir sakal bırakmış olsa bile, ayak bileğindeki göz dövmesini gizlemesine olanak yoktu.

BÖLÜM
Dört

Hayatta düşünülmesi en zor şeylerden biri insanın duyduğu pişmanlıklardır. Başınıza bir iş gelir ve o anda yanlış bir şey yaparsınız; derken ardından yıllar boyunca keşke başka bir şey yapmış olsaydım, diye düşünüp durursunuz. Sözgelimi, ben kimi zaman deniz kıyısında yürüdüğümde veya bir dostumun mezarını ziyaret ettiğimde, çok uzun zaman öncesinde kalan bir gün gelir aklıma. Yanıma el feneri almamı gerektiren bir yere el feneri olmadan gittiğim ve sonuçta feci

bir duruma düştüğüm bir gün. *Niye yanıma bir el feneri almadım,* diye düşünüp dururum kendi kendime. Oysa bu konuda bir şeyler yapabilmek için çok geçtir artık. *Yanıma bir el feneri almış olmam gerekirdi.*

Baudelaire öksüzlerinin hayatında da yıllar boyunca böyle bir pişmanlığın izi kaldı. Stephano'nun aslında Kont Olaf olduğunu kardeşleriyle birlikte fark ettiği anı ne zaman düşünecek olsa, Klaus yoldan aşağıya doğru arabasını sürmekte olan taksi şoförüne seslenmediği için pişmanlık duygusuyla doluyordu. *Dur!* Ağzından böyle bir sözün çıkmamış olması Klaus'un içini kemirip duruyordu. Oysa bu konuda bir şey yapabilmek için çok geçti artık. *Dur! Bu adamı buradan götür!* Klaus ve kız kardeşlerinin bu kadar çabuk davranamayacak kadar şaşkınlığa uğramış olması elbette anlaşılır bir şeydi. Ama aradan yıllar geçtikten sonra bile, Klaus yatağında uykusuz bir şekilde uzanarak, zamanında harekete geçmiş olması halinde Monty Amca'nın hayatını belki, olur ya belki kurtarabileceğini düşünmeye devam etti.

Ama öyle olmadı. Baudelaire öksüzlerinin

gözleri Kont Olaf'a çakılmış olarak kalırken, taksi ara yoldan aşağıya doğru indi. Böylece çocuklar hayatlarından bir türlü çıkmayan musibetle, yani en büyük belayla baş başa kaldılar. Monty Amca'nın evinde her gün kafesinin içine akşam yemeği niyetine beyaz bir fare konduğunda Hınzır Moğol Yılanı'nın yaptığı gibi, Olaf da gülümseyerek baktı onlara. "İçinizden biri valizimi odama taşısın bakalım," diye söylendi hırıltılı sesiyle. "O pis kokulu yoldan arabayla geçmek sıkıcı ve tatsızdı. Üstelik çok yorgunum."

"Çirkef Patika'da yolculuk etmeye layık biri varsa eğer," dedi Violet, dik bakışlarını üzerine çevirerek, "o da sensin, Kont Olaf. Eşyalarını taşımana yardımcı olacağımızı sakın sanma. Bu eve girmene izin vermeyeceğiz çünkü."

Olaf asık suratıyla öksüzleri süzdü ve ardından yılan biçimli çitlerin arkasında saklanan biri ortaya çıkacakmış gibi sağa sola baktı. "Kont Olaf da kim?" diye sordu alay edercesine. "Benim adım Stephano. Yakında çıkacağı Peru seferinde Montgomery Montgomery'ye yardımcı olmak için buraya geldim. Sanırım, siz üçünüz

Montgomery'nin evinde hizmetçi olarak çalışan bücürlersiniz."

"Biz bücür değiliz," dedi Klaus sertçe. "Çocuğuz biz. Ve sen de Stephano değilsin. Kont Olaf'sın sen. Sakal bırakmış ve kaşını kazıtmış olabilirsin, ama hala aynı alçak kişisin. Bu eve girmene izin vermeyeceğiz."

"Fiti!" diye çığlık attı Sunny. Büyük olasılıkla "Al benden de o kadar!" demek istiyordu.

Kont Olaf bir fıkra anlatıyormuş gibi ışıl ışıl parlayan gözleriyle Baudelaire öksüzlerine teker teker baktı. "Neden söz ettiğinizi anlayamıyorum," dedi, "ama bunu anlasam ve sözünü ettiğiniz Kont Olaf olsam bile, çok kaba davrandığınız düşüncesine kapılırım. Ve kaba olduğunuzu düşünürsem, çok kızarım ben. Ve de kızarsam, neler yapacağımı varın siz düşünün!"

Çocuklar Kont Olaf'ın bir şeyi tutup havada silkeler gibi sıska kollarını havaya kaldırışını seyrettiler. Onun ne kadar azgın hale gelebileceğini size hatırlatmama herhalde gerek yok. Baudelaire kardeşler açısından ise hatırlatmaya hiç gerek olmadığı kesin. Klaus onun evinde kaldıkları sırada

suratına inen tokatla oluşan morartının sızısını hala duyuyordu. Sunny bir kuş kafesine konuşunun ve Kont Olaf'ın şeytanca planlarını yaptığı kuleden sarkıtılışının acısını hala hatırlıyordu. Ve bu korkunç adamın kaba şiddetine uğramamış olsa bile, Violet de onunla zorla evlenme gibi iğrenç bir durumdan son anda kurtulmuştu. Bunun yarattığı korku onun valizini eline alması ve evin kapısına doğru yavaşça sürüklemesi için yeterdi.

"Daha yukarıya," dedi Olaf. "Daha yukarıya kaldır. Valizimin öyle yerde sürüklenmesi hiç hoşuma gitmiyor."

Klaus ve Sunny valizi taşımada Violet'e yardımcı olmak için hemen koştular. Ama hep birlikte taşımalarına karşın, valizin ağırlığı altında her üçü de güçlükle ilerleyebiliyordu. Tam Monty Amca'nın yanında huzur ve güven bulduklarını sandıkları bir anda, Kont Olaf'ın hayatlarına yeniden girmesi yeterince mutsuzluk veriyordu onlara. Ama bu alçak adamın eve girişine düpedüz yardım ediyor olmaları bu durumu daha dayanılmaz hale getiriyordu. Olaf hemen peşlerinden yürüyordu. Üç kardeş valizi içeriye götürdükleri

ve birbirine sarılmış yılanların yer aldığı tablonun altında halıya bıraktıkları sırada onun ekşimiş soluğunun kokusunu hep duydular.

"Sağ olun, öksüzler," dedi Olaf, kapıyı arkalarından kapatırken. "Evet, Dr. Montgomery odamın üst katta hazır olduğu söylemişti. Sanırım, bundan sonra kendi valizimi taşıyabilirim. Şimdi, gözümün önünden uzaklaşın, toz olun bakalım. Birbirimizi tanımak için daha sonra epey zamanımız olacak."

"Sizi zaten tanıyoruz, Kont Olaf," dedi Violet. "Hiç değişmediğin besbelli."

"Siz de değişmemişsiniz," dedi Olaf. "Benim için apaçık ortada bu. Violet, eskisi gibi katır kadar inatçısın. Klaus, çok fazla kitap okumak yüzünden şu şapşal görünüşlü gözlüğü yine takıyorsun. Ve şu yumurcak Sunny'nin hala on yerine dokuz ayak parmağı olduğunu görüyorum."

"Hiyt!" diye bağırdı Sunny, herhalde "Haydi oradan!" gibi bir şey söylemek isteyerek.

"Sen neden söz ediyorsun?" dedi Klaus sabırsızca. "Herkes gibi onun da on ayak parmağı var."

"Sahi mi?" dedi Olaf. "Hayret. Hatırladığım kadarıyla bir kazada ayak parmaklarından biri

kopmuştu." Sanki komik bir şey anlatıyormuş gibi, gözlerindeki parıltı daha da arttı. Elini eski püskü paltosunun cebine soktu ve ekmek dilimlemek için kullanılanlara benzeyen uzun bir bıçak çıkardı. "Bak şimdi, aklıma gelir gibi oldu. Sürekli yanlış adla çağrıldığı için kafası karışan bir adam elindeki bıçağı kazayla onun ufacık ayağına düşürmüş ve parmaklarından birini koparmıştı, öyle değil mi?"

Violet ve Klaus önce Kont Olaf'a, ardından küçük kardeşlerinin çıplak ayaklarına baktılar. "Böyle bir şeye cesaret edemezsin," dedi Klaus.

"Neye cesaret edip edemeyeceğimi tartışmayalım şimdi," dedi Olaf. "Daha çok bu evde birlikte olduğumuz sürece hangi adla çağrılacağımı tartışalım isterseniz."

"Bizi tehdit etmekte ısrar edersen, sana Stephano adıyla sesleneceğiz; ama bu evde çok uzun süre birlikte olmayacağız."

Stephano bir şeyler söylemek için ağzını açtı. Ama Violet'in bu konuşmayı sürdürmek gibi bir niyeti yoktu. Adama sırtını dönerek, sert ve gergin adımlarla Sürüngen Odası'nın kocaman kapı-

sından içeriye girdi ve kardeşleri de onu izledi. Eğer sizler ya da ben orada olsaydık, Stephano karşısında böylesine cesurca konuştukları ve ardından hiç aldırmaksızın yürüyüp gittikleri için Baudelaire öksüzlerinin hiç korkmadıklarını sanırdık herhalde. Oysa odanın öteki ucuna vardıkları anda, gerçek duyguları yüzlerine apaçık yansıdı. Baudelaire kardeşler dehşete düşmüşlerdi. Violet yüzünü elleriyle kapadı ve başını sürüngen kafeslerinden birinin üstüne yasladı. Klaus çökercesine bir iskemleye oturdu; o kadar şiddetle titriyordu ki ayakları mermer döşeme üstünde trampet çalar gibi takırdıyordu. Ve Sunny yere yatıp küçük bir top gibi kıvrılıverdi; o kadar ufalmıştı ki odaya girip yürüyen biri yanlışlıkla üstüne basabilirdi. Bir süre çocuklar hiç konuşmayarak, merdivenden yukarıya çıkan Stephano'nun boğuk ayak seslerini ve kulak zarlarını dövercesine küt küt atan kendi kalp atışlarını dinlediler yalnızca.

"Bizi nasıl buldu?" diye sordu Klaus. Sanki boğazı ağrıyormuş gibi, kısık bir fısıltıyla çıkıyordu sesi. "Monty Amca'nın asistanı olmayı nasıl becerdi? Burada işi ne?"

"Baudelaire ailesinin servetini ele geçireceğine yemin etmişti," dedi Violet, ellerini yüzünden çekerek ve korkudan titremekte olan Sunny'yi kucağına alarak. "Kaçmadan önce bana söylediği son sözler buydu. Bana dedi ki, ne yapıp edip sonunda servetinize konacağım." Violet ister istemez ürperdi ve bunu başardığında her üçünün de hesabını göreceği, yani onları öldüreceği yolundaki sözlerini eklemedi. Aslında bunu eklemeye gerek duymadı. Violet, Klaus ve Sunny şunu çok iyi biliyordu: Kont Olaf servetlerini ele geçirme yolunu bulur bulmaz, Baudelaire öksüzlerinin boğazlarını kesmekten geri kalmayacaktı. Hem de sizlerin ya da benim bir kaymaklı bisküviyi yememiz kadar kolay bir şekilde.

"Peki, ne yapabiliriz?" diye sordu Klaus. "Monty Amca'nın gelmesine daha saatler var."

"Belki telefonla Bay Poe'yu arayabiliriz," dedi Violet. "Şu anda işgününün ortasındayız, ama acil bir durum olduğu için bankadan ayrılabilir."

"Bize inanmayacaktır," dedi Klaus. "Kont Olaf'ın yanında kalırken ona durumumuzu anlatmaya çalıştığımızda neler olduğunu unuttun mu?

Gerçeği kavraması o kadar uzun zaman aldı ki az daha iş işten geçecekti. Bence buradan kaçmalıyız. Hemen şimdi çıkarsak, bir tren bulup buradan uzaklaşmak için kasabaya zamanında varabiliriz herhalde."

Violet her üçünün etrafı saran kötü yaban turpu kokusunu çekerek Çirkef Patika boyunca ekşi elma ağaçları altında tek başına yürüyüşünü canlandırdı gözünde. "Nereye gidebiliriz ki?" diye sordu.

"Her yere," dedi Klaus. "Neresi olursa olsun, yeter ki burada kalmayalım. Kont Olaf'ın bizi bulamayacağı kadar uzaklara gidebilir ve kimsenin bizi tanımaması için adlarımızı değiştirebiliriz."

"Hiç paramız yok ki," diye uyardı onu Violet. "Kendi başımıza nasıl yaşayabiliriz?"

"Kendimize uygun işler bulabiliriz," diye karşılık verdi Klaus. "Ben bir kütüphanede çalışabilirim, sen de bir tür makine fabrikasında çalışabilirsin. Sunny bu yaşta herhalde bir iş bulamaz, ama birkaç yıl içinde o da çalışabilir."

Her üç öksüz de sessizliğe gömüldü. Monty Amca'nın yanından ayrılmanın, çalışacak işler bularak geçimlerini sağlamanın ve birbirlerine göz

kulak olmanın nasıl bir durum yaratacağını gözlerinde canlandırmaya çalıştılar. Baudelaire kardeşler bir süre kederli, yani üzüntülü bir suskunluk içinde oturdular. Her üçünün de kafasından geçen şey aynıydı. Keşke anne babaları o yangında can vermeseydi. Yaşadıkları bu karmakarışık hayatın içine hiç düşmeselerdi keşke. Eğer şimdi anne babaları sağ olsaydı, zavallı öksüzler Kont Olaf'ın adını bile duymamış olacaklardı. Hele onun kaldıkları eve girmesi ve hiç kuşkusuz şeytanca planlar kurması gibi bir durumla hiç karşı karşıya gelmeyeceklerdi.

"Buradan ayrılamayız," dedi Violet sonunda. "Kont Olaf bizi bir kere buldu. Eminim ki, ne kadar uzağa gidersek gidelim, bizi yine bulacaktır. Üstelik, Kont Olaf'ın ahbapları, yardakçıları kim bilir neredeydir? Belki de şu anda evi kuşatmış, ona saldırmamamız için gözcülük yapıyorlardır."

Klaus korkudan titredi. Olaf'ın yardakçılarını hiç düşünmemişti. Baudelaire ailesinin servetini ele geçirmek için dümenler çevirmenin, yani planlar yapmanın yanı sıra, korkunç bir tiyatro topluluğunu yönetiyordu Olaf. Çevresine topladı-

ğı bu oyuncular planlarında ona yardımcı olmaya her an hazırdı. Her biri öbüründen daha korkunç insanlardan oluşmuş tüyler ürpertici bir çeteydi bu topluluk. Onlara hortlak görüntüsü veren beyaz bir pudrayı yüzlerinden hiç eksik etmeyen iki kadın vardı. İri yarı gövdesiyle ve bomboş bakışlarıyla erkek mi, yoksa kadın mı olduğu anlaşılamayan bir kişi vardı. Ve kollarında el yerine birer kanca bulunan çiroz gibi zayıf bir adam vardı. Violet haklıydı. Üstelik bu insanlar Monty Amca'nın evinin dışında pusuya yatmış ve kaçmaya çalışmaları halinde üç kardeşi yakalamak için bekliyor olabilirlerdi.

"Bana kalırsa hiçbir şey yapmadan Monty Amca'nın dönüşünü beklememiz ve olup bitenleri ona anlatmamız doğru olur," dedi Violet. "Bize inanacaktır. Ona dövmeden söz edersek, en azından *Stephano*'nun bir açıklama yapmasını isteyecektir." Violet'in takma ad *"Stephano"*yu söylerken kullandığı ses tonu Olaf'ın kılık değiştirme oyununu bütünüyle küçümseyici bir hava taşıyordu.

"Buna emin misin?" diye sordu Klaus. "Ne de olsa, *Stephano*'yu işe alan kişi de Monty Amca."

Klaus'un takma ad *'Stephano'*yu söylerken kullandığı ses tonu kız kardeşinin duygularını paylaştığını gösteriyordu. "Monty Amca ve *Stephano* birlikte bu planı kurmuş olmasın sakın."

"Minyi!" diye çığlık attı Sunny. "Öyle manyakça konuşma, Klaus!" gibi bir şey söylemek istiyordu herhalde.

Violet başını salladı. "Sunny haklı. Monty Amca'nın Olaf'la işbirliği içinde olması bana inandırıcı gelmiyor. Bize karşı çok sevecen ve cömert davrandı. Kaldı ki, birlikte çalışıyor olsalardı, Olaf farklı bir ad kullanmakta o kadar ısrar etmezdi."

"Bu doğru," dedi Klaus anlayışlı bir tavırla. "Öyleyse Monty Amca'nın dönüşünü bekleyelim."

"Evet, bekleyelim," diye ona katıldı Violet.

"Biki," dedi Sunny ağırbaşlı bir tavırla. Üç kardeş üzgün bir şekilde bakıştı. Beklemek hayatın zorluklarından biridir. Yanmış bir rosto parçası tabağınızda hala dururken, masaya çikolatalı meyve pastasının gelmesini beklemek epeyce zordur. Daha, uzun ve sıkıcı günlerle geçecek bir ay varken; güzel giysileri giyeceğiniz bayramı bek-

lemek bir hayli zordur. Gelgelelim, açgözlü ve azgın bir adam hemen üst katta dururken uzaktan akraba bir amcanın yolunu gözlemek, Baudelaire kardeşlerin o zamana kadar yaşadıkları en berbat beklemeydi. Bu sıkıntıyı kafalarından silip atmak için ellerindeki işleri sürdürmeye çalıştılar, ama hiçbir şeyle uğraşamayacak kadar büyük bir tedirginlik vardı üstlerinde. Violet kapanlardan birinin menteşeli kapısını onarmaya çalıştı, ama midesine oturan endişe düğümünü düşünmekten bir türlü kurtulamadı. Klaus dikenli Peru bitkilerinden korunma yollarına ilişkin bir yazıyı okumaya çalıştı, ama Stephano'yla ilgili düşüncelerin gölgesi beyninde dolaşmaya devan etti. Ve Sunny halatı dişlemeye çalıştı, ama soğuk bir korku ürpertisinin dişlerinin arasından geçtiğini hissetti ve çok geçmeden bu işi bıraktı. İnanılmaz Öldürücü Engerek yılanıyla oynamak bile gelmiyordu içinden. Bu yüzden Baudelaire kardeşler bütün öğleden sonrayı Sürüngen Odası'nda sessizce otururak geçirdiler. Monty Amca'nın cipinin gelişini görmek için dört gözle pencereyi kollarken, üst kattan ara sıra gelen gürültülere kulak veriyorlardı.

Stephano'nun valizinden neler çıkardığını bile düşünmek istemiyorlardı.

Sonunda, batan güneşin ışıklarıyla yılan biçimli çitlerin uzun ve uçuk gölgeleri etrafı kaplamaya başlarken, üç kardeş yaklaşan bir motor sesi duydu ve cip evin önüne geldi. Cipin üstünde iplerle bağlanmış büyük bir kano, arka koltuğunda da Monty Amca'nın satın almış olduğu eşyalar vardı. Cipten çıkan Monty Amca çeşitli alışveriş torbalarının ağırlığı altında güçlükle yürümeye başladı ve Sürüngen Odası'nın cam duvarlarına bakınca çocukları gördü. Onlara doğru gülümsedi, onlar da bu gülümsemeye karşılık verdi. İşte tam bu sırada üç kardeş için bir başka pişmanlık anı çıktı ortaya. Monty Amca'ya gülücükler göndermek için bir süre odada durmak yerine hemen dışarıya koşup arabanın yanına gitselerdi, onunla baş başa kalacakları kısa bir anı yakalayabilirlerdi belki. Ama kapı holüne vardıklarında, onun Stephano'yla konuşmakta olduğunu gördüler.

"Nasıl bir diş fırçası istediğinizi bilmediğim için," diyordu Monty Amca özür diler bir tavırla, "benim de hoşlandığım çeşit olan ekstra sert kıllı

bir fırça aldım size. Peru yemekleri genelde yapışkan olur. Bu nedenle oraya gittiğinizde, yanınıza en azından bir tane ekstra sert kıllı diş fırçası almanız gerekir."

"Ekstra sert kıllar bana uyar," dedi Stephano. Bu sözleri Monty Amca'ya söylüyordu, ama parlak mı parlak gözleriyle öksüzlere bakıyordu. "Kanoyu içeriye taşıyayım mı?"

"Evet, ama dur bakayım, tek başına taşıyamazsınız," dedi Monty Amca. "Klaus, lütfen Stephano'ya yardım ediver, olmaz mı?"

"Monty Amca," dedi Violet, "size anlatmamız gereken çok önemli bir şey var."

"Can kulağıyla dinlemeye hazırım," dedi Monty Amca, "ama aldığım eşekarısı kovucu spreyi göstereyim size önce. Klaus'un Peru'daki böceklerin özelliklerine ilişkin bilgiler edinip bildirmesine ne kadar sevindim bilemezsiniz. Bende bulunan diğer kovucular orada hiçbir şeye yaramayacaktı çünkü." Monty Amca kucağında taşıdığı alışveriş torbalarından birini yavaş yavaş boşaltırken, çocuklar bu işi bir an önce bitirmesini sabırsızlıkla beklediler. "Bunun içindeki

kimyasal madde..."

"Monty Amca," dedi Klaus, "size anlatmamız gereken şey gerçekten beklenemeyecek kadar önemli."

"Klaus," dedi Monty Amca, kaşları şaşkınlıkla yukarıya kalkmış olarak, "amcan konuşurken sözünü kesmen kibarca bir davranış değil. Şimdi, lütfen kanoyu taşımak için Stephano'ya yardım et. İstediğin şeyi biraz sonra konuşuruz."

Klaus üzüntüyle iç geçirdi, açık kapıdan dışarıya çıkan Stephano'yu izledi. Violet onların cipe doğru yürüyüşünü seyrederken, Monty Amca alışveriş torbalarını yere koydu ve onun yüzüne baktı. "Size kovucu hakkında ne diyecektim, bir türlü hatırlayamıyorum," dedi biraz kızgınlıkla. "Düşüncelerimin böyle dağılması hiç hoşuma gitmiyor."

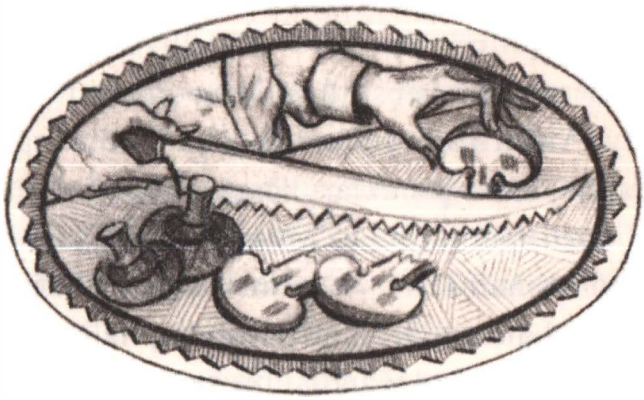
"Size anlatmamız gereken şey..." diye konuşmaya başladı Violet, ama gözüne bir şey ilişince durdu. Monty Amca'nın sırtı kapıya dönüktü, bu nedenle Stephano'nun o sırada ne yaptığını göremiyordu. Oysa Violet yılan biçimli çitlerin yanında duran Stephano'nun elini palto cebine sokarak

uzun bıçağını çıkardığını gördü. Batan güneşin ışıklarını alan bıçak ağzı tıpkı bir deniz feneri gibi ışıltıyla parlıyordu. Büyük olasılıkla bildiğiniz gibi, deniz fenerleri uyarı sinyalleri vererek, çarpmamaları için gemilere kıyının nerede olduğunu bildirir. Parlayan bıçak da bir uyarı sinyali veriyordu.

Klaus önce bıçağa, ardından Stephano'ya ve daha sonra Violet'e baktı. Violet önce Klaus'a, ardından Stephano'ya ve daha sonra Monty Amca'ya baktı. Sunny sırayla hepsine baktı. Olup bitenlerin farkında olmayan yalnız Monty Amca'ydı, çünkü eşekarısı kovucu spreyle ilgili olarak ağzında geveledi̇ği şeyleri hatırlama çabasına kaptırmıştı kendisini. "Size anlatmamız gereken şey," diye yeniden konuşmaya başladı Violet, ama sözlerinin arkasını getiremedi. Stephano tek bir kelime etmemişti. Buna da gerek yoktu. Gerçek kimliği hakkında tek bir söz bile söylemeye kalktığında, Stephano'nun yılan biçimli çitlerin yanında hiç beklemeden kardeşini inciteceğini gayet iyi biliyordu Violet. Baudelaire öksüzlerinin baş belası tek bir söz söylemeden çok açık bir uyarı sinyali göndermişti.

BÖLÜM

Beş

Üç öksüz o gece hayatlarının en uzun ve en korkunç gecesini yaşadılar. Aynı ölçüde kötü olmamakla birlikte, daha önce de böyle geceleri olmuştu. Bunlardan biri Sunny'nin doğumundan kısa bir süre sonra her üçünün de müthiş bir gribe yakalandığı geceydi. Çocuklar berbat bir ateşin etkisiyle yataklarında kıvranıp dönerken, babaları terli alınlarına soğuk suyla ıslatılmış bezler koyarak hepsini aynı anda yatıştırmak için didinip durmuştu. Anne babalarının ölümünü izleyen ilk gecede Bay Poe'nun evinde kalırken üç kardeş

sabaha kadar uyanık kalmıştı; perişan ve allak bullak oldukları için gözlerine bir türlü uyku girmemişti. Kont Olaf'ın yanında kalırken de geçirdikleri birçok uzun ve korkunç gece vardı hiç kuşkusuz.

Ama o gece hepsinden daha kötüydü sanki. Monty Amca'nın eve varışından yatma vaktine kadar Stephano çocukları sürekli gözetim altında tuttu. Bir fırsatını bulup Monty Amca'yla tek başına konuşmamaları ve aslında Kont Olaf olduğunu açıklamamaları için onları hep izledi. Üstelik Monty Amca olağandışı bir şeylerin döndüğünü düşünemeyecek kadar meşguldü. Kasabadan satın alınmış olan diğer şeyler içeriye götürülürken, Stephano torbaları sadece tek eliyle taşıyarak, öbür elini uzun bıçağının saklı olduğu palto ceketinde tuttu hep. Ama Monty Amca yeni araç gereçler karşısında duyduğu aşırı heyecan nedeniyle, ona niçin böyle davrandığını sormayı bile akıl etmedi. Mutfakta akşam yemeği hazırlanırken, Stephano mantarları dilimlemekte olan çocukları göz korkutucu bir gülümsemeyle izlemeyi sürdürdü. Ama Monty Amca bütün dikkatini beşamel sosunun kıvamını doğru tutturmaya

verdiği için, Stephano'nun doğrama işi için kendi ürkütücü bıçağını kullandığının farkına bile varmadı. Yemek boyunca Kont Olaf sürekli komik öyküler anlattı ve Monty Amca'nın bilimsel çalışmalarını övdü. Bu övgülerle koltuğu kabaran Monty Amca, onun bıçağını sürekli masa altında tuttuğunu ve bıçağın keskin tarafıyla Violet'in dizlerini ikide bir hafifçe dürttüğünü tahmin bile edemedi. Ve de Monty Amca'nın akşamın ilerleyen saatlerini yeni asistanına Sürüngen Odası'nı göstermekle geçireceğini bildirmesiyle birlikte, Baudelaire kardeşlerin tek bir kelime söyleyemeden dosdoğru yatağa gideceğini anlamak Stephano'ya büyük bir keyif verdi.

Ayrı yatak odalarına sahip olmak ilk kez çocuklara bir lüksten çok bir sıkıntı kaynağı olarak göründü; çünkü birlikte olmamak daha büyük bir yalnızlık ve çaresizlik içine düşmelerine yol açtı. Violet gözlerini duvarlara iliştirdiği kağıt parçalarına dikti ve Stephano'nun neler planladığını hayal etmeye çalıştı. Klaus minderli büyük koltuğuna oturdu ve pirinç okuma lambasını yaktı; ama büyük bir endişe duyduğundan bir kitabın kapağını bile açamadı. Sunny odasındaki sert

nesneleri gözden geçirdi, ama içinden hiçbirini ısırmak gelmedi.

Koridorun öbür ucuna yürüyerek Monty Amca'nın yatak odasına gitme ve onu uyandırıp ortadaki tersliği anlatma düşüncesi her üç kardeşin de aklından geçti. Ama onun yanına varmak için, Stephano'nun kaldığı odanın yanından geçmeleri gerekiyordu. Üstelik Stephano açık kapısının önüne koyduğu bir koltukta oturup bütün gece nöbet tutmaya karar vermişti. Öksüzler kapılarını açıp karanlık koridoru gözetlediklerinde, Stephano'nun karanlıkta gövdesinin yukarısında sanki boşlukta yüzüyormuş gibi görünen saçsız ve solgun renkli kafasını hemen seçtiler. Ve de eski tip duvar saatlerindeki sarkaç gibi yavaşça salladığı bıçağını rahatlıkla gördüler. Bir ileri bir geri, bir ileri bir geri giden bıçak loş ışıkta parıltılar saçıyordu. Manzara o kadar ürkütücüydü ki çocuklar koridorun ilerisine yürümeyi hiç göze alamadılar.

Sonunda şafağın sökmesiyle birlikte evin içindeki ışık soluk maviye çalan bir kül rengini aldı. Baudelaire kardeşler uykusuz geçirdikleri geceden dolayı yorgun argın bir şekilde ve kızarmış gözlerle kahvaltı için merdivenden aşağıya indi-

ler. Eve geldikleri ilk sabah pasta yedikleri masanın etrafına oturdular ve iştahları kesilmiş olarak azıcık bir şey yediler. Monty Amca'nın evinde kalmaya başlamalarından bu yana ilk kez Sürüngen Odası'na girmeye ve günün işlerine koyulmaya can atmadılar.

"Sanırım, şimdi içeriye geçmemiz gerekir," dedi Violet sonunda, ucundan biraz kemirdiği tostunu bir kenara bırakarak. "Monty Amca'nın çoktan çalışmaya başladığına ve bizi beklediğine eminim."

"Ben de *Stephano*'nun orada olduğuna eminim," dedi Klaus, somurtkan bir yüzle mısır gevreği tabağına bakarak. "Onun hakkında bildiğimiz şeyleri Monty Amca'ya anlatma fırsatını asla bulamayacağız."

"Bingi," dedi Sunny üzgün bir sesle, hiç dokunmadığı çiğ havucunu yere düşürerek.

"Ah, Monty Amca bizim bildiğimizi bir bilseydi," dedi Violet, "ve *Stephano* da onun bizim bildiğimizi bildiğini bir bilseydi! Oysa Monty Amca bizim bildiğimizi bilmiyor ve *Stephano* da onun bizim bildiğimizi bilmediğini biliyor."

"Biliyorum," dedi Klaus.

"Senin bildiğini biliyorum," dedi Violet, "ancak bilmediğimiz bir şey var, o da Kont Olaf'ın, yani *Stephano*'nun asıl amacının ne olduğu. Servetimizin peşinde olduğu kesin. Peki ama, Monty Amca bize baktığı sürece servetimizi nasıl ele geçirebilecek?"

"Belki de senin on sekiz yaşına gelmeni bekleyecek ve o zaman servetimizi çalacak," dedi Klaus.

"Beklemek için dört yıl çok uzun bir zaman," dedi Violet. Üç öksüz sessizliğe gömüldü. Hepsinin aklına dört yıl önce nerede oldukları geldi. Violet henüz on yaşındaydı ve çok kısa kesilmiş saçları vardı. Onuncu yaş gününe yakın bir sırada yeni bir çeşit kalemtıraş icat ettiğini hatırladı. Klaus henüz sekiz yaşındaydı. O da kuyrukluyıldızlara nasıl merak sardığını ve anne babasının kütüphanede bulundurduğu bütün astronomi kitaplarını nasıl yutarcasına okuduğunu hatırladı. Sunny hiç kuşkusuz dört yıl önce dünyaya gelmemişti daha. Oturduğu yerde o dönemin nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştı. Isıracak bir şeyin bulunmadığı koyu bir karanlık, diye düşündü. Her üç kardeşe de dört yıl çok uzun bir zamanmış gibi geldi.

"Haydi, haydi, bu sabah çok ağır hareket edi-

yorsunuz," dedi Monty Amca odaya dalarak. Yüzü her zamankinden daha ışıltılı gibiydi ve bir elinde küçük bir katlanmış kağıt destesi tutuyordu. "Stephano burada çalışmaya başlayalı daha bir gün oldu ve şimdiden Sürüngen Odası'nda. Meğer benden önce uyanmış; merdivene doğru giderken ona çarptım. Belli ki işine düşkün ve çalışkan biri. Oysa siz üçünüz hızı en fazla saatte üç santim olan Tembel Macar Yılanı gibi hareket ediyorsunuz? Bugün yapmamız gereken bir sürü iş var ve de bu akşam *Karlar İçindeki Zombiler* filminin saat altıdaki gösterimine yetişmek istiyorum. Öyleyse acele edelim bakalım, acele, haydi acele."

Monty Amca'nın yüzüne bakan Violet, ortalıkta Stephano yokken onunla tek başına konuşmak için tek fırsatın o an olduğunu fark etti. Ama öylesine telaşlı bir havası vardı ki çocukların sözlerine pek kulak verecek gibi görünmüyordu. "Konu Stephano'dan açılmışken," dedi Violet ürkek bir tavırla, "sizinle onun hakkında konuşmak istiyoruz."

Monty Amca'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve sanki odada casuslar varmışçasına etrafına bakındıktan sonra eğilerek çocuklara döndü. "Ben de

sizinle konuşmak istiyorum," dedi fısıltıyla. "Stephano'yla ilgili bazı *kuşkularım* var ve bunları sizinle görüşmek istiyorum."

Baudelaire kardeşler rahatlamış bir tavırla birbirlerine baktılar. "Öyle mi?" dedi Klaus.

"Pek tabii ki," dedi Monty Amca. "Dün gece bu yeni asistanımdan çok kuşkulanmaya başladım. İnsanı biraz korkutan bir tarafı var ve de..." Monty Amca bir daha etrafına bakındı ve daha da alçak sesle konuşmaya başladı. Öyle ki çocuklar onu duyabilmek için nefeslerini tutmak zorunda kaldılar. "Ve de bana kalırsa bu konuyu dışarıda görüşmeliyiz. Dışarıya çıkalım mı?"

Çocuklar onu onaylarcasına başlarını salladılar ve masadan kalktılar. Kirli kahvaltı tabaklarını olduğu gibi masada bıraktılar. Gerçi bu davranış genelde iyi bir şey değildir, ama acil bir durumda tamamen hoş karşılanabilir. Monty Amca ve çocuklar birlikte evin ön tarafındaki hole yöneldiler, birbirine sarılmış iki yılanın yer aldığı tablonun yanından geçtiler, kapıdan dışarıya çıktılar ve çimenlik alana geçtiler. Sanki birbirleriyle değil de, yılan biçimli çitlerle konuşacaklarmış gibi görünüyorlardı.

"Öyle böbürlenmek gibi bir amacım yok," diyerek konuşmaya başladı Monty Amca, kendini beğenmiş biri olmadığını anlatmaya çalışarak. "Ama gerçekten de dünyada en çok saygı duyulan herpetologlardan biriyim ben."

Klaus gözlerini kırpıştırdı. Böyle bir konuşmaya beklenmedik bir girişti bu. "Elbette öylesiniz," dedi, "ama..."

"İşte bu yüzden," diye devam etti Monty Amca, sanki onu hiç duymamış gibi, "birçok insanın beni kıskandığını üzülerek söylemek zorundayım."

"Söylediğinizin doğru olduğuna eminim," dedi Violet şaşkınlık içinde.

"Ve de kıskançlığa kapılan insanlar," dedi Monty Amca, başını iki yana sallayarak, "her türlü şeyi yaparlar. Çılgınca şeyler yaparlar. Herpetoloji diploması almak için okuduğum sıralarda, oda arkadaşım bulduğum yeni bir kurbağayı o kadar kıskandı ki elimde bulunan tek örneği çalıp yedi. Onu mide röntgenini çektirmek ve buluşumu sunarken kurbağa yerine bu röntgen filmini kullanmak zorunda kaldım. Ve öyle içime doğuyor ki şimdi burada da benzer bir durumla karşı karşıya olabiliriz."

Monty Amca ne anlatmak istiyordu?

"Kusura bakmayın, söylediklerinizi pek anlayamadım," dedi Klaus. Aslında "Monty Amca, ne anlatmak istiyorsunuz siz?" demenin kibarca biçimiydi bu.

"Dün gece sizler yataklarınıza çekildikten sonra, Stephano bütün yılanlarla ve yakında çıkacağım seferle ilgili birçok soru sordu bana. Peki, bunları niçin sorduğunu biliyor musunuz?"

"Bana kalırsa," diye konuşmaya başladı Violet, ama Monty Amca onun sözünü kesti.

"Kendini Stephano adıyla tanıtan bu adam," dedi Monty Amca, "aslında Herpetoloji Derneği'nin bir üyesi de ondan. İnanılmaz Öldürücü Engerek yılanını bulmak için buraya gelmiş. Böylece buluşumu iç edecek. Siz üçünüz 'iç etmek' deyimini biliyor musunuz?"

"Hayır," dedi Violet, "ama..."

"Yani demek istediğim, Stephano denen bu adam yılanımı çalacak," dedi Monty Amca, "ve Herpetoloji Derneği'ne kendisi sunacak. Bu yeni bir yılan türü olduğu için, onu benim bulduğumu kanıtlamama olanak yok. Biz işin farkına varana kadar, İnanılmaz Öldürücü Engerek bir anda

Stephano Yılanı ya da buna benzer çirkin bir adla anılacak. Ve böyle bir şeyi planladığına göre, Peru seferinde başımıza neler getireceğini varın siz düşünün. Yakalayacağımız her kurbağa, test tüpüne koyduğumuz her zehir örneği, tutacağımız her yılan raporu, kısacası yapacağımız çalışmaların hepsi bu Herpetoloji Derneği casusunun eline geçecek."

"O bir Herpetoloji Derneği casusu değil," dedi Klaus sabırsızlıkla, "Kont Olaf o!"

"Ne demek istediğinizi anladım!" dedi Monty Amca heyecanla. "Böyle bir davranış onun gibi korkunç bir adamın yapacağı kadar alçakça. İşte bu yüzden ben de şöyle bir önlem aldım." Bir elini yukarıya kaldırarak katlanmış kağıtları havada salladı. "Bildiğiniz gibi," diye konuşmaya devam etti, "yarın Peru'ya gitmek üzere yola çıkıyoruz. Bunlar yarın saat beşte kalkarak bizi deniz yoluyla Güney Amerika'ya götürecek olan *Prospero* adlı güzel gemiye binmemiz için satın aldığım biletler. Benim için bir bilet, Violet için bir bilet, Klaus için bir bilet, Stephano için bir bilet var. Ama Sunny için bilet yok, çünkü paradan tasarruf etmek için onu bir valizin içine saklayacağız."

"Bibo!"

"Yok canım, şaka yapıyorum. Ama şimdi size göstereceğim şeyin şakası yok." Heyecandan yüzü kızarmış olan Monty Amca katlanmış kağıtlardan birini çekip çıkardı ve yırtarak ufak parçalara ayırdı. "Stephano'nun bileti bu. Artık bizimle birlikte Peru'ya gelemeyecek. Yarın sabah ona burada kalması ve hayvan örneklerine göz kulak olması gerektiğini söyleyeceğim. Böylece huzur içinde başarılı bir araştırma seferi yapabiliriz."

"Ama Monty Amca..." dedi Klaus.

"Söz kesmenin kibarca bir davranış olmadığını sana kaç kere hatırlatmam gerek?" diye sözünü kesti Monty Amca, bir yandan da başını sallayarak. "Her neyse, endişe ettiğiniz şeyin ne olduğunu biliyorum. Burada İnanılmaz Öldürücü Engerek'le baş başa kalırsa neler olacak diye tasalanıyorsunuz. Ama tasalanmayın. Engerek, seferde bizimle birlikte olacak ve yılan taşıma kafeslerinden birinin içinde yolculuk edecek. Niçin öyle asık yüzle baktığını anlayamıyorum, Sunny. Engerek'le birlikte olmanın seni sevindireceğini sanıyordum. Haydi, bırakın artık şu endişeyi, bambini. Görüyorsunuz, Monty Amcanız durumu kontrol altına almış durumda."

Bir kimse ufak bir yanlışlık yaptığı zaman, sözgelimi bir garson kahvenize düşük yağlı süt yerine yağsız süt koyduğu zaman, ona nasıl ve niçin yanlışlık yaptığını açıklamak çoğu kez oldukça kolaydır. Ama bir kimse bu sınırın ötesine geçen bir yanlışlık yaptığı zaman, sözgelimi aynı garson sizden sipariş alacağına burnunuzu ısırmaya kalktığı zaman, çoğu kez o kadar şaşırırsınız ki hiçbir şey söyleyemezsiniz. Garsonun böylesine bir yanlışlığı karşısında donup kaldığınız için, ağzınız hafifçe sarkmış olarak açık kalakalır ve gözleriniz kırpışıp durur, ama tek bir kelime bile edemezsiniz. İşte Baudelaire kardeşlerin de düştüğü durum buydu. Stephano'nun aslında Kont Olaf değil, bir herpetoloji casusu olduğunu sanan Monty Amca öylesine yanılıyordu ki, üç çocuk ona bunu anlatmanın yolunu bir türlü bulamadı.

"Haydi toparlanın, tatlı yavrucuklarım," dedi Monty Amca. "Bu sabah konuşarak yeterince zaman kaybettik. Şimdi işimize... *uf!*" Şaşkınlık ve acı bir çığlık atarak sözlerini yarıda bıraktı ve yere düştü.

"Monty Amca!" diye bağırdı Klaus. Baudelaire kardeşler üstünde büyük ve parlak bir nesnenin

durduğunu gördü ve ne olduğunu çok geçmeden anladı. Klaus'un odasında minderli büyük koltuğun yanı başında bulunan ağır pirinç okuma lambasıydı bu.

"Uf!" dedi bir daha Monty Amca, üstündeki lambayı çekerek. "Beni gerçekten incitti. Omzum burkulmuş olabilir. İyi ki başıma düşmedi, yoksa biraz ağırca yaralanmam işten bile değildi."

"Peki ama, nereden geldi bu?" diye sordu Violet.

"Pencereden düşmüş olmalı," dedi Monty Amca, bir eliyle Klaus'un odasının bulunduğu yeri işaret ederek. "Orası kimin odası? Klaus, sanırım senin odan. Biraz daha dikkatli olmalısın. Ağır nesneleri böyle pencere kenarına koyman olacak şey değil. Bak, az daha neler geliyordu başımıza."

"Ama o lamba pencereme hiç de yakın değildi," dedi Klaus. "Büyük koltukta rahat kitap okumak için çıkmalı bölmeye koymuştum onu."

"Ya, öyle mi, Klaus?" dedi Monty Amca, ayağa kalkıp lambayı onun eline vererek. "Lambanın hoplaya zıplaya pencereye kadar geldiğine ve bir sıçrayışta omzuma indiğine inanmamı mı bekliyorsun yani şimdi? Lütfen, şunu odana, güvenli bir yere koy ve bir daha bu konuyu hiç açmayalım."

"Ancak..." dedi Klaus, ama ablası sözünü kesti.

"Klaus, sana yardım edeyim," dedi Violet. "Lambanın güvenli olacağı bir yer bulalım birlikte."

"Peki, çok fazla oyalanmayın ama," dedi Monty Amca, bir yandan omzunu ovuşturarak. "Sürüngen Odası'nda görüşürüz. Haydi gel, Sunny."

Giriş holünü geçtikten sonra merdiven başında dördünün yolları ayrıldı. Monty Amca ve Sunny kocaman kapıyı açıp Sürüngen Odası'na girerken, Violet ve Klaus ağır pirinç lambayı taşıyarak Klaus'un odasına çıktı.

"*Gayet iyi* biliyorsun ki," dedi Klaus kız kardeşine tıslar gibi bir sesle, "şu lamba konusundan *dikkatsiz* davranmış falan değilim."

"Elbette biliyorum," diye fısıldadı Violet. "Ama bunu Monty Amca'ya açıklamaya çalışmanın bir yararı yok. Stephano'nun bir herpetoloji casusu olduğunu sanıyor. Bu işin arkasında Stephano'nun olduğunu benim gibi sen de biliyorsun."

"Vay, uyanıklara bak, nasıl da doğru tahmin ediyorlar," diye bir ses geldi merdivenin yukarısından. Violet ve Klaus lambayı neredeyse elle-

rinden düşürecek kadar şaşkınlığa uğradılar. Konuşan kişi Stephano'ydu, bir başka deyişle Kont Olaf. Yani öykümüzün kötü adamı. "Yine de hakkınızı yemeyeyim, uyanık çocuklar olduğunuzu hep gösterdiniz," diye devam etti konuşmasına. "Benim beğenme ölçülerime göre biraz fazla uyanık, ama çok fazla ömrünüz kalmadı, bu yüzden hiç dert etmiyorum kendime."

"Senin pek de uyanık olduğunu söyleyemem," dedi Klaus sertçe. "Bu ağır pirinç lamba az daha bize çarpacaktı. Kız kardeşlerime ya da bana bir şey olursa, Baudelaire ailesinin servetini asla ele geçiremeyeceksin."

"Vah vah, deme ya!" dedi Stephano, pasaklı dişlerini ortaya çıkan bir sırıtışla. "Size zarar vermek gibi bir niyetim olsaydı, zavallı öksüz, kanınız bu merdivenden aşağıya bir şelale gibi akmaya çoktan başlardı be. Hayır, siz Baudelaire kardeşlerin kılına bile dokunmayacağım, bu evde böyle bir şey yapacak değilim. Benden korkmanıza gerek yok, sizi gidi bacaksızlar. Suçluların izini sürmenin daha zor olduğu bir yere hele bir varalım, o zaman görürsünüz siz."

"Neresi olacakmış bakalım o yer?" diye sordu

Violet. "Büyüyene kadar burada kalmayı tasarlıyoruz."

"Sahi mi?" dedi Stephano o sinsi mi sinsi ses tonuyla. "Bak şu işe, yarın bu ülkeden ayrılacakmışız gibi bir izlenim edinmiştim ben."

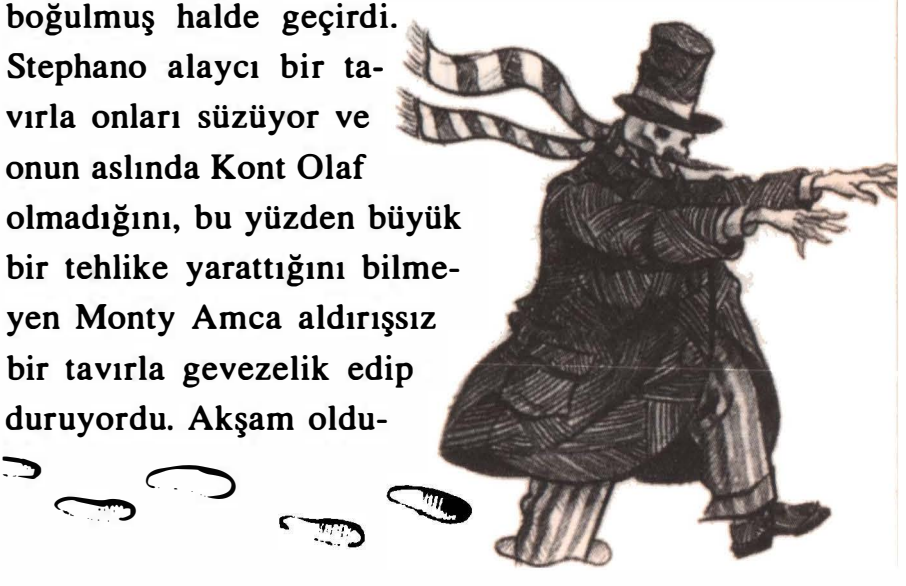
"Monty Amca senin biletini yırtıp attı," diye karşılık Klaus zafer kazanmış bir havayla. "Senden kuşkulandığı için planlarını değiştirdi. Artık bizimle gelemeyeceksin."

Stephano'nun sırıtkan yüzü bir anda kızgınlıkla asılıverdi ve lekelerle kaplı dişleri sanki biraz daha büyüdü. Violet ve Klaus daha da parıltılı bir hal alan gözlerine bakamaz oldu. "Ben olsam buna pek güvenmem," dedi Stephano korkunç mu korkunç bir sesle. "En iyi planlar bile bir kaza olduğunda değişebilir." Sivri tırnaklı parmaklarından biriyle pirinç okuma lambasını işaret etti. "Ve de kazalar her zaman olur."

BÖLÜM
Altı

Kötü koşulların başka durumlarda keyifli olabilecek şeyleri berbat etme gibi bir yanı vardır. Baudelaire öksüzlerinin ve *Karlar İçindeki Zombiler* filminin başına da aynı şey geldi. Üç kardeş bütün öğleden sonrayı Sürüngen Odası'nda oturup arpacı kumrusu gibi düşünerek, yani kaygılara boğulmuş halde geçirdi. Stephano alaycı bir tavırla onları süzüyor ve onun aslında Kont Olaf olmadığını, bu yüzden büyük bir tehlike yarattığını bilmeyen Monty Amca aldırışsız bir tavırla gevezelik edip duruyordu. Akşam oldu-

ğu zaman çocukların sinema eğlencesini düşünecek bir ruh hali yoktu. Monty Amca'nın cipi onu, Stephano'yu ve üç öksüzü bir arada almayacak kadar küçüktü. Bu nedenle Klaus ve Violet tek koltuğu paylaşırken, zavallı Sunny de Stephano'nun pis kucağına oturmak zorunda kaldı. Ama bu rahatsızlığın farkına bile varamayacak kadar dalgındı Baudelaire kardeşler.

Birkaç kattan oluşan sinemada çocuklar aynı sırada yan yana oturdular. Monty Amca bir ötedeki koltuğa geçerken, Stephano da aralarına kuruldu ve hemen kaptığı torbadaki patlamış mısırları açgözlülükle atıştırmaya girişti. Çocuklar endişeyle dolu oldukları için, hiç çerez yiyemediler. Stephano'nun neler planladığını tahmin etmeye çalıştıkları için, güzel bir film olan *Karlar İçindeki Zombiler*'i ağız tadıyla seyredemediler. Filmde zombi denen canlı cesetler küçücük bir Alp balıkçı köyünü çevreleyen karlar içinden ilk kez çıktıkları sırada, Violet'in kafasında başka şeyler geçiyordu. Stephano'nun elinde bilet olmadan *Prospero*'ya binme ve Peru'ya giderken onlara eşlik etme yolunu nasıl bulacağını kestirmeye çalı-

şıyordu. Zombiler köydeki büyüklerin sağlam meşe dallarından kurdukları engeli çiğneyip geçtikleri sırada, Klaus dikkatini başka bir konuya vermişti. Stephano'nun kazalardan söz ederken tam olarak ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. Zombilerle dostluk kuran küçük sütçü kız Gertha artık köylüleri yemekten vazgeçmeleri için onlara yalvardığı sırada, Sunny hiç oralı değildi. Öksüzlerin durumunu zar zor kavrayabilecek yaşta olmasına karşın, Stephano'nun planlarını boşa çıkaracak bir yol düşünmeye çalışıyordu. Filmin son sahnesinde zombiler ve köylüler birlikte bahar bayramını kutladılar, ama Baudelaire kardeşler bu şenlikten birazcık bile keyif almayacak kadar sinirli ve ürkekti. Eve dönüş yolculuğunda Monty Amca arka koltukta sessiz ve kaygılı bir şekilde oturan çocuklarla konuşmaya çalıştı, ama tek bir kelime bile karşılık almayınca o da sesini kesti.

Cip yılan biçimli çitlerin yanına varıp durduğunda, Baudelaire kardeşler hemen dışarıya fırladılar ve şaşkınlık içindeki vasilerine iyi geceler bile dilemeden ön kapıya koştular. Yatak odalarına çıkan merdiven basamaklarını sıkıntılı bir şe-

kilde tırmandılar, ama kapılarının önüne geldikleri zaman birbirlerinden ayrılmayı göze alamadılar.

"Geceyi aynı odada hep birlikte geçirebilir miyiz acaba?" diye sordu Violet'e ürkekçe Klaus. "Dün gece sanki bir hapishane hücresinde kalıyormuş gibi oldum, tek başına kalmak canımı çok sıktı."

"Ben de aynen" diye itiraf etti Violet. "Madem hiç uyumayacağız, aynı yerde birlikte uyumasak da olur."

"Eyne," diyerek onları onayladı Sunny ve kardeşlerinin peşinden Violet'in odasına girdi. Violet gözlerini yatak odasında dolaştırdı ve daha kısa bir süre önce buraya taşınmanın kendisine ne kadar heyecan verdiğini hatırladı. Yılan biçimli çitlerin güzel manzarasını seyrettiği büyük pencere şimdi ilham verici olmaktan çok sıkıntı vericiydi. Duvarlara iliştirdiği boş kağıtlar artık rahatlık sağlamıyor, tersine ne kadar tedirgin olduğunu hatırlatıyordu sadece.

"Öyle görünüyor ki icatların üzerine pek fazla çalışmamışsın," dedi Klaus yumuşak bir dille. "Ben de hiç kitap okuyamadım. Kont Olaf'ın böy-

le ortalıkta olması insanın hayal gücünü çalıştırmasını engelliyor."

"Her zaman değil," diyerek karşı çıktı Violet. "Onunla birlikte kaldığımız sırada, sen planının ne olduğunu evlilik yasasını baştan sona okumuştun, ben de planının önünü kesecek bir çengelli kanca icat etmiştim."

"Ancak şimdiki durumda," dedi Klaus somurtkan bir ifadeyle, "Kont Olaf'ın neyin peşinde olduğunu bile bilmiyoruz daha. Onun *planını* bilmeden nasıl bir plan kurabiliriz ki?"

"Öyleyse, kafa kafaya verip bunu çözmeye çalışalım," dedi Violet. Konuyu enine boyuna konuşarak bir sonuca varabileceklerini anlatmak istiyordu. "Kendine Stephano adını takan Kont Olaf bu eve kılık değiştirerek geldi ve besbelli ki aile servetimizi ele geçirmek istiyor."

"Ve de," diye devam etti Klaus, "bu servete konar konmaz, bizleri öldürmeyi tasarlıyor."

"Bebit," diye mırıldandı Sunny ağırbaşlı bir tavırla. Büyük olasılıkla, "Berbat bir durum içindeyiz," gibi bir şey söylemek istiyordu.

"Ne var ki," dedi Violet, "bize zarar verecek

olursa, servetimizi ele geçirmesine olanak yok. Geçen sefer benimle evlenmeye kalkışmasının nedeni bu."

"Çok şükür ki bu planı işlemedi," dedi Klaus ürpererek. "Aksi halde Kont Olaf eniştem olacaktı. Ama bu sefer seninle evlenme gibi bir planı yok. Kaza gibi bir şeyler geveledi ağzında."

"Ve de suçluların izini sürmenin daha zor olduğu bir yere varmak gibi bir şey," dedi Violet, onun söylediği sözleri hatırlayarak. "Bu yer herhalde Peru olmalı. Ama Peru'ya gidemeyecek. Monty Amca onun biletini yırttı."

"Dıgı!" diye bağırdı Sunny, aksi bir duruma çatmanın getirdiği zırva bir çığlıkla. Aynı anda da ufacık yumruğuyla yeri dövmeye başladı. Aklına söyleyecek başka bir şey gelmeyen bir insanın ağzından işte bu "zırva" dediğimiz anlamsız sözler dökülür. Bu çıkmaza düşen yalnız Sunny değildi. Violet ve Klaus elbette "Dıgı!" gibi şeyler söyleyemeyecek kadar büyümüşlerdi, ama içlerinden keşke öyle olmasaydı diye geçiriyorlardı. Keşke Kont Olaf'ın planının ne olduğunu anlayabilselerdi. Keşke içinde bulundukları durum o kadar

gizemli ve umutsuz olmasaydı. Keşke dosdoğru "Dıgı!" diye bağıracak ve yumruklarıyla yeri dövecek kadar küçük olsalardı. Ve pek tabii ki, hepsinden daha önemlisi, keşke anne babaları sağ olsaydı ve doğmuş oldukları evde şimdi güven içinde yaşıyor olsalardı keşke.

Baudelaire öksüzleri içinde bulundukları koşulların farklı olmasını nasıl böyle yürekten yanarak diliyorlarsa, sizin için bu öykünün koşullarını bir şekilde değiştirmeyi keşke ben de becerebilseydim. Masamın başında Kont Olaf'tan uzak ve olabildiğince güven içinde otururken bile, bir kelime daha yazmaya gönlüm pek elvermiyor. Belki de en iyisi bu kitabı hemen şimdi kapatmanız ve bu korkunç öykünün gerisini hiç okumamanız. Eğer hoşunuza gidecekse, Baudelaire öksüzlerinin birdenbire Stephano'nun niyetini anladığını ve Monty Amca'nın hayatını kurtardığını hayal edebilirsiniz. Polislerin yanıp sönen lambalarıyla ve canavar düdükleriyle olay yerine geldiğini, Stephano'yu yaka paça sürükleyerek götürdüğünü ve geri kalan ömrünü geçirmek üzere kodese tıktığını canlandırabilirsiniz gözünüzde. Her ne

kadar öyle olmasa da, Baudelaire kardeşlerin bugüne kadar Monty Amca'nın yanında mutlu bir şekilde yaşadığını düşünerek kendinizi kandırabilirsiniz. Daha da güzeli, anne babalarının aslında ölmediği, o korkunç yangının, Kont Olaf ve Monty Amca'nın ve diğer bütün talihsiz olayların bir rüyadan, hayal ürünü bir uydurmadan ibaret olduğu gibi bir yanılsamayla avunabilirsiniz.

Ama okuduğunuz kitap mutlu bir öykü değil. Ben de Baudelaire öksüzlerinin bütün gece Violet'in odasında dilleri tutulmuş gibi sessiz sedasız oturduklarını size anlatmaktan mutlu değilim. Sabah güneşi doğarken yatak odasının penceresinden içeriye göz atabilecek biri olsaydı, üç çocuğun endişeden doğan koyu gölgelerin dolaştığı apaçık gözlerle yatakta bir yumak gibi birbirlerine sarıldıklarını görürdü. Ama pencereden içeriye göz atan biri yoktu, kapıyı çalan biri vardı. Sanki bir çivi çakılıyormuş gibi gürültülü dört vuruş sesi geldi kapıdan.

Çocuklar gözlerini kırpıştırarak birbirlerine baktılar. "Kim o?" diye seslendi Klaus. Uzun süre suskun kaldığı için sesi çatlak çıkıyordu.

Bir cevap yerine kapıdaki kişinin tokmağı çevirdiği duyuldu. Kapı yavaşça ardına kadar açıldı. Giysileri baştan aşağı kırışıklıklarla kaplı olan ve gözleri her zamankinden daha parlak bir ışıltıyla yanan Stephano göründü kapıda.

"Günaydın," dedi. "Peru için yola çıkma vakti geldi. Cipte üç öksüzü ve beni almaya ancak yetecek yer var. Haydi, kımıldayın bakayım."

"Dün sana oraya gitmeyeceğini söyledik ya," dedi Violet. Sesinin kendi kulağına çalınandan daha cesur çıkmış olacağını umdu.

"Gitmeyecek olan kişi Monty Amcanız," dedi Stephano ve alnında tek kaşının bulunması gereken bölüm yukarıya kalktı.

"Saçma sapan konuşma," dedi Klaus. "Monty Amca bütün dünyayı bile verseler bu seferden vazgeçmez."

"Ona sorun," dedi Stephano. Yüzünde Baudelaire kardeşlere tanıdık gelen bir ifade belirdi. Ağzı pek kıpırdamıyordu, ama gözleri sanki az önce komik bir şey anlatmış gibi parlıyordu. "Niçin gidip ona sormuyorsunuz? Aşağıda Sürüngen Odası'nda."

"Elbette ona soracağız," dedi Violet. "Monty Amca senin tek başına bizleri Peru'ya götürmene öyle izin verecek biri değil." Yataktan kalktı, kardeşlerinin elini tuttu ve kapı aralığında pis pis sırıtmakta olan Stephano'nun yanından çarçabuk geçerek yürüdü. "Elbette ona soracağız," dedi bir daha. Çocuklar odadan dışarıya çıkarken, Stephano 'buyurun' dercesine hafifçe eğildi.

Koridor garip bir biçimde sessiz ve bir kurukafanın gözleri kadar bomboştu. "Monty Amca?" diye seslendi Violet, koridorun ucuna vardıklarında. Kimse cevap vermedi.

Merdiven basamaklarından inerken çıkan birkaç gıcırtı dışında, bütün ev sanki yıllar önce terk edilmişçesine ürkütücü bir sessizlik içindeydi. "Monty Amca?" diye seslendi Klaus, merdivenin dibine vardıklarında. Hiçbir ses duyulmadı.

Violet ayak parmakları üstünde yükselerek Sürüngen Odası'nın kocaman kapısını açtı. Öksüzler hipnotize olmuş gibi bir süre gözlerini odaya diktiler. Cam tavandan ve duvarlardan içeriye giren güneş ışınlarının yarattığı tuhaf mavi ışık onları büyülemişti. Bu loş parıltı altında, kafeslerinde

sağa sola hareket eden veya şekilsiz koyu kütleler halinde kıvrılıp uyumuş olan çeşitli sürüngenlerin siluetlerini görebiliyorlardı ancak.

Üç kardeş ışıltılı duvarlarda yankılanan ayak sesleriyle Sürüngen Odası içinde yürüyerek, Monty Amca'nın kütüphanesinin onları beklediği öte uca doğru yöneldiler. Yarı karanlık oda esrarlı ve tuhaf görünmesine karşın, sanki rahatlatıcı bir esrar ve güven verici bir tuhaflık vardı. Monty Amca'nın verdiği söz geldi çocukların aklına. Önemli ayrıntıları öğrenmeye zaman ayırmaları halinde, Sürüngen Odası'nda başlarına hiçbir zarar gelmeyecekti. Ne var ki, sizler ve ben Monty Amca'nın verdiği sözün aslında kaderin acıklı cilvesiyle dolu olduğunu hatırlıyoruz. Ve şimdi Sürüngen Odası'nın sabah loşluğunda bu acıklı cilvenin içyüzü ortaya çıkmak üzereydi, yani Baudelaire kardeşler sonunda bunu öğreneceklerdi. Tam kitapların yanına ulaştıkları sırada, üç çocuk uzak köşede yığılıp kalmış olan büyük ve gölgeli bir kütleyi görebildiler. Klaus ortalığı daha iyi görmek için okuma lambalarından birinin düğmesini sinirli bir şekilde çevirdi. Gölgeli kütle

Monty Amca'ydı. Ağzı sanki şaşırmış gibi hafifçe aralanmıştı ve gözleri iyice açıktı, ama onları görüyor gibi değildi. Genellikle pespembe olan yüzü solgun, ama çok solgundu. Sol gözünün altında aynı hizada duran iki küçük delik vardı. Bir yılanın iki dişiyle bıraktığı türden bir ize benziyordu bu delikler.

"Uya misi?" diye sordu Sunny ve pantolonunu çekiştirdi. Monty Amca hiç hareket etmedi. Aynen söz verdiği gibi, Sürüngen Odası'nda Baudelaire öksüzlerinin başına hiçbir zarar gelmemişti, ama asıl büyük zarar Monty Amca'nın başına gelmişti.

BÖLÜM
Yedi

"*Vay*, vay, vay, olur şey değil!" diye bir ses geldi Baudelaire öksüzlerinin arkasından. Dönüp geriye bakınca elinde gümüş asma kilitli siyah valiziyle ve yüzünde mübalağalı bir şaşkınlık ifadesiyle dikilip durmuş olan Stephano'yu gördüler. Ne olur, şaşkınlığımı bağışlayın, 'abartılı', 'yapmacık' yerine Klaus'un bile anlamını bilemeyeceği 'mübalağalı' gibi bir kelime kullandım

işte. Ama Stephano'nun şaşırmış gibi bir tavır takındığını çocuklara açıklamaya hiç gerek yoktu. "Bakın hele, ne kadar korkunç bir kaza olmuş burada. Bir yılan sokması, ha? Cesedi bulan kişinin kafası çok karışacak herhalde."

"Sen..." diye konuşmaya başladı Violet, ama Monty Amca'nın artık ölü olduğu gerçeği sanki ağızda berbat bir tat bırakan yiyecekmiş gibi boğazı düğümleniverdi. "Sen..." dedi bir kez daha.

Stephano ona hiç aldırmadı. "Pek tabii ki, Dr. Montgomery'nin öldüğünü anladıktan sonra, insanlar onun evinde yan gelip yatan şu tiksindirici öksüzlerin başına ne geldiğini merak edecekler. Ama çoktan ortadan kaybolduklarını görecekler. Yani anlayacağınız, yola çıkma vakti geldi. *Prospero* saat beşte Puslu Liman'dan denize açılıyor ve ben de bu gemiye binen ilk yolcu olmak istiyorum. Böylece öğle yemeğinden önce bir şişe şarabı devirmeye zamanım kalacak."

"Nasıl yapabildin?" diye fısıldadı Klaus boğuk bir sesle. Gözlerini Monty Amca'nın solgun mu solgun yüzünden bir türlü alamıyordu. "Bunu nasıl yapabildin? Ona nasıl kıyabildin?"

"Yapma, Klaus, beni şaşırtıyorsun," dedi

Stephano ve Monty Amca'nın cesedine doğru yürüdü. Senin gibi çokbilmiş bir çocuk tombalak yaşlı amcasının cinayet değil, yılan sokması sonucunda öldüğünü hemen anlayıvermeli herhalde. Şu diş izlerine bir bak. Solgun mu solgun yüzüne bir bak. Şu donup kalmış gözlere bir bak."

"Kes şunu!" dedi Violet. "Bu şekilde konuşma!"

"Haklısın!" dedi Stephano. "Çene çalmak için zamanımız yok! Yetişmemiz gereken bir gemi var! Haydi, yola koyulalım!"

"Seninle hiçbir yere gitmiyoruz," dedi Klaus. Korkup kendini koyuvermek yerine bu zor durumdan çıkış yolunu düşünme çabasından doğan sıkıntılı bir ifade vardı yüzünde. "Polisler gelene kadar burada kalacağız."

"Peki, söyle bakalım, polisler buraya gelmek gerektiğini nasıl anlayacak, ha?" dedi Stephano.

"Onlara telefon açacağız," dedi Klaus, sert bir ses tonuyla konuştuğunu umarak. Ardından kapıya doğru yürümeye başladı.

Stephano valizini yere bıraktı. Valizin mermer döşemeye çarpmasıyla birlikte, parlak gümüş renkli asma kilit takır tungur bir ses çıkardı.

Birkaç adım atarak Klaus'un yolunu kesen Stephano'nun irice açılan gözlerinden ateş fışkırıyordu. "Sana ikide bir," diye homurdandı, "her şeyi *açıklamaktan* artık *usandım*. Sözüm ona çok *akıllı* geçiniyorsun, ama her seferinde bunu unutuyorsun!" Elini cebine soktu ve testere ağızlı bıçağını çıkardı. "İşte bu benim bıçağım. Son derece keskin ve seni incitmeye can atıyor, hem de en az benim can attığım kadar. Eğer dediklerimi yapmazsanız, hiç karışmam, bir tarafınız yaralanır. Bu sözlerim yeterince açık mı? Şimdi, şu kahrolası cipe binin bakalım."

Sizin de bildiğiniz gibi, insanın ağzını bozarak küfretmesi çok, ama çok kaba ve genellikle gereksiz bir şeydir. Ama Baudelaire öksüzleri bu konuda Stephano'yu uyarmayı göze alamayacak kadar dehşete düşmüşlerdi. Zavallı Monty Amca'ya son bir bakış attıktan sonra, kahrolası cipe binmek üzere Stephano'nun peşinden Sürüngen Odası'nın kapısına doğru yürüdüler. Stephano bu durumun üstüne tüy dikercesine, yani verdiği acı yetmiyormuş gibi bir de canının sıkmak için Violet'i kendi valizini evin dışına taşımaya zorladı. Ama kafasındaki düşüncelere dalıp gitmiş olan

Violet buna hiç aldırmadı.

Violet'in aklına kardeşleriyle birlikte Monty Amca'yla yaptıkları son sohbet geldi ve içine dolan soğuk bir utanç dalgasıyla buna gerçek anlamda bir sohbet denemeyeceğini düşündü. *Karlar İçindeki Zombiler* filmini seyrettikten sonra eve dönerken, Stephano yüzünden endişeyle dolu olan Baudelaire kardeşlerin Monty Amca'ya tek bir kelime söylemediklerini, cip eve varır varmaz bu kötü duruma bir çözüm bulmak için hemen merdivene koştuklarını ve üstelik şu anda Sürüngen Odası'nda bir çarşafın altında ölü yatmakta olan adamcağıza iyi geceler bile dilemediklerini hatırlayacaksınız. Şimdi Stephano'nun peşinden cipin yanına ulaştıklarında, Violet onları sinemaya götürdüğü için Monty Amca'ya teşekkür edip etmediklerini merak ederek hafızasını yokladı. Ama o geceyle ilgili anıları tamamen bulanıktı. Bilet gişesi önünde beklerken kardeşleriyle birlikte "Teşekkürler, Monty Amca," dediklerini hatırlar gibiydi, ama buna tam emin değildi. Stephano cipin kapısını açtı, bıçağıyla işaret ederek Klaus ile Sunny'nin ufacık arka koltuğa geçmesini sağladı ve Violet'i de ağır siyah valizi kucağına alacak şe-

kilde ön koltuğa kendi yanına oturttu. Stephano kontak anahtarını çevirdiğinde, öksüzler bir an için motorun çalışmayacağı umuduna kapıldı. Ama boş bir umuttu bu. Monty Amca cipe gözü gibi bakan biriydi ve motor hemen çalıştı.

Stephano'nun cipi yılan biçimli çitler boyunca sürmeye başlaması üzerine, Violet, Klaus ve Sunny gözlerini arkaya çevirdiler. Monty Amca'nın özene bezene hayvan örnekleriyle doldurduğu ve şu anda bir tür örnek gibi içinde yattığı Sürüngen Odası'nın görüntüsü karşısında, yaşadıkları çaresizliğin ağırlığına artık dayanamayan Baudelaire öksüzleri sessizce ağlamaya başladılar. Sevilen bir insanın ölümü garip bir şeydir. Bu dünyada kalma süremizin sınırlı olduğunu ve sonunda herkesin bir daha uyanmamak üzere bir tür çarşaf altında hayata veda edeceğini hepimiz biliriz. Bununla birlikte tanıdığımız birinin başına bu olayın gelmesi bizi her zaman şaşırtır. Karanlıkta merdiven çıkmaya ve tam yukarıya varmışken bir basamak daha olduğunu sanmaya benzer bu. Ayağınız bir anda boşluğa düşüverir ve çevrenizdeki şeylerin düzenini kafanızda yeniden ayarlamaya çalışırken, ödünüzü koparan yoğun şaşkınlığın yol açtığı

bir sendeleme anı yaşarsınız. Baudelaire öksüzleri yalnız Monty Amca için değil, kendi anne babaları için de ağlıyorlardı. Bütün önemli kayıplara işte bu karanlık ve garip düşme duygusu eşlik eder.

Acaba çocukların başına neler gelecekti? Stephano onlara göz kulak olması beklenen adamı hiç acımadan öldürmüştü ve şimdi onunla baş başa kalmışlardı. Stephano onlara ne yapacaktı? Onlar Peru'ya giderken Stephano güya evde bırakılacaktı ve şimdi *Prospero* gemisinde onunla birlikte yola çıkacaklardı. Peki, Peru'da ne tür korkunç şeyler olacaktı? Orada onları kurtaracak birisi çıkacak mıydı? Yoksa Stephano onların servetini ele geçirecek miydi? Peki, daha sonra üç çocuğun başına neler gelecekti? Bunlar ürkütücü sorulardır ve böyle konulara kafa yormak insanın bütün dikkatini alır. Sorular üzerine düşünmeye iyice dalmış olan öksüzler, Stephano'nun bir başka otomobille burun buruna geldiğinin farkına ancak çarpışma anında vardılar.

Siyah bir arabanın Monty Amca'nın cipine çarpmasıyla birlikte, metal ve cam parçalanmasının yol açtığı korkunç bir ses çıktı. Arka koltukta çocuklar karınlarını koltuktan havaya kaldırır

gibi olan sarsıcı bir gümbürtünün etkisiyle cipin döşemesine serildiler. Siyah valiz Violet'in omzuna doğru fırladı ve ardından ön cama çarptı. Cam anında birkaç yerden çatlayarak örümcek ağını andıran bir görüntü kazandı. Stephano bir şaşkınlık çığlığı attı ve direksiyonu sağa sola çevirdi. Ama iki araç kilitlenircesine iç içe geçti. Bir başka gümbürtü yolun küçük bir çamur yığınıyla kaplanmasına yol açtı. Bir araba kazasının talihli bir gelişmenin belirtisi olarak görülmesi seyrek karşılaşılan bir durumdur; ama bu olayda kesinlikle durum öyleydi. Arkada kalan yılan biçimli çitler hala açıkça görülebiliyordu ve Baudelaire kardeşlerin Puslu Liman'a yolculuğu durmuştu.

Stephano bu kez öfkeyle dolu bir başka keskin çığlık attı. "Cehennemin dibini boyla, e mi!" diye bağırdı. Violet ciddi bir yara alıp almadığını anlamak için elini omzunda gezdirdi. Klaus ile Sunny cipin döşemesinden sakınarak kalktı ve çatlak ön camdan dışarıya baktı. Göründüğü kadarıyla öbür arabada tek kişi vardı, ama bunu kim olduğunu çıkarmak zordu. Çünkü bu araç besbelli ki Mony Amca'nın cipine oranla daha büyük hasar görmüştü. Ön tarafı baştan başa bir akordeon gibi büzül-

müştü. Tekerleklerin birinden fırlayan metal kapak Çirkef Patika'nın asfalt yüzeyinde gürültüyle dönerek, birileri tarafından düşürülmüş devasa bir bozuk para gibi belirsiz daireler çiziyordu. Gri bir takım elbise içinde olan sürücü, arabanın ezilmiş kapısını açarak dışarıya çıkmaya çalışırken çatlak bir sesle öksürdü. İkinci bir öksürük sesinin ardından elini cebine atarak bir beyaz mendil çıkardı.

"Bu Bay Poe!" diye bağırdı Klaus.

Evet, her zamanki gibi öksüren Bay Poe. Çocuklar onu gördüklerine o kadar sevindiler ki, içinde bulundukları korkunç durumu unutarak bir anda gülümsemeye başladılar. "Bay Poe! Bay Poe!" diye bağırdı Violet, kapıyı açmak üzere siyah valizi kenara çekmeye çalışarak.

Stephano bir kolunu uzatarak Violet'in ağrıyan omzunu sıkıca kavradı. Başını yavaşça çevirmesiyle birlikte her üç çocuk da çakmak gibi parlayan gözlerini gördü. "Bu *hiçbir şeyi* değiştirmez!" diye tısladı onlara doğru. "Şansınız bir parça iyi gitti, ama sonuncusu olacak bu. Her üçünüz benimle birlikte yeniden bu arabaya bineceksiniz ve Puslu Liman'ın yolunu tutarak *Prospero*'ya zamanında yetişeceğiz. İşte, size yemin olsun."

"Göreceğiz bakalım," diye karşılık verdi Violet, kapıyı açarak ve valizin altından kayıp dışarıya çıkarak. Klaus da kendi kapısını açtı ve Sunny'yi kucağına alarak onu izledi. "Bay Poe! Bay Poe!"

"Violet?" diye sordu Bay Poe. "Violet Baudelaire? Sen misin?"

"Evet, Bay Poe," dedi Violet. "Her üçümüz buradayız ve bize bu şekilde çarptığınız için size teşekkür borçluyuz."

"Doğrusu, aynı şeyi söyleyemeyeceğim," dedi Bay Poe. "Bu kazanın diğer sürücünün hatası yüzünden olduğu apaçık. Asıl siz bana çarptınız."

"Hey, aklını başını topla!" diye bağırdı Stephano ve havayı dolduran yaban turpu kokusu yüzünden burnunu tıkayarak kendi arabasından indi. Bay Poe'nun bulunduğu yere doğru sert adımlarla yürüdü; ama daha yolun yarısında çocuklar yüzündeki kızgınlık ifadesinin hemen yapmacık bir şaşkınlık ve üzüntü ifadesine döndüğünü gördüler. "Kusura bakmayın," dedi telaşlı bir sesle. "Bütün bu olup bitenler benim hatam. Evde olanlar yüzünden canım o kadar sıkılmıştı ki yol kurallarına hiç dikkat edemedim. Umarım yaralan-

mamışsınızdır, Bay Foe."

"*Poe* olacak" dedi Bay Poe. "Adım Poe. Yaralanmadım. Şansımız varmış, yaralanan kimse yok gibi görünüyor. Keşke arabam için de aynı şeyi söyleyebilsem. Peki ama, siz kimsiniz ve neden Baudelaire kardeşlerin yanındasınız?"

"Size kim olduğunu söyleyeyim," dedi Klaus. "O..."

"Lütfen, Klaus," diye hafifçe çıkıştı Bay Poe. Bu çıkışma, yani azarlama Klaus'un çok haklı bir nedenle araya girme çabasını boşa çıkardı. "İnsanların sözünü kesmek kibarca bir davranış değil."

"Benim adım Stephano," dedi Stephano, bir yandan Bay Poe'nun elini sıkarak. "Dr. Montgomery'nin asistanıyım, daha doğrusu asistanıydım."

"Asistanıydım da ne demek?" diye sertçe sordu Bay Poe. "Yoksa işten atıldın mı?"

"Hayır. Ama Dr. Montgomery..., ah, bağışlayın beni, ah..." Stephano yüzünü çevirdi ve sanki sözlerine devam edemeyecek kadar üzgünmüşçesine göz yaşlarını siler gibi yaptı. Bay Poe'nun onu görmediğini bilerek, konuşmasını sürdürmeden önce öksüzlere göz kırptı. "Bay Doe, üzülerek söylemek zorundayım, çok kötü bir kaza oldu.

Dr. Montgomery öldü."

"Poe," diye düzeltti onu Bay Poe. "Öldü mü? Korkunç bir şey bu. Peki, ne oldu?"

"Bilmiyorum," dedi Stephano. "Bana yılan sokması gibi göründü, ama yılanlar hakkında hiç bilgim yok. Zaten bu yüzden kasabaya gidiyordum. Bir doktor getirmek için yani. Çocuklar o kadar sarsılmışlardı ki onları yalnız bırakmak istemedim."

"Bizi bir doktor getirmek için yanına aldığı yalan!" diye bağırdı Klaus. "Bizi Peru'ya götürüyor."

Hemen Bay Poe'ya dönen Stephano, "Bakın, işte gördünüz mü?" dedi, bir yandan da Klaus'un başını okşayarak. "Çocukların çok üzüntülü olduğu ortada. Dr. Montgomery bugün onları Peru'ya götürecekti."

"Evet, biliyorum," dedi Bay Poe. "Sabahtan aceleyle buraya gelmemin sebebi de bu zaten. Yolculuğa çıkmadan bendeki eşyalarını yetiştireyim dedim. Klaus, bu kaza yüzünden şaşkın ve üzgün olduğunun farkındayım. Ama lütfen, şunu da anla artık. Dr. Montgomery öldüğüne göre, sefer yapılmayacak demektir."

"Ama, Bay Poe..." dedi Klaus kızgınlıkla.

"Lütfen," diyerek yeniden sözünü kesti Bay Poe. "Büyüklerin görüşüp karar alacağı bir konu bu, Klaus. Açıkça görülüyor ki bir doktor çağırmak gerekir."

"Öyleyse, şöyle yapalım isterseniz," dedi Stephano. "Siz yola devam edip eve gidin, ben de çocukları yanıma alıp bir doktor bulmaya gideyim."

"Yici!" diye çığlık attı Sunny, büyük olasılıkla "Hiç olur mu!" demek isteyerek.

"Hep birlikte eve gitmemiz ve *telefonla* bir doktor çağırmamız daha doğru olmaz mı?" dedi Bay Poe.

Stephano gözlerini yumdu ve bir saniye kadar yüzünde yeniden beliren kızgınlığı yatıştırdıktan sonra düzgün bir cevap verdi. "Doğru ya," dedi, "telefonla aramayı daha önce akıl etmeliydim. Besbelli ki kafam sizinki kadar duru çalışmıyor. Evet, çocuklar, cipe yeniden binin bakalım. Bay Poe bizi arkadan takip edecek."

"Seninle birlikte o arabaya binmeye hiç niyetimiz yok," dedi Klaus kararlı bir tavırla.

"*Lütfen,* Klaus," dedi Bay Poe. "Anlamaya çalış. Ciddi bir kaza var ortada. Şimdi başka şeyler üzerinde durmanın zamanı değil. Tek aksilik şu

ki, arabamın çalışacağına pek emin değilim. Çok hırpalanmış gibi."

"Kontak anahtarını bir deneyin bakalım," dedi Stephano. Bay Poe başını salladı ve arabasına doğru yürüdü. Sürücü koltuğuna geçti ve anahtarı çevirdi. Motor Bay Poe'nun öksürüğüne epeyce benzeyen çatlak ve ıslak bir ses çıkardı, ama çalışmadı.

"Korkarım ki motorun işi bitmiş," diye seslendi Bay Poe.

Çocuklara dönen Stephano, "Çok geçmeden sizin de işiniz bitmiş olacak," dedi mırıltıyla.

"Kusura bakmayın," dedi Bay Poe. "Ne söylediğinizi duyamadım."

Stephano gülümsedi. "Dedim ki, bu çok kötü. Madem öyle, ben öksüzleri arabayla eve götüreyim ve siz de yürüyerek arkadan gelin, olmaz mı? Arabada hepimize yer yok."

Bay Poe'nun yüzü asıldı. "Ama çocukların valizleri burada. Onları böyle sahipsiz bırakmak istemiyorum. Eşyaları sizin arabanıza koyalım ve çocuklar da benimle birlikte yürüyerek eve dönsün, ne dersiniz?"

Stephano'nun yüzü asıldı. "İyi de, çocuklardan

birinin benimle birlikte arabaya binmesi gerekir. Yani yolu şaşırmayayım diye."

Bay Poe gülümsedi. "Ama evi buradan görebiliyorsun. Yolunu şaşırman mümkün değil."

"Stephano sizinle birlikte yalnız kalmamızı istemiyor," dedi Violet, sonunda ağzını açarak. O zamana kadar araya girmek için uygun anı kollayarak beklemişti. "Size onun asıl kimliğini ve neyin peşinde olduğunu anlatmamızdan korkuyor."

Stephano'ya dönen Bay Poe, "Bu kız ne demek istiyor?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok, Bay Toe," diye karşılık verdi Stephano, başını iki yana sallayarak ve Violet'e sert bakışlar fırlatarak.

Violet derin bir nefes aldı. "Bu adam Stephano değil," dedi, bir eliyle onu işaret ederek. "Kont Olaf o ve bizi kaçırmak istiyor."

"Kim, kimmişim ben?" diye sordu Stephano. "Ne, ne yapmak istiyormuşum?"

Bay Poe tepeden tırnağa bir bakışla Stephano'yu süzdü ve ardından başını iki yana salladı. "Çocukları bağışlayın," dedi. "Çok perişan durumdalar. Kont Olaf onların parasını

çalmaya çalışan korkunç bir adam ve de ondan çok korkuyorlar."

"Kont Olaf'a benziyor muyum ben?" diye sordu Stephano, gözlerinde çakan ışıltılarla.

"Hayır, benzemiyorsunuz," dedi Bay Poe. "Kont Olaf'ın upuzun tek bir kaşı vardır ve yüzü hep tıraşlıdır. Oysa sizin sakalınız var ve de, sakın sözümden alınmayın, ama hiç kaşınız yok."

"Kaşını kazıtmış ve sakal bırakmış," dedi Violet. "Bunu herkes anlayabilir."

"Ve de dövmesi var," diye bağırdı Klaus. "Hani, şu ayak bileğindeki göz dövmesi! Dövmeye bakın!"

Bay Poe özür diler gibi omzunu silkeleyerek Stephano'ya baktı. "Kusura bakmayın, sizden bir ricam olacak," dedi. "Göründüğü kadarıyla çocukların kafası allak bullak olmuş. Başka konulara geçmeden önce, içlerini rahatlatmak iyi olur bence. Sakıncası yoksa ayak bileğinizi gösterir misiniz bana?"

"Seve seve," dedi Stephano, bütün dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle çocuklara bakarak. "Sağ mı, sol mu?"

Klaus gözlerini kapattı ve bir saniye kadar

düşündü. "Sol ayak," dedi.

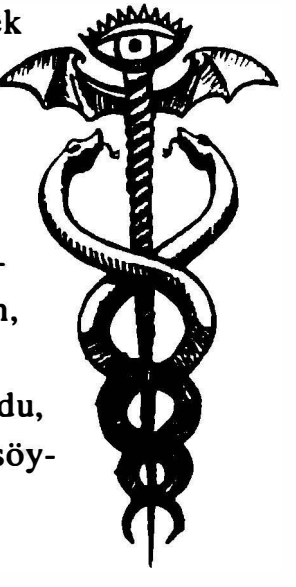
Stephano sol ayağını Monty Amca'ya ait cipin tamponuna koydu. Parlak mı parlak gözleriyle Baudelaire öksüzlerine bakarak, lekelerden geçilmeyen çizgili pantolonunun paçasını çekmeye başladı. Violet, Klaus, Sunny ve Bay Poe hep birlikte gözlerini onun ayak bileğine dikmiş olarak bekliyorlardı.

Pantolon paçası bir tiyatro oyununun başlangıcında yükselen bir perde gibi yukarıya kalktı. Ama ortada göz dövmesi diye bir şey yoktu. Baudelaire kardeşlerin donuk bakışları dümdüz bir ten parçasına, zavallı Monty Amca'nın yüzü kadar bomboş ve solgun bir ayak bileğine çakılıp kaldı.

BÖLÜM

Sekiz

Cip önlerinde patırtılı sesler çıkararak giderken, Baudelaire öksüzleri burun deliklerini sızlatan yaban turpu kokusuyla ve yüreklerini dolduran düş kırıklığı duygusuyla Monty Amca'nın evine doğru ağır adımlarla gerisin geriye yürüyorlardı. Yalancı durumuna düşmek çok sinir bozucu bir şeydir, özellikle de sizin söylediğiniz şey aslında doğru olduğu ve sizi yalancı durumuna düşürüp kendisi doğruyu söylüyormuş gibi görünen kişi aslında yalan söylediği zaman. Bilmem, doğru anlatabildim mi?

"Nasıl oldu da o dövmeden kurtuldu, bir türlü anlayamıyorum," diye inatla söy-

lenmeye devam etti Klaus, mendiline öksürmekte olan Bay Poe'yla konuşurken. "Ama o kesinlikle Kont Olaf."

Öksürüğü kesilince, "Klaus," diye başladı konuşmaya Bay Poe. "Aynı şeyi tekrar tekrar söylemen çok bıktırıcı oluyor artık. Stephano'nun damgasız ayak bileğini az önce gördük işte. 'Damgasız' derken..."

"Açıklamanıza gerek yok, 'damgasız' kelimesinin anlamını *biliyoruz*," dedi Klaus, bir yandan da Monty Amca'nın cipinden inen Stephano'nun aceleyle eve doğru yürümesini seyrederek. "Dövmesi olmasa bile, Kont Olaf o. Niçin bunu göremiyorsunuz?"

"Benim bütün görebildiğim," dedi Bay Poe, "gözümün önündeki şey. Kaşsız, sakallı ve dövmesiz bir adam görüyorum ve o da Kont Olaf değil. Kaldı ki, bu Stephano denen adamın bir şekilde size zarar verme gibi bir niyeti olsa bile, korkmanızı gerektirecek bir durum yok. Dr. Montgomery'nin ölmüş olması epey sarsıcı; ama sizi ve servetinizi öyle pat diye asistanına bırakacak falan değiliz. Baksanıza, adamcağız benim adımı bile bir türlü hatırlayamıyor!"

Klaus, kardeşlerine bakıp iç geçirdi. Böylesine kararını vermiş olan Bay Poe yerine yılan biçimli çitlerle tartışmanın daha kolay olacağının farkındaydı her üç kardeş de. Violet onu inandırmak için bir kez daha konuşmayı denemek üzereyken, arkadan bir korna sesi geldi. Baudelaire kardeşler ve Bay Poe, yaklaşmakta olan otomobilin çiroz gibi çok zayıf bir sürücünün kullandığı ufak bir kurşuni arabanın önünden çekildiler. Araba evin önünde durdu. İçinden çıkan zayıf kişi beyaz paltolu ve uzun boylu bir adamdı.

"Size yardımcı olabilir miyiz?" diye seslendi Bay Poe, çocuklarla birlikte ona doğru giderken.

"Ben Dr. Lucafont," dedi adam, kocaman ve katı eliyle kendini işaret ederek. "Bir yılanın yol açtığı feci bir kaza olduğu yolunda bir telefon aldım."

"Nasıl oldu da buraya hemen ulaştınız?" diye sordu Bay Poe. "Bırakın arabayla buraya gelmenize, Stephano'nun telefon açmasına bile zar zor yetecek bir süre geçti daha."

"Bana kalırsa acil bir durumda hızlı davranmanın büyük önemi var, sizce de öyle değil mi?" diye sordu Dr. Lucafont. "Bir otopsi gerekiyorsa,

bunun derhal yapılması gerekir."

"Elbette, elbette," dedi Bay Poe çarçabuk. "Sadece şaşırdım da ondan."

"Ceset nerede?" diye sordu Dr. Lucafont, kapıya doğru yürürken.

"Stephano'dan öğrenebilirsiniz," dedi Bay Poe, evin kapısını açarak. Stephano elinde bir kahve fincanıyla giriş holünde bekliyordu.

"Biraz kahve içeceğim," dedi. "Başka isteyen var mı?"

"Bana da bir fincan verin," dedi Dr. Lucafont. "Günlük işlere koyulmadan önce şöyle bolca dolu bir fincan kahve içmekten daha güzel bir şey olamaz.

Canı sıkılan Bay Poe kaşlarını çattı. "Önce Dr. Montgomery'ye bir göz atmanız gerekmiyor mu?"

"Evet, Dr. Lucafont," dedi Stephano. Acil bir durumda zamanın büyük önemi var, siz de aynı görüşte değil misiniz?"

"Evet, evet. Sanırım haklısınız," dedi Dr. Lucafont.

"Zavallı Dr. Montgomery şu anda Sürüngen Odası'nda," dedi Stephano, Baudelaire öksüzlerinin ölü vasisinin hala yattığı yeri eliyle işaret

ederek. "Lütfen, cesedi iyice muayene edin. İşiniz *bitince* kahvenizi içebilirsiniz."

"Patron sizsiniz," dedi Dr. Lucafon, garip biçimde kaskatı duran bir eliyle Sürüngen Odası'nın kapısını açarak. Stephano bu arada Bay Poe'yu mutfağa götürdü ve Baudelaire kardeşler de somurtkan bir yüzle onların peşine takıldı. İşe yaramaz ve yardım edemeyecek duruma düşmeyi belirtmek için 'beşinci tekerlek gibi olmak' deyimi kullanılabilir; çünkü dört tekerlekle gidebilen araba gibi araçlarda beşinci tekerleğe ihtiyaç yoktur aslında. Stephano üç adam için kahve pişirirken, üç çocuk da daha kısa bir süre önce Monty Amca'yla birlikte hindistancevizli pasta yedikleri mutfak masasına oturdular. Violet, Klaus ve Sunny yanlış istikamete, Puslu Liman'a ve demir almaya hazır *Prospero'*ya doğru gitmekte olan bir arabanın beşinci, altıncı ve yedinci tekerleği gibiydi sanki.

"Dr. Lucafont'la telefonda konuşurken," dedi Stephano, "arabanızın başına gelen kazadan söz ettim ona. Tıbbi muayenesini bitirdiğinde, bir tamirci getirtmek için sizi arabasıyla kasabaya götürecek. Ben de burada çocuklarla kalacağım."

"Hayır," dedi Klaus kararlı bir sesle. "Bir an bile tek başına onunla birlikte kalmaya hiç niyetimiz yok."

Bay Poe fincanına kahve doldurmakta olan Stephano'ya gülümsedi ve Klaus'a sertçe baktı. "Klaus, senin çok üzgün olduğunu görüyorum, ama ikide bir Stephano'ya böyle kaba davranman için mazeret olamaz bu. Haydi bakayım, ondan derhal özür dile."

"Hayır!" diye bağırdı Klaus.

"Boş verin, önemli değil, Bay Yoe," dedi Stephano yatıştırıcı bir tavırla. "Çocuklar Dr. Montgomery cinayetinden dolayı perişan durumda, bu yüzden terbiyeli davranmayı unutmalarını anlayışla karşılıyorum."

"Cinayet mi?" dedi Violet, sakin bir sesle. Gözlerini Stephano'ya dikti ve kızgınlıktan değil, sırf nazikçe bir meraktan dolayı bunu soruyormuş gibi bir ifade takınmaya çalıştı. "Niçin *cinayet* dedin, Stephano?"

Stephano'nun yüzü karardı ve ellerini göğsünde sıkıca kavuşturdu. O anda Violet'in gözlerini tırmalayıp parçalamaktan daha çok yanıp tutuştuğu bir şey yokmuş gibi baktı. "Ağzımdan yanlış

kelime çıktı," diyebildi sonunda.

"Elbette öyledir," dedi Bay Poe, fincanından bir yudum kahve alarak. "Ama kendilerini daha rahat hissedeceklerse, çocuklar benimle ve Dr. Lucafont'la birlikte gelebilir."

"Arabaya sığacaklarını pek sanmıyorum," dedi Stephano gözleri parlayarak. "Çok küçük bir araba. Ama çocuklar çok ısrar ederse, cipte benimle birlikte gelebilirler. Böylece tamirciye giderken sizi ve Dr. Lucafont'u takip edebiliriz."

Üç öksüz bakıştı ve yoğun düşünceye daldı. Durumları ortada tehlikeli bir bahsin döndüğü, çok büyük şeylerin kaybedilebileceği bir oyuna benziyordu. Oyunun hedefi Stephano'yla hiçbir şekilde yalnız kalmamaktı. Böyle bir şey olduğunda, onları kaptığı gibi *Prospero* gemisine bindirip kaçıracaktı. Böylesine açgözlü ve aşağılık bir kişiyle Peru'da tek başına kaldıkları zaman neler olacağını düşünmek istemiyorlardı. Düşünmeleri gereken şey böyle bir durumun meydana gelmesinin önüne geçmekti. Yaşamlarının 'arabaya kimin bineceği' tartışması etrafında dönen bir konuşmaya bağlı olması inanılmaz gibi geliyordu onlara. Ama hayatta çoğu kez ufak ayrıntılar

sonuçta en önemli nokta haline gelir.

"Acaba biz Dr. Lucafont'un arabasına binsek," dedi Violet dikkatli bir şekilde, "ve siz Bay Poe da Stephano'nun arabasına binseniz, olmaz mı?"

"Hayda, bu da nereden çıktı?" diye sordu.

"Bir doktorun otomobilinin içini her zaman görmek istemişimdir," dedi Violet, bunun inandırıcılığı oldukça az bir bahane olduğunu bilmesine karşın.

"Aaa, evet, ben de," dedi Klaus. "Ne olur, Dr. Lucafont'un arabasıyla gidelim, ha?"

"Ne yazık ki olmaz," dedi Dr. Lucafont kapı aralığında görünüp herkesi şaşırtarak. "hele her üçünüzü birlikte, hiç olmaz. Dr. Montgomery'nin cesedini arabama yerleştirdim. Bu durumda yalnız iki yolcuya daha yer var."

"Muayeneyi nasıl öyle çabucak bitirdiniz?" diye sordu Bay Poe.

"Ön muayene olduğu için," dedi Dr. Lucafont. "Başka bazı testler için cesedi götürmem gerekiyor, ama yaptığım otopsi doktorun yılan sokmasından öldüğünü gösteriyor. Bana da kahve kaldı mu acaba?"

"Elbette," diye cevap verdi Stephano ve ona

bir fincan doldurdu.

"Bunu nasıl kesin söyleyebiliyorsunuz?" diye sordu doktora Violet.

"Ne demek istiyorsun sen?" dedi Dr. Lucafont meraklı bakışlarla. "Kahve kaldığını kesin söyleyebiliyorum, çünkü orada olduğunu görüyorum işte."

"Sanırım, Violet'in sormak istediği şey," diyerek araya girdi Bay Poe, "Dr. Montgomery'nin yılan sokmasından öldüğünü nasıl kesin söyleyebildiğiniz."

"Damarlarında dünyanın en zehirli yılanlarından biri olan Mamba du Mal'ın zehrini buldum."

"Yani, evin içinde zehirli bir yılanın serbestçe dolaştığı anlamına mı geliyor bu?" diye sordu Bay Poe.

"Hayır, hayır," dedi Dr. Lucafont. "Mamba du Mal şu anda tehlikesizce kafesinde. Dışarıya çıkıp Dr. Montgomery'yi sokmuş ve daha sonra kendisini kafesine kapatmış olmalı."

"Ne?" diye sordu Violet. "Saçma sapan bir teori bu. Bir yılan kendi başına bir kilidi açıp kapatamaz."

"Belki diğer yılanlar ona yardım etmiştir,"

diye cevap verdi sakince Dr. Lucafont, bir yandan kahvesini yudumlayarak. "Burada yiyecek bir şeyler var mı? Kahvaltı yapmadan alelacele çıkıp gelmek zorunda kaldım."

"Anlattığınız hikaye bana biraz tuhaf geliyor," dedi Bay Poe. Bir dolabı açıp içini incelemekte olan Dr. Lucafont'u sorgulayıcı bakışlarla süzdü.

"Feci kazalar çoğu kez tuhaf olur, yaşadığım olaylardan biliyorum," diye karşılık verdi Dr. Lucafont.

"Bunun bir kaza olması mümkün değil," dedi Violet. "Monty Amca dünyanın en saygın herpetologlarından biridir..., *daha doğrusu biriydi.* Zehirli bir yılanı açabileceği bir kafeste tutması asla olmayacak bir şeydir."

"Eğer bir kaza değilse," diye konuştu Dr. Lucafont, "o zaman birisi bunu kasıtlı, yani bilerek yapmış olmalı. Siz çocukların onu öldürmediği apaçık ortada. Sizden başka evde olan tek kişi ise Stephano'ydu."

"Ve benim de," diye çarçabuk ekledi Stephano, "yılanlar hakkında pek öyle *bilgim* yok. Burada çalışmaya başlayalı daha iki gün oldu ve bir şey *öğrenmek* için hemen hiç zamanım olmadı."

"Kesinlikle bir kaza gibi görünüyor," dedi Bay Poe. "Çok üzüldüm, çocuklar. Anladığım kadarıyla Dr. Montgomery sizin için uygun bir vasiydi."

"Ondan da öte," dedi Violet sakince. "Uygun bir vasinin çok, ama *çok ötesinde* bir kişiydi."

"Monty Amca'nın yiyeceği o!" diye birdenbire bağırdı Klaus, kızgınlıktan çarpık bir şekil alan yüz ifadesiyle. Dolaptan bir konserve kutusu çıkarmış olan Dr. Lucafont'u işaret ediyordu. *"Onun yiyeceğini yemeyi bırak!"*

"Altı üstü biraz şeftali yiyecektim," dedi Dr. Lucafont ve Monty Amca'nın bir gün önce satın olmuş olduğu şeftali konservelerinden birini garip biçimde kaskatı duran eliyle yukarıya kaldırdı.

Bay Poe yumuşak bir sesle "Ne olur, kusura bakmayın," dedi Dr. Lucafont'a. "Çocuklar çok üzüntülü. Bunu anlayacağınıza eminim. Violet, Klaus ve Sunny, bir süre dışarıya çıkmaya ne dersiniz? Üzerinde konuşacağımız çok şey var ve besbelli ki buna katılamayacak kadar bitkin durumdasınız. Şimdi, Dr. Lucafont, şu soruna bir çözüm bulmaya çalışalım. Arabanızda Dr. Montgomery'nin cesedi dahil üç yolcuya yer var.

Ve siz, Stephano, aynı şekilde arabanıza üç yolcu alabiliyorsunuz."

"Öyleyse çok basit," dedi Stephano. "Siz ve ceset Dr. Lucafont'un arabasında gidin, ben de çocuklarla birlikte arkanızdan geleyim."

"Hayır!" dedi Klaus kararlılıkla.

"Baudelaire kardeşler," dedi Bay Poe aynı kararlılıkla, "lütfen dışarıya çıkar mısınız?"

"Nidi!" diye çığlık attı Sunny, büyük olasılıkla "Hayır" demek isteyerek.

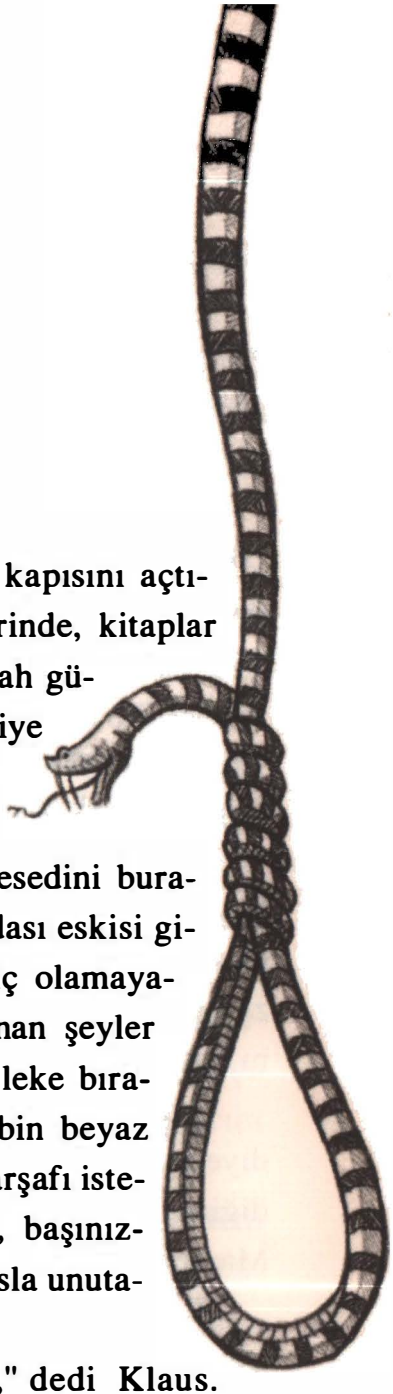
"Tabii ki çıkacağız," dedi Violet, gözlerinde anlamlı bir bakışla Klaus ve Sunny'ye dönerek. Ardından kardeşlerini ellerinden tuttu ve biraz sürüklercesine önlerine geçerek onları mutfaktan çıkardı. Ablalarına bakan Klaus ile Sunny, onda bir değişiklik olduğunu fark ettiler. Yüzünde üzüntüden çok kararlılık okunan bir ifade vardı ve sanki bir yere geç kalmış gibi çabuk yürüyordu.

Stephano'yu getirerek yeniden hayatlarına sokan taksi şoförünün arkasından seslenmemiş olmanın pişmanlığıyla Klaus'un yıllar sonra bile yatakta uyanık kalıp düşündüğünden söz ettiğimi hatırlıyorsunuzdur mutlaka. Ama Violet bu açıdan kardeşine göre daha şanslıydı. Stephano'yu

ilk görüşte tanığında şaşkınlığa uğrayarak hareke-te geçme anını elinden kaçıran Klaus'un tersine, Violet üç adamın sürüp giden bir konuşmaya dal-masıyla birlikte harekete geçme zamanı geldiğini hemen kavramıştı. Violet'in yıllar sonra geriye dönüp hayatına baktığında kolayca uyuduğunu söyleyemem size; çünkü her üç kardeşin de başın-dan geçen mutsuz olaylar onlara huzurlu uyku olanağını pek vermeyecek kadar çoktu. Ama Violet kardeşleriyle birlikte hemen mutfaktan çıkmaları ve daha işe yarayacak bir yere geçmele-ri gerektiğini kavramış olmaktan dolayı her za-man bir parça gurur duyacaktı kendisiyle.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Klaus. "Nereye gi-diyoruz?" Sunny de soru soran bir ifadeyle ablası-na baktı. Ama Violet cevap vermek yerine başını sallamakla yetindi ve Sürüngen Odası'nın kapısı-na doğru daha hızlı yürümeye başladı.

BÖLÜM
Dokuz

Violet Sürüngen Odası'nın koca kapısını açtığında, sürüngenler hala kafeslerinde, kitaplar hala raflarında duruyordu ve sabah güneşi hala cam duvarlardan içeriye süzülüyordu. Hiç de eski hava yoktu içeride. Gerçi Dr. Lucafont az önce Monty Amca'nın cesedini buradan çıkarmıştı, ama Sürüngen Odası eskisi gibi çekici değildi ve herhalde hiç olamayacaktı da. Belirli bir yerde yaşanan şeyler oraya ilişkin duygularınızda bir leke bırakabilir. Tıpkı dökülen mürekkebin beyaz bir çarşafta bıraktığı leke gibi. Çarşafı istediğiniz kadar defalarca yıkayın, başınızdan geçen ve sizi üzen bu olayı asla unutamazsınız.

"İçeriye girmek istemiyorum," dedi Klaus.

"Monty Amca orada öldü."

"Burada bulunmanın hoşumuza gitmeyeceğinin farkındayım," dedi Violet, "ancak yapmamız gereken *işler* var."

"İşler mi?" diye sordu Klaus. "Ne gibi işler?"

Violet dişlerini sıktı. "Aslında bu işleri," dedi, "Bay Poe yapmış olmalıydı. Ne var ki, her zaman olduğu gibi iyi niyetli, ama doğru dürüst bir şeye yaradığı yok. Bay Poe'nun aile işlerini üstlenmesinden bu yana her üç kardeşin daima hissettiği, ama hiç sözünü etmediği bir duyguyu Violet'in böyle yüksek sesle dile getirmesi karşısında, Klaus ve Sunny derin bir iç geçirdiler. "Bay Poe bir türlü Stephano ve Kont Olaf'ın aynı kişi olduğuna inanmıyor. Üstelik Monty Amca'nın ölümünün bir kaza olduğuna inanıyor. Her iki konuda da yanıldığını kanıtlamamız gerekir."

"Ama Stephano'nun ayak bileğinde dövme yok," diye uyardı onu Klaus. "Ve de Dr. Lucafont'un dediğine bakılırsa, Monty Amca'nın damarlarında Mamba du Mal zehri bulmuş."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Violet sabırsızlıkla. "Her üçümüz gerçeği bilmesine biliyoruz,

ama büyükleri inandırmak için Stephano'nun planıyla ilgili bulgu ve kanıtlara ulaşmalıyız."

"Ah, daha önce bulgu ve kanıtlara ulaşmış olsaydık keşke," dedi Klaus somurtkan bir ifadeyle. "Belki o zaman Monty Amca'nın hayatını kurtarabilirdik."

"Bunu asla bilemeyeceğiz," dedi Violet sessizce. Monty Amca'nın hayatı boyunca çalışarak yarattığı Sürüngen Odası'nda dolaştırdı gözlerini. "Ama Stephano'nun işlediği cinayetten dolayı demir parmaklıklar arkasına tıkılmasını sağlarsak, en azından başkalarına zarar vermesini önlemiş olacağız."

"Başkaları arasında biz de varız," diye ekledi Klaus.

"Başkaları arasında biz de varız," diye onayladı onu Violet. "Şimdi, Klaus, Monty Amca'nın şu Mamba du Mal yılanıyla ilgili bütün kitaplarını bul. Bir şey öğrendiğinde haberim olsun."

"Ama böyle bir araştırma günleri alır," dedi Klaus, Monty Amca'nın oldukça büyük kütüphanesine bakarak.

"Ne yapalım, günlerle ölçülecek zamanımız

yok," dedi sertçe Violet. "Saatler kadar bile yok. *Prospero* saat beşte Puslu Liman'dan ayrılıyor. Stephano bu gemide olmamızı sağlamak için elinden gelen her şeyi yapacaktır. Ve Peru'da onunla baş başa kalacak olursak..."

"Tamam, tamam," dedi Klaus. "Hemen işe koyulalım. İşte, sen şu kitabı al."

"Ben kitap falan almayacağım," dedi Violet. "Sen kütüphanede çalışırken, bir ipucu bulmak için yukarıya çıkıp Stephano'nun odasını arayacağım."

"Tek başına mı?" diye sordu. "Hem de onun odasında?"

"Hiçbir tehlike olmayacak," dedi Violet, daha önce başından böyle bir olayın geçmediğini bilmesine karşın. "Klaus, sen kitaplarına gömül. Sunny, sen de kapıda nöbet tut ve içeriye girmeye kalkan biri olursa onu ısır."

"Enişe!" dedi Sunny, büyük olasılıkla "Anlaşıldı!" demek isteyerek.

Violet odadan çıktı ve Sunny verilen emre uyan bir asker gibi dişleri açıkta durarak kapının yakınına oturdu. Klaus zehirli yılanların tutuldu-

ğu koridordan dikkatle kaçınarak, kütüphanenin bulunduğu dip tarafa doğru yürüdü. Mamba du Mal yılanına ya da diğer öldürücü sürüngenlere bakmak bile istemedi. Monty Amca'nın ölümüne aslında bu yılanın değil, Stephano'nun sebep olduğuna bilmesine karşın, kardeşleriyle yaşadığı mutlu döneme son vermiş olan sürüngene bakmaya katlanamadı. Derin bir of çekerek kitaplardan birini açtı. Tam bir kitap kurdu olan bu ortanca kardeş, çevresinde olup bitenleri düşünmek istemediği dönemlerdeki alışkanlığıyla her şeyi unutup okumaya koyuldu.

Şimdi 'öbür tarafta neler oluyor bir bakalım' gibi oldukça basmakalıp bir deyişi kullanmak zorundayım. Buradaki 'basmakalıp' kelimesini 'birçok yazarca çok kullanıldığı için alçakgönüllü yazarınız olarak benim kitabımda geçerken artık sizlere can sıkıcı gelecek şey' diye anlayabilirsiniz. 'Öbür tarafta neler oluyor bir bakalım' deyişi, öykünün bir bölümünde olup biten şeyleri bir başka bölümünde olup biten şeylere bağlamaya yarar sadece. Öyle bazı tiyatroların döner sahnelerinde olduğu gibi perdenin hemen kapanıp açıl-

masıyla birlikte birdenbire karşınıza ayrı dekorlar çıkması gibi bir durum yoktur ortada. Ama tatlı bir dille anlatılan öykülerin hoş tarafı da kafanızda değişik sahnelerin canlanması değil midir zaten. Benim öykümde 'öbür taraf' Sürüngen Odası'nda bulunan Klaus ile Sunny kendi görevlerini yaparken, Violet'in ne işler çevirdiğidir. Klaus kütüphanedeki araştırmasına girişirken ve Sunny keskin dişleriyle kapıda gözcülük yaparken, Violet ilginizi çekeceğini adım gibi bildiğim bir şeylere ulaşma peşindeydi.

Evet, öbür tarafta neler oluyor bir bakalım. Violet önce mutfak kapısına gidip içeriye kulak vererek, büyüklerin neler söylediğini anlamaya çalıştı. Eminim ki sizler de biliyorsunuzdur, gizli kulak misafirliğini iyi yapmanın kilit kuralı yakalanmamaktır. Bu nedenle Violet olabildiğince sessiz hareket ederek, döşemenin gıcırtılı yerlerine basmamaya çalıştı. Mutfak kapısına ulaştığında, saç kurdelesini cebinden çıkarıp yere bıraktı. Böylece birisi kapıyı açacak olsa, içeriye kulak kabartmak yerine kurdeleyi yerden almak üzere orada diz çöktüğünü ileri sürebilirdi. Daha kü-

çükken yaş gününde neler planladıklarını duymak için anne babasının yatak odasını dinlerken öğrendiği bir numaraydı bu. Bütün iyi numaralar gibi hala işine yarıyordu.

"Ama Bay Poe, eğer Stephano benim arabama binerse ve siz Dr. Montgomery'nin cipini sürerseniz," diyordu Dr. Lucafont, "o zaman yolu nasıl çıkaracaksınız?"

"Bu gerekçeni anlıyorum," dedi Bay Poe. "Ama Sunny'nin artık ölü olsa bile Dr. Montgomery'nin kucağında oturarak yolculuk etmeye razı olacağını sanmıyorum. Düşünüp başka bir yol bulmamız gerekir."

"Buldum," dedi Stephano. "Ben çocukları Dr. Lucafont'un arabasıyla götüreyim. O zaman Dr. Lucafont da sizi ve cesedi Dr. Montgomery'nin cipine alarak arkamızdan gelebilir."

"Ne yazık ki böyle bir çözüm olmaz," dedi Dr. Lucafont ciddi bir tavır takınarak. "Şehir yasaları başka birinin benim arabamı sürmesine izin vermiyor."

"Üstelik çocukların eşyalarını nereye koyacağımız meselesini bile daha görüşmedik," dedi

Bay Poe.

Violet böylece Stephano'nun odasına çıkmak için yeterli zamanının olduğunu öğrenerek konuşmaları yeterince dinlemiş olduğu için çömeldiği yerden kalktı. Sessiz, çok sessiz bir şekilde merdivenden yukarıya çıktı ve koridor boyunca yürüyerek Stephano'nun o korku dolu gecede bıçağını elinde tutarak önünde durduğu kapıya yöneldi. Kapıya varınca birdenbire durdu. Kont Olaf'la ilgili olan her şeyin böylesine ürkütücü olması ne kadar da şaşırtıcı, diye düşündü. Öylesine korkunç bir adamdı ki sırf yatak odası kapısının görüntüsü bile kızcağızın kalbinin küt küt atmasına yetmişti. Violet bir an için Stephano'nun merdivenden fırlarcasına çıkıp gelerek planını bozmasını neredeyse ister gibi oldu. O zaman bu kapıyı açmasına ve onun yattığı odaya girmesine gerek kalmayacaktı. Ama ardından kendi güvenliğini ve küçük kardeşlerinin güvenliğini düşündü. Güvenliği tehlikeye düşen bir insan çoğu kez daha kendinde hiç görmediği bir cesaret bulur. Baudelaire kardeşlerin büyüğü de kapıyı açmaya yetecek kadar cesur olabileceğinin

farkına vardı. Araba çarpışmasından dolayı omzunun hala ağrımasına karşın, kapının pirinç tokmağını çevirdi ve içeriye yürüdü.

Violet'in beklediği gibi, oda kirli bir dağınıklık içindeydi. Yatak toplanmamıştı ve baştan aşağı kraker kırıntılarıyla, kıl parçalarıyla kaplıydı. Okunup atılmış gazeteler ve postayla sipariş katalogları yerde düzensiz yığınlar halinde yerde duruyordu. Şifoniyerin üstünde dizilmiş yarı boş şarap şişeleri vardı. Gömme dolabın kapısı açıktı ve odadaki hava akımının etkisiyle sallanıp duran bir demet paslı tel askı görülebiliyordu. Pencerelerdeki perdeler baştan aşağı kırışmıştı ve pulsu bir şeylerle kaplanmıştı. Violet daha yakından bakınca, Stephano'nun perdelere sümkürerek burnunu sildiğinin farkına vardı dehşet içinde.

İğrenç bir görüntüsü olmakla birlikte, sertleşmiş sümük Violet'in bulmayı umduğu türden bir kanıt değildi. Baudelaire öksüzlerinin en büyüğü yatak odasının ortasında durdu ve etrafın berbat dağınıklığına göz gezdirdi. Her taraftan pislik akıyordu ve işe yarayacak bir şey yoktu. Violet ağrıyan omzunu ovuştururken, kardeşleriyle

birlikte Kont Olaf'ın yanında kaldıkları sırada kule odasına nasıl kapatıldıklarını hatırladı. Şeytanca planların kurulduğu bu gizli hücreye kıstırılmak ürkütücü olmasına ürkütücüydü, ama sonuçta onlara epey yaramıştı. Böylece evlilik hukuku kurallarını okuyup öğrenme ve içine düştükleri çıkmazdan bir çıkış yolu arama olanağını bulmuşlardı. Ama şimdi Stephano'nun bu evdeki gizli hücresinde Violet'in bulabildiği tek şey pasaklılığın belirtileriydi. Stephano onun bulabileceği ve Bay Poe'yu inandırmak için kullanabileceği kanıt izlerini mutlaka geride bırakmış olmalıydı. Peki ama, neredeydi bu izler? Umudunu yitiren ve Stephano'nun yatak odasında gereğinden fazla zaman geçirmekten çekinen Violet, dışarıya çıkarak çarçabuk merdivenden aşağı indi.

Bir kez daha mutfak kapısında durup içeriye kulak kabarttığı sırada, "Hayır, hayır, hayır," diyordu Bay Poe, "Dr. Montgomery cipi süremez. O öldü. Bu işi çözmek için bir yol olmalı.

"Size defalarca anlattım ya," dedi Stephano, gittikçe kızgın bir hal alan ve Violet'in de rahatlıkla fark ettiği bir ses tonuyla. "En kolay yol be-

nim üç çocuğu kasabaya götürmem. Bu arada siz de Dr. Lucafont ve cesetle birlikte bizi takip edersiniz. Bundan daha basit ne olabilir ki?"

"Herhalde haklısınız," dedi Bay Poe, artık yeter anlamında bir of çekerek. Bunun üzerine Violet hızla Sürüngen Odası'nın yolunu tuttu.

"Klaus, Klaus!" diye bağırdı. "Bana bir şeyler bulduğunu söyle! Stephano'nun odasına gittim, ama orada bize yardımcı olacak hiçbir şey yok. Sanırım, Stephano bizi tek başına arabasına alacak."

Klaus cevap yerine gülümsedi ve elinde tuttuğu kitaptan yüksek sesle bir şeyler okumaya başladı. "Mamba du Mal bu yarıküredeki en öldürücü yılanlardan biridir, öldürücü zehirine ilaveten sımsıkı tutuşunun boğucu gücünü kullanmasıyla tanınır, kurbanlarının hepsinde kuzguni bir ten görüntüsü bırakır, ki buna bakmak insana korku verir."

"İlaveten? Boğucu? Kuzguni? Ten?" diye tekrarladı Violet. "Ne bunlar? Neden söz ettiğini hiç anlayamıyorum."

"Ben de anlamadım," diye itiraf etti Klaus,

"tabii sözlükte bazı kelimelerin anlamına bakana kadar. 'İlaveten' ek olarak demek, 'boğucu' boğmaya dönük demek, 'kuzguni' kapkara demek, 'ten' de deri rengi demek. Yani Mamba du Mal soktuğu insanları aynı zamanda sıkıca sarılarak boğan, böylece oluşan çürüklerle bedenlerini kararan bir yılandır."

"Kes! Kes!" diye bağırdı Violet, kulaklarını kapatarak, "Monty Amca'nın başına gelenleri daha fazla duymak istemiyorum!"

"Anlamıyorsun," dedi Klaus yumuşak bir ses tonuyla. "Monty Amca'nın başına böyle bir şey gelmiş değil."

"Ama Dr. Lucafont'nun söylediğine göre, damarlarında Mamba du Mal zehiri varmış," dedi Violet.

"Öyle olduğuna eminim," dedi Klaus, "ama zehiri vücuduna veren yılan değil. Eğer bu işi yılan yapmış olsaydı, Monty Amca'nın vücudunun çürüklerle kararmış olması gerekirdi. Ama ikimiz de onun son derece solgun olduğunu hatırlıyoruz.

Violet tam bir şeyler söylemeye hazırlanırken, Monty Amca'yı odada bulduklarında yüzünün

solgun mu solgun olduğunu hatırlayarak birden durdu. "Evet, doğru," dedi. Peki, o zaman *nasıl* zehirlendi?"

"Monty Amca'nın bütün yılan zehirlerini incelemek üzere test tüplerinde sakladığından söz ettiğini hatırlıyorsun, öyle değil mi?" dedi Klaus. "Sanırım, Stephano bu zehiri çıkardı ve iğneyle ona verdi."

"Sahi mi?" dedi Violet titreyerek. "Korkunç bir şey bu."

"Ovuu!" diye çığlık attı Sunny, onu onayladığı apaçık bir ifadeyle.

"Bunu Bay Poe'ya anlattığımızda," dedi Klaus kendinden emin bir havayla, "Stephano cinayet suçundan tutuklanacak ve hapse gönderilecek. Bizi Peru'ya kaçırmaya, bıçaklarla korkutmaya, valizini taşıtmaya ve buna benzer başka kötülükler yapmaya kalkışamayacak artık bir daha."

Violet heyecanla açılmış gözlerle kardeşine baktı. "Valiz!" dedi. "Onun valizi!"

"Yani ne demek istiyorsun?" dedi Klaus merakla. Violet tam açıklama yapacakken, odanın kapısı vuruldu.

"Buyurun," diye seslendi Violet, bir yandan da Sunny'ye içeriye girdiğinde Bay Poe'yu ısırmamasını işaret ederek.

"Umarım, şimdi biraz daha sakinsiniz," dedi Bay Poe, çocukların hepsine sırayla bakarak, "ve artık Stephano'nun Kont Olaf olduğu düşüncesiyle kafanızı yormuyorsunuz." Bay Poe'nun 'kafa yorma'yı böyle olumsuz kullanmasına bakmayın siz, aslında çalışan kafa hiç yorulmaz.

"Kont Olaf olmasa bile," dedi Violet, sözlerini dikkatle seçerek, "Monty Amca'nın ölümünden sorumlu olabileceğini düşünüyoruz."

"Saçma!" diye bağırdı Bay Poe. "Monty Amca'nın ölümü korkunç bir kazaydı, hepsi bu." Bu arada Violet başını yukarıya sallayarak kardeşine işaret vermeye çalıştı.

Klaus okuduğu kitabı yukarıya kaldırarak gösterdi. "Siz mutfaktayken, biz de yılanlarla ilgili kitaplar okuyorduk ve..."

"Yılanlarla ilgili kitaplar okumak mı?" dedi Bay Poe. "Dr. Montgomery'nin başına gelen bu olaydan sonra, herhalde okumak isteyeceğiniz konu yılanlar *dışında* her şey olmalı."

"Ama bir şey öğrendim," dedi Klaus, "kitaba göre..."

"Yılanlar hakkında ne öğrendiğinin hiç önemi yok," dedi Bay Poe, cebinden bir mendil çıkararak. Baudelaire kardeşler öksürüğünün bitmesini ve mendili yeniden cebine koymasını beklediler. "Yılanlar hakkında ne öğrendiğinin," dedi bir kez daha, "hiç önemi yok. Stephano yılanlar hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bunu kendisi bize söyledi."

"Yalnız..." dedi Klaus, ama Violet'i görünce sustu. Violet şöyle hafifçe başını yukarıya sallayarak bir daha işaret verdi ona. Bay Poe'ya artık bir şey söylememesini bildiren bir işaretti bu. Klaus önce ablasına, ardından Bay Poe'ya baktı ve ağzını kapattı.

Bay Poe mendiline hafifçe öksürdü ve kol saatine baktı. "Şimdi bu meseleyi hallettiğimize göre, kimlerin hangi arabaya bineceği meselesine gelelim. Bir doktor otomobilinin içini görmeye can attığınızı biliyorum, ama bu konuyu defalarca tartışıp görüştük ve bunu sağlayacak bir yol açıkçası yok. Siz üçünüz Stephano'nun süreceği

ciple kasabaya gideceksiniz. Ben de Dr. Lucafont ile Monty Amcanızın bulunduğu arabaya bineceğim. Dr. Lucafont şu anda cipteki bütün eşyaları indirmekle uğraşıyor. Birkaç dakika içinde yola çıkacağız. Kusura bakmayın, şimdi gidip Herpetoloji Derneği'ne telefon açmam ve onlara kötü haberi bildirmem gerekiyor." Bay Poe bir kez daha mendiline öksürdü ve odadan çıktı.

Klaus onun artık seslerini duyamayacak kadar uzaklaştığına emin olunca, "Okuduğum şeyleri Bay Poe'ya anlatmamı niçin istemedin?" diye sordu Violet'e. Ama ablasından hiç cevap gelmedi. Sürüngen Odası'nın cam duvarından dışarıya bakan Violet, yılan biçimli çitlerin yanından geçerek Monty Amca'nın cipine doğru yürüyen Dr. Lucafont ve Stephano'yu izliyordu. Stephano cipin kapısını açtı ve Dr. Lucafont arka koltuktaki valizleri garip biçimde kaskatı duran elleriyle dışarıya çıkarmaya başladı. "Violet, okuduğum şeyleri Bay Poe'ya anlatmamı niçin istemedin?"

Klaus'un sorusunu kulak ardı eden, yani duymamış gibi görünen Violet, "Adamlar bizi götürmek üzere buraya geldikleri zaman, ben geri ge-

lene kadar onları Sürüngen Odası'nda tutun."

"Peki ama, nasıl yapacağız bunu?" diye sordu Klaus.

"Bir oyalama hilesi bulun," diye cevap verdi Violet sabırsızlıkla. Hala cam duvarda olan gözleriyle Dr. Lucafont'un oluşturduğu küçük valiz yığınına bakıyordu.

"Oyalama hilesi de ne oluyor?" diye tedirginlikle sordu Klaus. "Nasıl yani?"

"Yapma Allah aşkına, Klaus," diye karşılık verdi ablası. "Yüzlerce kitap okumuş birisin. Oyalama hilesi üzerine kesinlikle bir şeyler okumuş olmalısın."

Klaus bir saniye kadar düşündü. "Antik çağda Yunanlılar Truva Savaşı'nı kazanmak için," diye başladı konuşmaya, "askerlerini koskoca bir tahta at heykelinin içine saklamışlardı. Bu bir tür oyalama hilesiydi. Ama bir tahta at heykeli yapacak kadar zamanım yok ki."

"Öyleyse başka bir şey bulmaya çalış," dedi Violet ve gözlerini cam duvardan ayırmaksızın, kapıya doğru yürümeye başladı. Klaus ile Sunny önce ablalarına, ardından Sürüngen Odası'ndaki

cam duvarın dışında onun gözlerini diktiği yere baktılar. Aynı şeye bakan farklı insanların farklı düşüncelere varması ilginç bir durumdur. Valiz yığınına bakan iki küçük kardeşin aklına gelen tek düşünce vardı. Eğer çarçabuk bir şeyler yapmazlarsa, sonunda Monty Amca'nın cipinde Stephano'yla baş başa kalacaklardı. Oysa Sürüngen Odası'ndan çıkarken bile bakışları bu yığına çakılı kalan Violet'in bambaşka bir şey düşündüğü besbelliydi. Klaus ile Sunny bunun ne olduğunu kestiremiyordu. Ama her nasılsa ablaları belki kendi kahverengi valizine, belki Klaus'un eşyalarının bulunduğu bej valize, belki Sunny'nin ufak gri valizine ve belki de parlak gümüş renkli asma kilidi olan büyük siyah valize, yani Stephano'ya ait valize bakarken farklı bir sonuca varmış olmalıydı.

BÖLÜM
On

Henüz çok küçük yaştayken, hani şu 'Yalancı Çoban' adlı yavan, yani tatsız tuzsuz ve bomboş masalı belki birileri okumuştur size. Aklınızda kalmış olabileceği gibi, çobanlık yapan çok ahmak bir çocuk ortada kurt falan yokken, "Kurt geldi! Kurt geldi!" diye bağırıp çağırır. Saf köylüler de onu kurtarmak için hemen koşarlar, ama şaka yaptığını öğrenirler. Aynı şaka birkaç kez daha yinelenir. Derken bir gün gerçekten kurt gelir ve çocuk yine, "Kurt geldi!" diye bağırır. Köylüler yardımına koşmazlar, kurt çocuğu yer

ve böylece masal, insana çok şükür dedirtecek şekilde, sona erer.

Bu masaldan alınacak ders, "Kurtların ortalıkta cirit attığı, yani serbestçe dolaştığı bir yerde sakın kalmayın!" olmalıdır elbette. Gelin görün ki, masalı size okuyan her kimse, büyük olasılıkla bu dersin yalan atmamak olduğunu anlatmıştır size. Saçma sapan bir ahlak dersi. Gerek sizler gerekse ben gayet iyi biliyoruz ki, kimi zaman yalan atmak sadece iyi olmakla kalmaz, zorunlu da olur. Örneğin, Violet'in Sürüngen Odası'ndan çıkmasından sonra, İnanılmaz Öldürücü Engerek yılanının bulunduğu kafese doğru emekleyen Sunny'nin kafes kapısını açması ve ortada hiçbir kötü durum yokken olabildiğince yüksek sesle haykırmaya başlaması son derece yerinde bir davranıştı.

Kurtlarla ilgili olarak yine birileri tarafından herhalde size okunmuş olan ve aynı ölçüde saçma sapan bir ders veren bir başka masal var. 'Kırmızı Başlıklı Kız' masalından söz ediyorum. Bu masalda son derece sevimsiz küçük bir kız, aynen önceki masalın kahramanı çoban gibi, tehlikeli hayvanlarla dolu bir yere girip dolaşmakta

ısrar eder. Hatırlayacağınız gibi, kızın çok kaba davranışlarıyla karşılaşan kurt gidip kızın ninesini yer ve kendini gizlemek için onun elbiselerini giyer. Masalın en saçma sapan yönü de zaten budur. Çünkü Kırmızı Başlıklı Kız kadar avanak biri bile kendi ninesi ile onun geceliğini giyen ve ayaklarına tüylü terliklerini geçiren bir kurt arasındaki farkı anında anlar. Nineniz ya da küçük kız kardeşiniz gibi çok yakından tanıdığınız biri söz konusu olduğunda, onun davranışlarının ne zaman gerçek, ne zaman yapmacık olduğunu anlarsınız hemen. İşte bu yüzden, Sunny haykırmaya başlayınca, Violet ve Klaus bu haykırışların kesinlikle yapmacık olduğunu anlamakta hiç gecikmediler.

"Kesinlikle yapmacık bir haykırış bu," dedi kendi kendine Klaus, Sürüngen Odası'nın öbür ucunda dururken.

"Kesinlikle yapmacık bir haykırış bu," dedi kendi kendine Violet, kendi odasına çıkmak üzere merdiven başında dururken.

"Aman Tanrım! Korkunç kötü bir şeyler oluyor," dedi kendi kendine Bay Poe, telefonda konuşmakta olduğu mutfaktan. "Hoşça kalın,"

diyerek ahizeyi hemen yerine bıraktı ve ne olduğunu anlamak için mutfağın dışına koştu.

Valizleri cipten indirme işini bitirmiş olan ve eve girmekte olan Stephano ile Dr. Lucafont'u görünce, "Neler oluyor?" diye sordu. "Sürüngen Odası'ndan gelen bazı haykırışlar duydum."

"Önemli bir şey olmadığına eminim," dedi Stephano.

"Çocukların nasıl olduğunu bilirsiniz işte," dedi Dr. Lucafont.

"Bir trajediyle daha uğraşamayız," dedi Bay Poe ve Sürüngen Odası'nın kocaman kapısına doğru atıldı. "Çocuklar! Çocuklar!"

"Buradayız!" diye bağırdı Klaus. "Çabuk gelin!" Sesi çatlak ve kısıktı; onu tanımayan biri çok ürktüğü düşüncesine hemen kapılırdı. Oysa onu tanıyan biri çok ürktüğünde sesinin gergin ve tiz bir hal aldığını bilirdi. Aynen Monty Amca'nın cesedini bulduğu sırada olduğu gibi. Klaus'un sesi ancak gülmemek için kendini tuttuğu zamanlarda çatlak ve kısık hale gelirdi. Bay Poe, Stephano ve Dr. Lucafont Sürüngen Odası'na girdiklerinde, Klaus'un içinden gülmeyi bastırabilmesi çok iyi oldu. Yoksa her şey berbat olacaktı.

Mermer döşemede boylu boyunca yatan Sunny sanki yüzmeye çalışıyor gibi ufacık kollarını ve bacaklarını sallayarak debeleniyordu. Yüzünde Klaus'u kıkırdayarak gülmeye zorlayan bir ifade vardı. Dört keskin dişi görülecek biçimde ağzını açmıştı ve gözlerini hızla kırpıştırıp duruyordu. Çok ürkmüş gibi görünmeye çalışıyordu ve onu tanımayan biri için oldukça sahiciydi bu görüntüsü. Oysa Klaus onu tanıyordu ve çok ürktüğü zaman yüzünün asılıp buruştuğunu ve suskunlaştığını biliyordu. Aynen Stephano'nun ayak parmaklarından birini kesme tehdidi karşısında olduğu gibi. Klaus dışında odada bulunan herkes Sunny'nin çok ürktüğü izlenimine vardı, özellikle de üstündeki şeyi görünce. Kömür kadar kara ve kanalizasyon borusu kadar kalın bir yılan küçücük bedenine dolanmıştı. Parlak yeşil gözleriyle Sunny'ye bakıyordu ve açık ağzıyla Sunny'yi ısırmaya hazır gibi duruyordu.

"İnanılmaz Öldürücü Engerek!" diye bağırdı Klaus. "Bakın, bakın, onu sokacak!" Klaus'un haykırışıyla birlikte, Sunny daha da korkmuş görünmek için ağzını ve gözlerini iyice açtı. Dr. Lucafont'un dudakları da aralanıp öylece kaldı.

Klaus onun bir şeyler söylemeye hazırlandığını, ama söyleyecek kelime bulamadığını gördü. Sunny'nin canını pek fazla umursamayacağı besbelli olan Stephano en azından şaşırmış gibi göründü. Ama Bay Poe tam anlamıyla paniğe kapıldı.

Paniğe kapılmanın iki temel biçimi vardır. İnsan ya olduğu yerde donup kalarak tek kelime etmez ya da sağa sola zıplayıp durarak o anda aklına gelen her şeyi geveler. Bay Poe zıplama ve geveleme türüne giren insanlardandı. Klaus ve Sunny bu bankacının böylesine çeviklikle hareket ettiğine veya yüksek perdeli sesle konuştuğuna daha önce hiç tanık olmamışlardı. "Bak şu işe!" diye bağırdı. "Vay canına! Aman Tanrım! Yüce Allah! Zeus ve Hera adına! Meryem ve Yusuf adına! Nathaniel Hawthorne adına! Dokunmayın ona! Sıkıca tutun onu! İyice yaklaşın! Kaçın oradan! Hiç kıpırdamayın! Yılanı öldürün! Bırakın, öyle kalsın! Ona yiyecek bir şey verin! Kızcağızı ısırmasın sakın! Dikkatini başka yere çekin! Hey, yılancık! Kışt, yılancık, kışt bakayım!"

İnanılmaz Öldürücü Engerek gözlerini

Sunny'den hiç ayırmaksızın, Bay Poe'nun konuşmasını sabırla dinledi. Bay Poe konuşmasına ara verip mendiline öksürünce, eğilip başını uzattı ve Sunny'yi çenesinden, iki dostun ilk tanışmasında dişlerinin izini bıraktığı yerden ısırıverdi. Klaus sırıtmamak için kendini tutmaya çalıştı, Dr. Lucafont nefesini tuttu, Stephano boş gözlerle baktı, Bay Poe da yeniden zıplamaya ve gevelemeye başladı.

"Soktu onu!" diye bağırdı. "Sokmuş onu! Sokmuştu onu! Sakin olun! Koşun hemen! Bir ambulans çağırın! Polis çağırın! Bir bilim adamı çağırın! Karımı çağırın! Korkunç bir şey bu! Feci bir şey bu! Berbat bir şey bu! Bu bir rüya olmalı! Bu..."

"Hiç endişe edilmeyecek bir şey bu," diye sözünü kesti Stephano hiç kendini sıkmadan.

"Ne demek yani, nasıl hiç endişe edilmeyecek bir şey?" diye sordu Bay Poe inanmaz bir tavırla. "Sunny'yi basbayağı soktu şu, şu.... Söyle bakalım, neydi şu yılanın adı, Klaus?"

"İnanılmaz Öldürücü Engerek," diye derhal cevap verdi Klaus.

"İnanılmaz Öldürücü Engerek!" diye tekrarla-

dı Bay Poe, dişleriyle Sunny'nin çenesine yapışıp kalan yılanı işaret ederek. Sunny yapmacık bir korku çığlığı daha attı. "Endişe edilecek hiçbir şey olmadığını nasıl söyleyebilirsiniz?"

"Çünkü İnanılmaz Öldürücü Engerek tamamen *zararsız* bir yılan," dedi Stephano. "Sakin olun, Bay Poe. Dr. Montgomery'nin sırf eğlenmek uydurduğu yanıltıcı bir adı var bu yılanın."

"Emin misiniz?" diye sordu Bay Poe. Sakinleşmeye başladığı için, sesini biraz daha alçak ve hareketleri biraz daha yavaştı.

"Elbette eminim," dedi Stephano. Yüzünde daha önce Kont Olaf'ın evinde gördüğüne benzer bir bakış belirdiğini fark etti Klaus. Baştan aşağı böbürlenmeyle dolu bir bakıştı bu. Kont Olaf'ın kendisini bu dünyaya gelmiş en olağanüstü kişi olarak gördüğünü söylersem, 'böbürlenme' kelimesinin ne anlama geldiğini hemen anlayacaksınız. Baudelaire öksüzlerinin vasisi olduğu dönemde, sıkça böyle davranarak sözüm ona becerilerini sergilemekten hep keyif almıştı. Gerek iğrenç tiyatro topluluğuyla birlikte sahnede rol yaparken, gerek kule odasında çirkin planlarını hazırlarken buna tanık olmuştu çocuklar. Stephano

gülümsedi ve yine gösteriş yapma hevesiyle konuşmasını sürdürdü. "Bu yılan tamamen zararsız, hatta insanlara karşı dostça sıcak. Sürüngen Odası'nın kütüphane bölümünde ve ayrıca Dr. Montgomery'nin özel belgelerinde İnanılmaz Öldürücü Engerek ve başka birçok yılan üzerine epeyce şey okuyup öğrendim."

Dr. Lucafont öksürerek boğazını temizledi. "Öhö, patron..."

"Sözümü kesmeyin, Dr. Lucafont," dedi Stephano. "Bütün önemli türlerle ilgili kitapları inceledim. Çizimlere ve tablolara dikkatle baktım. Özenli notlar aldım ve her gece yatmadan önce gözden geçirdim. Herhalde söylememde bir sakınca yok, kendimi yılanlar konusunda oldukça uzman sayıyorum."

"Aha!" diye çığlık attı Sunny, vücuduna dolanmış olan İnanılmaz Öldürücü Engerek yılanından kurtularak.

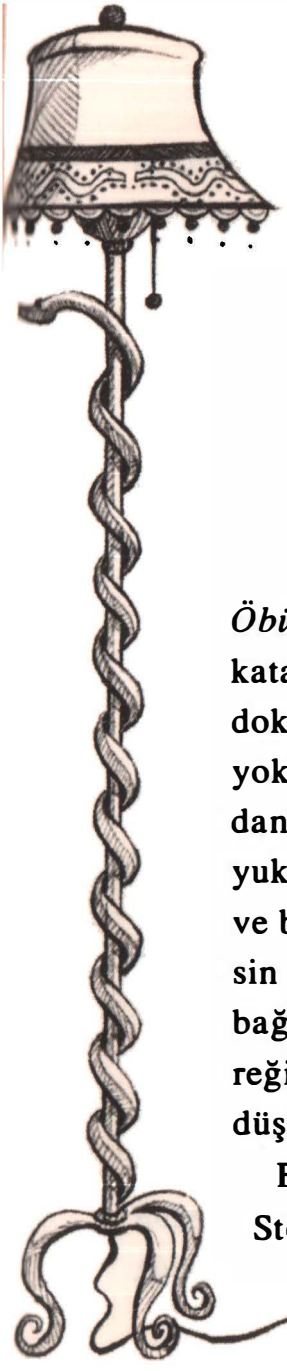
"Sunny! Hiçbir şey olmamış sana!" diye bağırdı Bay Poe.

"Aha!" diye çığlık attı bir kez daha Sunny, parmağıyla Stephano'yu işaret ederek. İnanılmaz Öldürücü Engerek zafer kazanmış bir havayla

yeşil gözlerini kırptı.

Bay Poe şaşkın bir ifadeyle Klaus'a baktı. "Kız kardeşin 'Aha' sözüyle ne demek istiyor?" diye sordu.

Klaus sıkıntıyla iç çekti. Hayatının yarısını Bay Poe'ya birtakım şeyler açıklamakla geçirmiş gibi bir duyguya kapılıyordu kimi zaman. "Efendim, 'Aha' derken, 'Bir dakika, Stephano önce yılanlar hakkında hiç bilgisi olmadığını, sonra bu konuda uzman olduğunu iddia ediyor!' demek istiyor. 'Aha' derken, 'Stephano bize şimdiye kadar yalan söyledi!" demek istiyor. 'Aha' derken, 'Onun size karşı dürüst davranmadığını sonunda açığa çıkardık!' demek istiyor. 'Aha' derken, *'Aha!'* demek istiyor işte."

BÖLÜM
On bir

Öbür tarafta neler oluyor bir bakalım. Üst kata çıkmış olan Violet ince eleyip sık dokuyan bir bakışla kendi yatak odasını yokluyordu. Derin bir soluk aldı ve ardından gözlerine girmemesi için saçlarını yukarıdan bir kurdeleyle bağladı. Sizler ve benim kadar Violet'i iyi tanıyan herkesin de bildiği gibi, saçlarını bu şekilde bağlamasının nedeni bir icat düşünme gereğiydi. Üstelik o sırada bunu çabucak düşünmesi gerekiyordu.

Erkek kardeşinin yakınan bir dille Stephano'nun kendi valizini onlara taşıt-

masından söz etmesiyle birlikte, aradığı kanıtın hiç kuşkusuz bu valizde olduğunun farkına varmıştı Violet. Ve şimdi, tam da kardeşleri üç adamı Sürüngen Odası'nda oyalarken, bu valizi açmak ve Stephano'nun şeytanca komplosunun kanıtını ele geçirmek için kullanabileceği tek fırsat vardı önünde. Ama ağrıyan omzu ona valizi öyle pat diye açamayacağını hatırlattı. Çünkü valiz kilitliydi, hem de Stephano'nun fırıldak gibi dönen gözleri kadar parlak bir kilitle. Size şunu itiraf edeyim ki, dostum Bela'ya ait yatın güvertesine kurulmuş olarak bu satırları yazmakta olan ben, kilitli bir valizi açmak için yalnız birkaç dakikası bulunan Violet'in yerinde olsaydım, büyük olasılıkla umudumu keserek bu işten vazgeçerdim. Yatak odasının döşemesine gömülüp kalır ve hayatın niye bu kadar haksızlık ve zorluklarla dolu olduğuna şaşarak yerdeki halıyı yumruklarımla döverdim.

Neyse ki Baudelaire kardeşlerinin şansı varmış. Violet daha dayanıklı bir kişiydi ve işine yarayabilecek şeyleri bulmak için yatak odasına

güzelce bir göz gezdirdi. İcat malzemesi olmaya uygun pek fazla şey yoktu. Violet çeşitli icatlar yapabileceği güzel bir odanın, tellerle, dişlilerle, makaralarla ve gerçekten birinci sınıf aygıtlar icat etmek için gerekli diğer bütün donanımlarla dolu bir odanın özlemini duydu bir an. Aslında Monty Amca böyle gereçlerin birçoğunu evinde bulunduran bir kişiydi, şu aksiliğe bakın ki bunlar Sürüngen Odası'ndaydı o sırada. Violet duvarlara iliştirilmiş olarak duran ve Monty Amca'nın evinde yaşarken icatlarıyla ilgili taslakları çizmeyi umduğu kaba kağıt parça-larına baktı. Başları çok çabuk derde girdiği için, odadaki ilk gecesinde bir ayaklı abajurun ışığı altında bu yapraklardan birine çiziktirdiği birkaç karalama vardı sadece. Violet o geceyi hatırlayınca gözlerini ayaklı abajura çevirdi ve elektrik prizine yaklaşır yaklaşmaz bir fikir geldi aklına.

Hepimiz şunu hiç kuşkusuz biliyoruz ki, asla, ama asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla,

asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla,
asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla,
asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla,
asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla,
asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla,
asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla,
asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla,
asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla,
asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla,
asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla,
asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla,
asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla,
asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla,
asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla,
asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla,
asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla,
asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla,
asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla,
asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla,
asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla,
asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla,
asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla, asla,

asla, asla, hiçbir şekilde elektrikli araçlarla oynamaya kalkmamalıyız. Asla. Bunun iki nedeni vardır. Birincisi, elektrik çarpabilir sizi ve elektrik çarpması sadece ölümcül değil, aynı zamanda çok tatsız bir olaydır. İkincisi, dünyada böyle şeylerle uğraşmayı bilen az sayıdaki insanlardan biri olan Violet Baudelaire değilsiniz. Üstelik Violet bile lambanın fişini çok dikkatli ve tedirgin bir şekilde çekti, daha sonra uzun uzadıya bakarak inceledi. Hala çalışıyor olabilirdi çünkü.

Kardeşlerinin üç adamı başarıyla oyalamaya devam ettiğini uman Violet, fişin iki ucunu sağa sola kımıldatarak sonunda gevşemelerini ve plastik kılıftan çıkmalarını sağladı. Böylece iki küçük metal çubuk elde etmiş oldu. Ardından duvara asılı bir kağıdın raptiyelerinden birini çıkardı, kağıdın boynunu eğen tembel bir öğrenci gibi kıvrılıp aşağıya inmesine aldırmayarak. Raptiyenin sivri ucuyla iki metal parçasını dürtüp bastırarak, birinin bükülüp çengel gibi diğerine sarılmasını sağladı. Daha sonra sivri ucu tam oturacak şekilde raptiyeyi iki parçanın

arasına sıkıştırdı. Ortaya çıkan şey sokakta yerde olsa belki dikkatinizi çekmeyecek olan küçük bir metal parçasıydı; oysa Violet'in yaptığı bir şey kaba bir maymuncuktu. Büyük olasılıkla bildiğiniz gibi, maymuncuk asıl anahtarın yerine iş görebilen, genellikle de evleri soymak ya da hapisten kaçmak için kötü adamlarca kullanılan bir araçtır. Ama bu sefer maymuncuğun iyi bir amaçla kullanıldığı seyrek durumlardan biri söz konusuydu.

Violet bir elinde maymuncuğu tutarak ve uğur getirsin diye diğer elinin iki parmağını üst üste getirerek merdivenden sessizce aşağıya indi. Sürüngen Odası'nın kocaman kapısının yanından ayak uçlarına basarak geçti ve süzülür gibi dışarıya çıkarken yokluğunun farkına varılmayacağını umdu. Monty Amca'nın cesedine kısa bir süre için bile olsa ilişmemesi için gözlerini bilinçli olarak Dr. Lucafont'un arabasından kaçırarak, valiz yığınına doğru yürüdü. Önce kendine ve kardeşlerine ait olan eski valizlere baktı. Bu valizlerin içinde bulunan ve anne babalarının ölümünden kısa bir süre sonra Bayan

Poe'nun onlar için satın almış olduğu çirkin ve bitli giysiler geldi aklına. Birkaç saniye boyunca gözleri bu valizlere takılı kalırken, bütün bu belalar başlarına gelmeden hayatının ne kadar zahmetsiz, yani rahat olduğunu ve şimdi böylesine perişan koşullarla karşı karşıya kalmasının ne kadar şaşırtıcı olduğunu düşündü. Bizler için bu pek şaşırtıcı olmayabilir, çünkü Baudelaire öksüzlerinin ne kadar feci bir hayat sürdüğünü biliyoruz. Oysa yaşadığı talihsizlik Violet'i sürekli şaşırttığı için, bu durumla ilgili düşünceleri kafasından kovup atması ve yapması gereken işe yoğunlaşması bir dakikayı aldı.

Violet yere diz çökerek Stephano'nun valizine iyice yaklaştı, parlak gümüş renkli asma kilidi bir eliyle tuttu, derin bir soluk aldı ve maymuncuğu anahtar deliğine soktu. İçeriye giren maymuncuğu döndürmeye çalıştı, ama zar zor kımıldadığını ve yalnız hafifçe sürtündüğünü gördü. Daha düzgünce dönmesi gerekiyordu, yoksa hiçbir işe yaramazdı. Violet maymuncuğu çıkardı, diliyle ıslattı ve metalin kötü tadı ağzına yayılınca yüzünü buruşturdu. Daha sonra

maymuncuğu yeniden anahtar deliğine soktu ve döndürmeye çalıştı. Maymuncuk biraz oynadı ve ardından öylece kaldı.

Violet maymuncuğu çıkardı ve kurdeleyle bağlı saçlarını düzelterek yoğun, ama çok yoğun bir düşünceye daldı. Saçlarını gözlerinin önünden çekerken, birdenbire derisine iğneler saplanıyormuş gibi bir duyguya kapıldı. İzlenmekte olduğunu sezmesinin getirdiği tatsız ve bildik bir duyguydu bu. Çarçabuk arkasına baktı, ama çimenlik alandaki yılan biçimli çitlerden başka bir şey göremedi. Yan tarafa bakınca gördüğü tek şey Çirkef Patika'ya doğru inen ara yol oldu. Derken dosdoğru ön tarafa, Sürüngen Odası'nın cam duvarlarının içine baktı.

İçeride bulunanlar kadar dışarıda bulunanların da Sürüngen Odası'ndaki cam duvarların ötesini açık seçik görebilecekleri daha önce hiç aklına gelmemişti. İçeriyi dikkatle süzünce sürüngen kafesleri arasında heyecanla hoplayıp zıplamakta olan Bay Poe'yu görebildi. Adamcağızın Sunny ile İnanılmaz Öldürücü Engerek yüzünden paniğe kapıldığını sizler ve ben gayet iyi bi-

liyoruz. Ama Violet'in bu manzaradan çıkarabildiği tek sonuç, kardeşlerinin çevirdiği dolabın hala işlediğiydi. Ne var ki, derisine batar gibi olan iğnelere bir açıklama getirmiyordu bu manzara. Derken daha yakından bakınca, Bay Poe'nun hemen sağında gözlerini dosdoğru ona dikmiş olan Stephano'yu gördü.

Şaşkınlık ve panik içinde Violet'in ağzı açık kalakaldı. Stephano'nun çok geçmeden bir bahane uydurup Sürüngen Odası'ndan çıkacağını ve yanına gelip neler çevirdiğine bakacağını biliyordu. Üstelik daha valizi bile açamamıştı Violet. Maymuncuğunun iş görmesi için çabuk, çok çabuk, çarçabuk bir yol bulması gerekiyordu. Aşağıda ara yolun çakıllı ıslak yüzeyine, yukarıda ikindi güneşinin sarımtırak ölgün ışığına baktı. Elektrik fişini sökerken toza bulanmış olan kendi ellerine baktı. İşte o anda aklından bir şeyler geçti.

Hemen ayağa fırladı, sanki Stephano şimdiden peşine düşmüş gibi büyük bir hızla eve doğru koştu ve kapıdan içeriye dalarak mutfağa ulaştı. O telaşla bir sandalyeyi yere devire-

rek, sırılsıklam lavabodan bir kalıp sabun kaptı. Maymuncuğu yumuşak sabunla dikkatlice ovarak ince ve kaygan bir örtüyle kaplanmasını sağladı. Kalbinin göğsünden fırlayıp çıkacakmış gibi hızla atmasına aldırmayarak, yeniden dışarıya koştu. Bu arada aceleyle Sürüngen Odası'nın duvarlarına şöyle bir göz atınca, Stephano'nun elini kolunu sallayarak Bay Poe'ya bir şeyler söylediğini gördü. Bu kendini beğenmiş pisliğin yılanlar konusundaki uzmanlığını övünerek anlattığını o sırada bilmesine olanak yoktu pek tabii ki. Bu boşluk anından yararlanan Violet, hemen diz çöktü ve maymuncuğu asmalı kilidin anahtar deliğine tekrar soktu. Maymuncuk hemen çepeçevre döndü ve ardından dosdoğru elleri arasında ikiye ayrılıverdi. Parçalardan biri hafif bir pıtırtı sesiyle çimlere düşerken, diğer parça tıpkı testere ağızlı bir diş gibi anahtar deliğinin içinde sıkıştı. Maymuncuk kırılmıştı.

Violet bir an umutsuzluk içinde gözlerini yumdu ve ardından dengesini kazanmak için valize tutunarak ayağa kalktı. Ancak elini valizin

üstüne koymasıyla birlikte, asmalı kilit çıt diye çözüldü, valiz yana yatarak açıldı ve içindeki her şey yere saçıldı. Violet şaşkınlıktan sırtüstü yere düştü. Her nasılsa, maymuncuk dönerken kilidi açmış olmalıydı. En talihsiz hayatta bile insanın şansının yolunda gittiği birkaç iyi an olur.

Uzmanların söylediklerini bakılırsa, samanlıkta iğne bulmak çok zordur. İşte bu yüzden samanlıkta iğne, 'bulunması zor şey' anlamında oldukça basmakalıp bir deyişe dönüşmüştür. Samanlıkta iğne bulmanın zor oluşunun nedeni, hiç kuşkusuz, samanlığın içindeki bütün şeyler arasında iğnenin tek olmasıdır. Oysa samanlıkta rasgele bir şey arayacak olursanız, bu iş hiç de zor olmaz. Çünkü samanlığı karıştırmaya başladığınız anda neredeyse kesin olarak bir şeyler bulursunuz. En başta saman, ama ayrıca hayvan pisliği, böcekler, birkaç tarım aleti ve hatta hapishaneden kaçıp oraya gizlenmiş bir adam. Valizin içinden çıkan şeyleri karıştırıp tararken Violet'in yaptığı şey de samanlıkta rasgele bir şey aramaya benziyordu daha çok; çünkü

bulmak istediği şeyin tam olarak ne olduğunu bilmiyordu. Dolayısıyla kanıt olarak kullanılmaya elverişli şeyler bulması aslında epeyce kolay oldu. Bunlar bir laboratuarda karşınıza çıkabilecek şekilde ağzında kapalı bir lastik tıpa bulunan küçük bir cam şişe, doktorların size iğne yaparken kullandıklarına benzeyen sivri iğneli bir şırınga, katlanmış bir küçük kağıt destesi, plastik kaplı bir kimlik kartı, bir pudra ponponu ve küçük bir el aynasıydı.

Violet çok az bir süresinin kaldığını bilmesine karşın, bu eşyaları aynı valiz içine konmuş pis kokulu giysilerden ve şarap şişesinden ayırdı. Elindeki bu kanıtların hepsine büyük bir dikkatle baktı ve sanki kuracağı bir makinenin küçük parçalarıymış gibi her birinin ne işe yaradığını anlamaya çalıştı. Bir bakıma ortada öyle bir durum olduğu da söylenebilirdi. Stephano'nun şeytanca planını boşa çıkarmak ve anne babalarının korkunç bir yangında can vermesinden bu yana Baudelaire öksüzlerinin hayatına adalet ve huzur getirmek için, Violet'in bu kanıt parçalarını düzgün bir şekilde bir araya getirmesi gere-

kiyordu. Violet yoğun düşünceye dalarak her kanıt parçasına uzun uzun baktı ve çok geçmeden yüzü bir ışıltıyla aydınlandı. Tıpkı bir şeyin bütün parçaları yerli yerine oturduğunda ve bir makine beklendiği gibi çalışmaya başladığında insanların yüzüne her zaman yayılan ışıltıya benziyordu bu.

BÖLÜM

On iki

'Öbür tarafta neler oluyor bir bakalım' deyişini son kullanışım olacak bu, size söz veriyorum. Ne yapayım, Klaus'un küçük kız kardeşinin "Aha!" diye bağırırken ne anlatmak istediğini az önce Bay Poe'ya açıkladığı ve Sürüngen Odası'nda bütün gözlerin Stephano'ya çevrildiği ana yeniden dönmek için başka bir yol aklıma gelmiyor. Sunny zafer kazanmış gibi bakıyordu. Klaus meydan okurcasına bakıyordu. Bay Poe öfkeyle

bakıyordu. Dr. Lucafont kaygıyla bakıyordu. Peki, İnanılmaz Öldürücü Engerek nasıl bakıyordu? Yılanların yüz ifadesini okumak zor olduğundan, bunu söylemeye olanak yoktu. Suskun bir şekilde odadaki diğer kişilere bakan Stephano'nun yüzünde bir çırpınış ifadesi vardı. "Evet, ben Kont Olaf'ım ve yine kötü bir amaç peşindeyim," diyerek artık suçunu itiraf etmesinin mi, yoksa yalan üstüne yalan kıvırarak aldatmacayı sürdürmesinin mi kendisini kurtaracağına karar vermeye çalışıyordu.

"Stephano," dedi Bay Poe ve mendiline öksürdü. Klaus ve Sunny sözlerine devam etmesini sabırsızlıkla beklediler. "Stephano, senden bir açıklama bekliyoruz. Az önce bize yılanlar konusunda bir uzman olduğunu söyledin. Oysa daha önce yılanlar hakkında hiçbir şey bilmediğini ve bu yüzden Dr. Montgomery'nin ölümüyle ilgin olamayacağını anlatmıştın bize. Neler oluyor burada?"

"Size yılanlar hakkında hiçbir şey bilmediğimi söylerken," dedi Stephano, "alçakgönüllü bir tavır içindeydim. Şimdi, kusura bakmazsanız, bi-

raz dışarıya çıkmam ve..."

"Alçakgönüllü bir tavır içinde falan değildi!" diye bağırdı Klaus. "Yalan söylüyordun. Ve şimdi de yalan söylüyorsun! Pis bir yalancı ve katilden başka bir şey değilsin sen!"

Stephano'nun gözleri irileşti ve yüzü bir kızgınlık gölgesiyle karardı. "Buna ilişkin hiç kanıt yok elinizde," dedi.

"Evet, var," diye bir ses geldi kapı aralığından. Herkes geriye dönüp bakınca, yüzünde bir gülümsemeyle ve kucağında kanıtlarla orada duran Violet'i gördü. Violet zafer kazanmış bir komutan gibi Sürüngen Odası'nın öbür ucuna, Klaus'un daha önce Mamba du Mal üzerine okuduğu kitapların hala üst üste yığılmış halde durduğu yere yürüdü. Diğerleri de sürüngen kafeslerinin oluşturduğu koridorlardan geçerek onu takip ettiler. Violet hiçbir şey söylemeksizin, kucağındaki nesneleri bir masanın üstüne düzgünce yerleştirdi: Ağzında kapalı bir lastik tıpa bulunan küçük cam şişe, sivri iğneli şırınga, katlanmış bir küçük kağıt destesi, plastik kaplı kimlik kartı, pudra ponponu ve küçük el aynası.

"Bütün bunlar neyin nesi?" diye sordu Bay Poe, masa üstündeki şeyleri işaret ederek.

"Stephano'nun valizinde *bulduğum* kanıtlar," dedi Violet.

"Valizim özel eşya sayılır," dedi Stephano, "ona dokunmaya hakkın yok. Çok kaba bir davranış bu. Üstelik valiz kilitliydi."

"Ortada acil bir durum olduğu için," dedi Violet sakin bir tavırla, "kilidi maymuncukla açtım."

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Bay Poe. "Kibar kızlardan böyle şeyleri bilmeleri beklenmez."

"Benim ablam kibar bir kız," diye atıldı Klaus, "ve bu tür şeyler yapmayı da bilir."

"Kibki!" diye onayladı onu Sunny.

"Neyse, bunu sonra görüşürüz," dedi Bay Poe. "Şimdi, söyleyeceklerine devam et bakalım."

"Monty Amca öldüğünde," diye başladı konuşmaya Violet, "kardeşlerim ve ben büyük bir üzüntü duyduk, ama büyük bir kuşkuya da kapıldık."

"Kuşkulu falan değildik!" diye bağırdı Klaus. "Bir kimse kuşkulu olması emin olmadığı anlamına gelir! Onu Stephano'nun öldürdüğünü kesin *biliyorduk* biz!"

"Saçma!" dedi Dr. Lucafont. "Hepinize açıkladığım gibi, Montgomery Montgomery'nin ölümü bir kazaydı. Mamda du Mal kafesinden çıkarak onu soktu, bütün olup biten bu."

"Kusura bakmayın ama," dedi Violet, "bütün olup biten bu değil. Klaus bu yılanla ilgili kitapları okuyarak, yılanlarını nasıl öldürdüğünü öğrendi.

Klaus kitap yığınına doğru yürüdü ve en üstteki kitabı açtı. Araya küçük bir kağıt parçası koyduğundan, kitapta aradığı bölümü hemen buldu. "Mamba du Mal," diye yüksek sesle okumaya başladı, "bu yarıküredeki en öldürücü yılanlardan biridir, öldürücü zehrine ilaveten sımsıkı tutuşunun boğucu gücünü kullanmasıyla tanınır, kurbanlarının hepsinde kuzguni bir ten görüntüsü bırakır, ki buna bakmak insana korku verir." Kitabı yerine koydu ve Bay Poe'ya döndü. "Burada geçen 'boğucu' kelimesi..."

"Oradaki kelimelerin anlamını biliyoruz!" diye bağırdı Stephano.

"O zaman Mamba du Mal yılanının Monty Amca'yı öldürmediğini de biliyor olmalısın," dedi Klaus. "Bedeni kuzguni bir ten görüntüsü taşımıyordu. Tersine alabildiğine solgundu."

"Bu doğru," dedi Bay Poe, "ama Dr. Montgomery'nin öldürüldüğünü kesin olarak göstermez."

"Evet," dedi Dr. Lucafont. "Bir seferlik de olsa, bu yılanın içinden kurbanını çürüklere boğmak gelmemiştir belki."

"Daha akla yakın olasılık," dedi Violet, "Monty Amca'nın şu şeylerle öldürülmüş olması." Ağzında kapalı lastik tıpa bulunan küçük cam şişeyi havaya kaldırdı. "Bu şişenin üstünde 'Mamba du Mal Zehiri' etiketi var ve Monty Amca'nın zehir örnekleri dolabından alındığı besbelli." Daha sonra sivri iğneli şırıngayı havaya kaldırdı. "Stephano, yani Olaf bu şırıngayla iğne yaparak zehri Monty Amca'ya verdi. Ardından yılan tarafından ısırıldığı izlenimini vermek için, iğne yaptığı yerin yanında fazladan bir delik açtı."

"Ama ben Dr. Montgomery'yi seviyordum," dedi Stephano. "Onun ölümüyle elime geçecek bir şey yoktu ki."

Bir kimse saçma sapan bir yalan attığında, bazen en iyi yol ona hiç kulak asmamak, yani aldırış etmemektir. Stephano'yu hiç duymamış gibi davranan Violet, "Hepimizin bildiği gibi, on sekiz yaşıma geldiğimde," diyerek sürdürdü konuşmasını, "Baudelaire ailesinin serveti asıl mirasçı olarak bana geçecek. Stephano'nun niyeti bu serveti ele geçirmekti. Suçluları izlemenin zor olduğu bir yerde, sözgelimi Peru'da bunu yapmak daha kolay olacaktı." Violet katlanmış küçük bir bilet destesini havaya kaldırdı. "Bunlar bugün saat beşte Puslu Liman'dan demir alarak Peru'ya gidecek olan *Prospero* gemisi için alınmış olan biletler. Bir tesadüf eseri sizinle çarpıştığımızda, Stephano bizi o gemiye götürüyordu, Bay Poe."

"Ama Monty Amca bizim yanımızda Stephano'nun Peru biletini yırtıp atmıştı," dedi Klaus, kafası karışmış bir yüz ifadesiyle.

"Bu doğru," dedi Violet. "İşte bu yüzden

Monty Amca'yı aradan çıkarması gerekiyordu Stephano'nun. Böylece Monty Amca'yı öldürdü..." Violet bir süre durdu ve içinden bir ürperti geçti. "Monty Amca'yı öldürdü ve onun plastik kaplı kimlik kartını aldı. Şu gördüğünüz şey Monty Amca'nın Herpetoloji Derneği üyelik kartı. Stephano'nun planı Monty Amca'nın yerine geçerek Prospero'ya binmek ve bizi Peru'ya kaçırmaktı."

"Anlayamadığım bir nokta var," dedi Bay Poe. "Stephano böyle bir serveti nasıl öğrenmiş olabilir?"

"Çünkü o aslında Kont Olaf," dedi Violet. Stephano'nun daha eve geldiği anda kendisi, kardeşleri, sizler ve benim için apaçık ortaya çıkmış olan bir gerçeği açıklamak zorunda kalması canını sıktı. "Saçını keserek ve kaşlarını kazıtarak görünüşünü biraz değiştirebilirdi, ama sol ayak bileğindeki dövmeden kurtulmasının tek yolu şu gördüğünüz pudra ponponunu ve el aynasını kullanmaktı. Göz dövmesini gizlemek için sol ayak bileğine baştan başa makyaj yaptı. Bir bezle ovduğumuzda dövmeyi göreceğimize bahse girerim."

"Saçma bir şey bu!" diye bağırdı Stephano.

"Birazdan anlarız," diye karşılık verdi Bay Poe. "Şimdi, yanında bez olan var mı?"

"Bende yok," dedi Klaus.

"Bende yok," dedi Violet.

"Minki!" dedi Sunny.

"Madem kimsede bez yok, bu konuyu unutup kapatmamız herhalde daha doğru olur," dedi Dr. Lucafont. Ama Bay Poe ona "bekle bakalım" der gibi bir parmağını havaya kaldırdı. Baudelaire öksüzlerini rahatlatan bir hareketle, elini cebine koyarak mendilini çekip çıkardı.

"Lütfen, sol ayak bileğini aç," dedi sertçe Stephano'ya.

"Ama bütün gün içine öksürüp durdunuz!" dedi Stephano. "Mikropla dolu!"

"Eğer gerçekten çocukların söylediği kişiysen," dedi Bay Poe, "mikroplar senin için problem olacak en son şeydir. Lütfen, sol ayak bileğini aç."

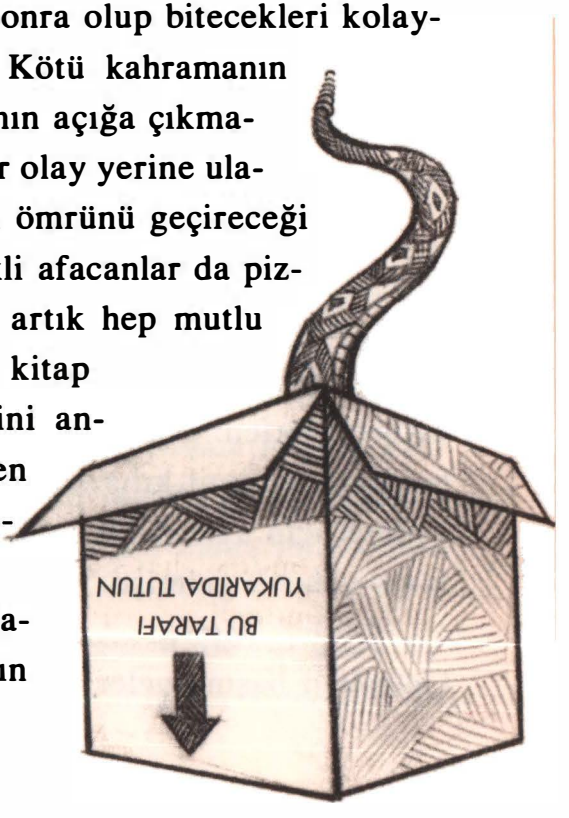
Stephano - hemen belirteyim, onu bu düzmece adıyla çok şükür ki son kez anmak zorunda kalacağız - bir parça homurdandıktan sonra, pan-

tolonunun sol paçasını yukarıya çekerek ayak bileğini ortaya çıkardı. Bay Poe dizleri üstüne çöktü ve bileği bir süre ovdu. İlk başta hiçbir şey görünmedi. Derken, tıpkı bir yağmur fırtınasının sonunda bulutların arasından yüzünü göstererek parlayan güneş gibi, bir gözün soluk dış hatları belirmeye başladı. Gittikçe daha açık seçik hale görüntü, öksüzlerin Kont Olaf'ın yanına yerleşirken dövmeyi ilk fark ettikleri andaki koyu renge büründü.

Violet, Klaus ve Sunny hep birlikte bu göze, göz de onlara bakakaldı. O dövmeyi görmek Baudelaire öksüzlerine hayatlarında ilk kez mutluluk verdi.

BÖLÜM
On üç

Eğer bu kitap küçük çocukları eğlendirmeye yönelik olsaydı, daha sonra olup bitecekleri kolayca kestirebilirdiniz. Kötü kahramanın ve şeytanca planlarının açığa çıkmasıyla birlikte, polisler olay yerine ulaşarak onu geri kalan ömrünü geçireceği hapse götürür, yürekli afacanlar da pizza yemeye gider ve artık hep mutlu yaşarlardı. Ancak bu kitap Baudelaire öksüzlerini anlatıyor. Sizler ve ben biliyoruz ki, bu üç talihsiz çocuğun artık hep mutlu yaşama olasılığı Monty Amca'nın

dirilip hayata dönme olasılığından daha fazla değil. Ama dövmenin belirgin olarak görülmesi üzerine, Baudelaire kardeşler en azından Monty Amca'ya sanki bir parça yeniden kavuşmuş gibi bir duygu yaşadılar. Çünkü Kont Olaf'ın hainliğini temelli olarak kanıtlamışlardı.

"İşte o göz, tamam," dedi Bay Poe ve Kont Olaf'ın ayak bileğini ovmayı bıraktı. "Sen kesinkes Kont Olaf'sın ve de kesinkes tutuklanmış durumdasın."

"Ve de ben kesinkes bir şoka uğramış durumdayım," dedi Dr. Lucafont, garip biçimde kaskatı duran ellerini kafasına vurarak.

"Ben de aynen," diyerek ona katıldı Bay Poe. Ardından kaçmaya kalkışmaması için, Kont Olaf'ın kolunu sıkıca tuttu. "Violet, Klaus ve Sunny, daha önce size inanmadığım için beni bağışlayın lütfen. Onun sizi arayıp bulacağı, bir laboratuar asistanı kılığına gireceği ve servetinizi çalmak için ayrıntılı bir plan hazırlayacağı bana fazla *abartılı* gelmişti."

"Acaba Monty Amcanın gerçek asistanı Gustav'ın başına neler gelmiş olabilir?" diyerek

merakını yüksek sesle dile getirdi Klaus. "Eğer Gustav işten ayrılmasaydı, Monty Amca asla Kont Olaf'ı işe almayacaktı."

Kont Olaf dövmenin ortaya çıkmasından sonra hep sessiz kalmıştı. Fıldır fıldır dönen parlak gözleriyle, tıpkı bir antilop sürüsü içinde öldürüp midesine indirmesine en uygun olanını arayan bir aslan gibi herkesi dikkatle izlemişti. Ama Gustav'dan söz edilince dili çözüldü.

"Gustav işten ayrılmadı," dedi hırıltılı sesiyle. "Gustav şu anda ölü! Yaban çiçekleri toplamaya çıktığı bir gün, onu Kara Bataklık içinde boğdum. Daha sonra işten ayrıldığını belirten sahte bir not yazdım. Kont Olaf sanki üstlerine atlayıp onları boğacakmış gibi baktı çocuklara, ama hiç kıpırdamadan olduğu yerde öylece durdu. Bu görüntüsü bir bakıma daha da ürkütücüydü. "Ancak sizlere yapacağım şeylerin yanında bir hiç kalır bu, öksüzler. Oyunun bu raundunu siz kazandınız, ama servetinizi ve o tatlı canlarınızı almak için geri geleceğim."

"Haydi oradan berbat adam, bu bir oyun değil," dedi Bay Poe. "Domino bir oyundur. Su

polosu bir oyundur. Cinayet ise bir *suçtur* ve bu yüzden kodesi boylayacaksın. Seni hemen şimdi arabama bindirip kasabadaki polis karakoluna götüreceğim. Ah, lanet olası, bunu yapamam. Arabam kaza geçirdi. Olsun, seni Dr. Montgomery'nin cipiyle götürürüm. Siz çocuklar da Dr. Lucafont'un arabasıyla arkadan gelirsiniz. Sanırım, böylece bir doktor otomobilinin içini de görmüş olusunuz sonunda."

"Stephano'yu kendi arabama almam ve sizin de arkadan çocukları getirmeniz daha kolay olabilir," dedi Dr. Lucafont. "Ne de olsa, Dr. Montgomery'nin cesedi benim arabamda duruyor. Bu nedenle çocukların her üçü için zaten yer olmayacak."

"Doğrusu," dedi Bay Poe, "böyle zorlu bir dönem geçirdikten sonra çocukların isteğini kırmak hoş olmaz. Dr. Montgomery'nin cesedini cipe taşıyabilir ve..."

"Bir doktor otomobilinin içini görmek öyle sandığınız kadar umurumuzda değildi," dedi Violet sabırsızlıkla. "Kont Olaf'la tek başına kalıp kapana kısılmamak için bu bahaneyi ortaya

attık."

"Yalan atmak size yakışmıyor, öksüzler," dedi Kont Olaf.

"Çocuklara ahlak dersi verecek bir konumda olduğunu sanmıyorum, Olaf," dedi Bay Poe sertçe. "Tamam, Dr. Lucafont, onu siz alın."

Dr. Lucafont garip biçimde kaskatı duran ellerinden biriyle Kont Olaf'ı omzundan tuttu, en önde giderek Sürüngen Odası'ndan çıktı ve ön kapıya yöneldi. Kapı aralığında birden durdu, Bay Poe'ya ve çocuklara bakarak hafifçe gülümsedi.

"Öksüzlere veda et bakayım, Kont Olaf," dedi.

"Elveda," dedi Kont Olaf.

"Elveda," dedi Violet.

"Elveda," dedi Klaus.

Bay Poe mendiline öksürdü ve tiksintiyle karışık yarım yamalak bir el sallamayla Kont Olaf'a elveda işareti yaptı. Ama Sunny'nin hiçbir söz çıkmadı. Violet ve Klaus dönüp ona baktılar. Onun uğurlama yerine geçen "Dadel!", "Hoçi!" gibi sözlerinden hiçbirini söylememesine şaşırmışlardı. Gözlerinde kararlı bir bakışla Dr.

Lucafont'u süzmekte olan Sunny, birdenbire sıçrayıp onu elinden ısırdı.

"Sunny!" dedi Violet. Kardeşinin davranışından dolayı tam özür dileyecekken, Dr. Lucafont'un elinin kolundan ayrılarak yere düştüğünü gördü. Sunny'nin dört keskin dişini geçirip bu eli çekiştirmesiyle birlikte, deri ya da kemik kopmasından çok tahta ya da plastik kırılmasına benzet bir çatırtı sesi çıkmıştı. Ve de Violet daha önce elin bulunduğu yere bakınca, kan ya da yara belirtisi yerine, parlak bir metal kanca gördü. Dr. Lucafont da önce kancaya, ardından Violet'e baktı ve korkunç bir ifadeyle sırıttı. Kont Olaf'ın yüzünde de aynı sırıtkan ifade belirdi. Her ikisinin ok gibi fırlayarak kapıdan çıkmasına birkaç saniye yetti.

"Kanca elli adam!" diye bağırdı Violet. "Doktor değil o! Kont Olaf'ın yardakçılarından biri o!" İçgüdüsel bir hareketle daha önce iki adamın bulunduğu yere atıldı, ama kolları sadece hava boşluğunu sardı. Ön kapıyı ardına kadar açınca, iki adamın yılan biçimli çitler arasında hızla koştuğunu gördü.

"Peşlerine düşelim!" diye haykırdı Klaus ve üç kardeş kapıdan çıkıp koşmaya yeltendi. Ama Bay Poe hemen önlerine geçip yollarını kesti.

"Hayır!" diye bağırdı.

"Ama kanca elli adam o!" diye yüksek sesle çıkıştı Violet. "O ve Olaf kaçacak buradan!"

"İki tehlikeli caninin peşinden koşmanıza izin veremem," diye karşılık verdi Bay Poe. "Siz çocukların güvenliğinden sorumluyum ben ve size bir zarar gelmesini istemiyorum."

"O halde siz düşün onların peşine!" diye bağırdı Klaus. "Ama acele edin!"

Bay Poe dışarıya adım attı, ama çalışmaya başlayan bir araba motoru homurtusu duyunca durdu. Dr. Lucafont'un arabasına ulaşan iki amansız adam çoktan yola koyulmuşlardı bile.

"Cipe atlayın!" diye seslendi Violet. "Onları takip edin!"

"Aklı başında olgun bir adam bir araba kovalamacasına karışmaz öyle," dedi sertçe Bay Poe. "Polise düşen bir iş bu. Şimdi telefonla arayacağım onları. Belki yolda barikat kurup onları yakalayabilirler."

Baudelaire kardeşler onun kapıyı kapatıp telefona doğru seğirtmesini izlediler ve bütün umutları söndü. Bunun hiçbir yararının olmayacağını biliyorlardı. Bay Poe polis karakoluna durumu açıklayana kadar, Kont Olaf ve kanca elli adam çoktan bir delik bulup saklanacağı kesindi. Bir anda yorgunluk duygusuna kapılan Violet, Klaus ve Sunny evin kocaman merdivenine doğru yürüyerek en alt basamağa oturdular ve telefonda konuşan Bay Poe'nun belirsiz işitilen sesine kulak verdiler. Kont Olaf'ı ve kanca elli adamı özellikle karanlık bastıktan sonra bulmaya çalışmanın samanlıkta iğne aramak gibi olacağını çok iyi biliyorlardı.

Kont Olaf'ın kaçışının yarattığı tedirginliğe karşın, üç öksüz farkında olmadan dalarak birkaç saat uyuyuverdi. Gözlerini açtıklarında gece yarısı olmuştu ve hala alt basamakta öylece duruyorlardı. Birisi üstlerini bir battaniyeyle örtmüştü. Gerinip ayağa kalktıklarında, önlüklü üç adamın bazı sürüngen kafesleri taşıyarak Sürüngen Odası'ndan çıktığını gördüler. Parlak renkli ve ekose desenli takım elbisesiyle işçilerin arkasın-

da yürüyen göbekli bir adam, çocukların uyandığını görünce durdu.

"Hey, ufaklıklar," dedi göbekli adam gürler gibi çıkan yüksek bir sesle. "Sizi uyandırdığım için kusura bakmayın, ama ekibim çabuk hareket etmek zorunda."

"Siz kimsiniz?" diye sordu Violet. Gündüz vakti uykuya dalarak geceleyin uyanmak insanı serseme çevirir.

"Monty Amca'nın sürüngenlerine ne yapıyorsunuz?" diye sordu Klaus. Yatak ya da uyku tulumu yerine merdiven başında uyuyakaldığının farkına varmak da insanı serseme çevirir.

"Payço!" diye sordu Sunny. Ekose desenli takım elbise giymiş birini görmek insanı her zaman serseme çevirir.

"Bruce derler bana," dedi adam. "Herpetoloji Derneği'nin pazarlama müdürüyüm. Dostunuz Bay Poe beni telefonla aradı. Dr. Montgomery artık öbür dünyaya göçtüğü için, gelip yılanları götürmemi istedi."

"Peki ama, niye alıyorsunuz onları? Nereye gidecekler?"

"Hımmm, siz üçünüz öksüzsünüz, öyle değil mi? Montgomery gibi ölüp sizi yüzüstü bırakmayacak bir başka akrabanın yanına taşınacaksınız. Bu yılanlar da bakım ister. İşte bu yüzden onları başka bilim adamlarına, hayvanat bahçelerine ve yaşlı yurtlarına vereceğiz. Kalacak bir yer bulamadığımız yılanları da uykuya yatıracağız."

"Ama onlar Monty Amca'nın koleksiyonu!" diye bağırdı Klaus. "Bütün o sürüngenleri bulmak için yıllarca didinip durdu! Öyle rüzgara savurur gibi *dağıtamazsınız* onları!"

"Bu iş böyle yapılmalı," diye kestirip attı Bruce. Hala çok yüksek sesle konuşuyordu her nedense.

"Enger!" diye bağırdı Sunny ve Sürüngen Odası'na doğru emeklemeye başladı.

"Kız kardeşimin bu telaşı," diye açıklamaya başladı Violet, "yılanlardan biriyle çok sıkı dost olması yüzünden. Acaba yalnız birini, İnanılmaz Öldürücü Engerek yılanını alamaz mıyız?"

"Hiç olmaz," dedi Bruce. "Birincisi, Poe denen herif bütün yılanların artık bize ait olduğunu söyledi. İkincisi, küçük çocukları İnanılmaz Öl-

dürücü Engerek gibi bir yılanın yanına yaklaştıracağımı sanıyorsanız, aklınızı başınıza toplayın."

"Ama İnanılmaz Öldürücü Engerek zararsız," dedi Violet. "İnsanları işletmek için konmuş bir ad o."

Bruce kafasını kaşıdı. "İnsanları işletmek mi?"

"Yani yanıltıcı bir ad," diye açıkladı Klaus. "Onu bulan kişi olarak böyle bir ad koymuştu Monty Amca."

"Parlak zekalı biri olduğu söyleniyordu o adamın," dedi Bruce. Ekose desenli ceketinin bir cebinden bir puro çekip çıkardı. "Bir yılana yanıltıcı ad vermek bana pek parlakça görünmüyor. Daha çok ahmakça görünüyor. Eh zaten, kendi adı Montgomery Montgomery olan birinden başka ne beklenir ki?"

"Bir insanı adından dolayı böyle taşlamak hoş bir şey değil," dedi Klaus.

"Size bir de 'taşlamak' kelimesinin anlamını soracak vaktim yok," dedi Bruce. "Ama bebek İnanılmaz Öldürücü Engerek dostuna hoşça kal demek istiyorsa, bunu bir an önce yapsın. Yılan

dışarıya çıkarıldı bile."

Sunny ön kapıya doğru emeklemeye başladı. Ama Klaus'un daha Bruce'a söyleyecek bir sözü vardı. "Monty Amcamız elbette *pırıl pırıldı,*" dedi sertçe.

"Evet, pırıl pırıl bir adamdı o," diyerek katıldı ona Violet, "ve biz her zaman onu öyle hatırlayacağız.

"Pırıl!" diye çığlık attı Sunny, emeklemesini yarı yolda keserek. Ağzından herkesin anlayabileceği bir sözün çıkmasına şaşıran kardeşleri ona gülümseyerek baktı.

Bruce purosunu yaktı ve dumanını havaya üfleyerek omuz silkti. "Böyle düşünmen güzel bir şey, ufaklık," dedi. "Seni götürecekleri yerde şansın bol olsun." Cebinden çıkardığı parlak elmas saate baktı ve önlüklü adamlara döndü. "Haydi, biraz hızlanın bakalım. Şu zencefil gibi kokan yola koyulmak için yalnız beş dakikamız var."

"Yaban turpu kokusu o," diye düzeltti onu Violet, ama Bruce çekip gitmişti bile. Violet ve Klaus şöyle bir bakıştıktan sonra, dışarıdaki sürüngen dostlarına veda etmek için Sunny'nin pe-

şine takıldılar. Ama tam kapıya varırken, Bay Poe içeriye girerek yeniden yollarını kesti.

"Bakıyorum uyanmışsınız," dedi. "Lütfen, üst kata çıkıp uyuyun hemen. Sabah çok erken kalkmamız gerekir."

"Yılanlara veda etmek istiyoruz sadece," dedi Klaus. Ama Bay Poe 'olmaz' dercesine başını salladı.

"Bruce'un işine engel olacaksınız," diye karşılık verdi. "Ayrıca, bir daha yılan *görmeyi* asla istemezsiniz gibi geliyor bana."

Baudelaire kardeşler birbirlerine bakıp iç çektiler. Dünyadaki her şey ters gidiyormuş gibi geldi onlara. Monty Amca'nın ölmesi tersti. Kont Olaf'ın ve kanca elli adamın kaçması tersti. Bruce'un o tatlı Monty Amca'yı parlak bir bilim adamı, gülünç adlı bir kişi olarak düşünmesi tersti. Ve de çocukların bir daha yılan görmeyi asla istemeyeceğini varsaymak tersti. Yılanlar ve Sürüngen Odası'ndaki her varlık, Baudelaire kardeşlerin o evde geçirdikleri birkaç mutlu günü, anne babalarının ölümünden bu yana yaşadıkları birkaç mutlu günü hatırlatan son şeydi. Bay

Poe'nun sürüngenlerle birlikte tek başlarına yaşamlarına izin vermemesi anlaşılır bir şeydi, ama hoşça kal bile diyemeden onları bir daha asla görmemek büsbütün tersti.

Bay Poe'nun talimatlarına kulak asmayan Violet, Klaus ve Sunny ön kapıdan dışarıya fırladılar. Önlüklü adamların arkasında 'Herpetoloji Derneği' yazılı bir kamyonete kafesleri yükledikleri yere doğru gittiler. Gökte dolunay vardı ve ay ışığı Sürüngen Odası'nın cam duvarlarına çarpıp yansıyordu. Oda parlak sıfatına yaraşırcasına pırıl pırıl ışıltılar saçan büyük bir mücevherdi sanki. Bruce az önce Monty Amca için 'parlak' kelimesini kullanırken 'akıllı ya da zeki olarak tanınan' demek istemişti. Oysa çocukların kullandığı ve o sırada gözlerini ay ışığı altında ışıldayan Sürüngen Odası'na dikmiş olarak düşündüğü biçimiyle, bu kelimenin çok daha geniş bir anlamı vardı. Şimdiki durumlarının iç karartıcı koşulları altında bile, hayatlarının daha sonraki bölümünde başlarına gelecek bir dizi talihsiz olay sırasında bile Monty Amca'nın ve gösterdiği sevecenliğin her üç kardeşin hafızasında ışıl ışıl kala-

cağı anlamına geliyordu bu kelime. Monty Amca pırıl pırıldı, onunla birlikte geçirdikleri günler pırıl pırıldı. Herpetoloji Derneği'nden gelen Bruce ve adamları Monty Amca'nın koleksiyonunu darmadağın edebilirlerdi, ama Baudelaire kardeşlerin onunla ilgili düşüncelerini kimse söküp alamazdı.

"Hoşça kal, hoşça kal!" diye seslendi Baudelaire öksüzleri, İnanılmaz Öldürücü Engerek kamyonete yüklenirken. Bir daha, "Hoşça kal, hoşça kal!" dediler hep birlikte. Gerçi bu yılan Sunny'nin özel dostuydu, ama Violet ve Klaus kendilerini tutamayıp küçük kardeşleriyle birlikte ağlamaya başladılar. İnanılmaz Öldürücü Engerek onları görmek için başını kaldırdığında, onun da ağladığını, yeşil gözlerinden ışıltılı ufak yaşların döküldüğünü gördüler. Engerek de pırıl pırıldı. Çocuklar birbirlerine baktıklarında, kendi gözyaşlarını ve bu gözyaşlarındaki ışıltıyı gördüler.

"Mamba du Mal üzerine okuyup gerekli şeyleri öğrendiğin için *pırıl pırılsın* sen," dedi Violet kardeşi Klaus'a.

"Stephano'nun valizindeki kanıtları bulup ortaya çıkardığın için *pırıl pırılsın* sen," dedi Klaus ablası Violet'e.

"Pırıl!" dedi bir kez daha Sunny. Violet ve Klaus onu kucakladılar. İnanılmaz Öldürücü Engerek yılanıyla o koca adamların dikkatini dağıttığı için, Baudelaire kardeşlerin en küçüğü bile *pırıl pırıldı.*

Ellerini Monty Amca'nın sürüngenlerine sallayarak, "Hoşça kal, hoşça kal!" diye seslendiler *pırıl pırıl* Baudelaire kardeşler. Ay ışığı altında bir arada durup ellerini sallamaya devam ettiler. Bruce kamyonetin kapılarını kapatırken, kamyonet yılan biçimli çitler arasından geçerken, ara yoldan inip Çirkef Patika'ya varırken ve hatta bir dönemeçten kıvrılıp karanlıkta kaybolurken bile sürdü bu veda sahnesi.

HERPETOLOJ
DERNEĞİ
Ağlayan
Sülükler

Meredith Heuer © 1999

LEMONY SNICKET

kuşkucu ve isyan etmeye yatkın insanların oturduğu bir kasabada doğdu. Şimdi şehirde oturuyor. Boş zamanlarında kanıtlar topluyor ve önde gelen yetkililerce bu işin bir tür uzmanı kabul ediliyor. Dizideki eserler HarperCollins için yazdığı ilk kitaplardır.

Internet üzerinden onunla ilişkiye geçmek için http://www.harperchildrens.com/snicket/ *sitesine girebilir ya da* lsnicket@harpercollins.com *e-posta adresine mesaj gönderebilirsiniz.*

BRETT HELQUIST

Arizona'ya bağlı Gonado'da doğdu, çocukluğunu Utah'a bağlı Orem'de geçirdi ve şimdi New York'ta oturuyor. Brigham Young Üniversitesi'nden güzel sanatlar diploması almasından bu yana kitaplar için çizim işiyle uğraşıyor. Eserleri başta Cricket dergisi ve The New York Times olmak üzere birçok yayın organında çıkmıştır.

Anlayışlı Editörüm,

Bu mektubu Ağlayan Göl kıyılarından yazıyorum. Baudelaire öksüzlerinin buraya getirilmesiyle birlikte olup biten her şeyi tam olarak anlamak amacıyla, Josephine Teyze'nin evinden geriye kalanları inceliyorum.

Lütfen, önümüzdeki çarşamba öğleden sonra saat dörtte Café Kafka'ya gidin ve çalışan garsonların en uzunundan bir fincan yasemin çayı isteyin. Düşmanlarım bir yolunu bulup sizden önce davranmamışsa, çay yerine büyük bir zarf getirecektir size. Zarfın içinde UÇURUMA BAKAN PENCERE başlığı altında, söz konusu korkunç olayları anlattığım metnin yanı sıra Donuk Mağara'nın bir krokisini, tuz buz olmuş camlarla dolu küçük bir torbayı ve Tedirgin Soytarı lokantasının mönüsünü bulacaksınız. Ayrıca Bay Helquist'in aslına uygun bir resim çizmesi için, içinde bir (1) adet Ağlayan Sülük bulunan bir test tüpü olacak. Bu test tüpü HİÇBİR KOŞUL ALTINDA açılmamalıdır.

Unutmayın, Baudelaire öksüzleriyle ilgili öykülerin en sonunda kamuoyuna anlatılabilmesi için son umudum sizsiniz.

En derin saygılarımla,

Lemony Snicket

Lemony Snicket

Sevgili Okur,

Bu kitabı basit ve neşeli bir masal okuma umuduyla eline almışsan, tamamen yanlış bir kitap seçtiğini üzülerek söylemek zorundayım. Öykü ilk başta neşeli gibi gelebilir. Baudelaire kardeşlerin bazı ilginç sürüngenlerle ve havai bir amcayla geçirdikleri ilk günlere sakın aldanma. Bu şanssız çocuklar hakkında biraz bilgin varsa, en hoş olayların bile sonunda aynı mutsuzluk yoluna vardığını çoktan biliyor olmalısın.

Nitekim, şu anda elinde tuttuğun kitabın sayfalarında, üç afacan kardeş bir araba kazasıyla, çok berbat bir kokuyla, öldürücü bir yılanla, uzun bir bıçakla, büyük bir pirinç okuma lambasıyla ve bir daha hiç görmemeyi umdukları bir kişinin yeniden ortaya çıkışıyla karşılaşıyorlar.

Ben bu trajik olayları yazıya dökmek zorundayım. Ama sen bu kitabı aldığın yere koymak ve daha hafif bir şey aramak konusunda özgürsün.

En derin saygılarımla,

Lemony Snicket

Lemony Snicket

ISBN 975-323-583-6
9 789753 235839

Kapak resmi © 1999 by Brett Helquist
Kapak tasarımı: Alison Donalty
Kapak © 1999 by HarperCollins Publishers Inc.
Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
tarafından yayımlanmıştır. İstanbul, 2005